

ပညာရှင် စာပေတိုက်

ဤကလေးစစ်

ကိုယ်ပွား

BURMESE
CLASSIC

မောင်ပြည့်ဝ စီစဉ်သည်။

စာမူခွင့်ပြုချက်အမှတ်

၅၀၁၅၇၈၀၂၁၀

မျက်နှာဖုံးခွင့်ပြုချက်အမှတ်

၅၀၀၀၃၈၀၀၁၂

ထုတ်ဝေသူ

ဒေါ်ခင်မာရီ(ပန်းဝေဝေစာပေ)

အမှတ် - ၃၆၀၊ ဝိုင်လ်အောင်ကျော်လမ်း၊ ရန်ကုန်။

ပုံနှိပ်သူ

ဒေါ်စိန်စိန် (ရောင်စဉ်အော်စီဆက်)

ပုံနှိပ်ခြင်း

၂၀၁၁၊ ဒီဇင်ဘာလ။

အုပ်ရေး - ၁၀၀၀၊ တန်ဖိုး - ၂၀၀၀ကျပ်

CIP

ကြယ်ရီလင်းစစ်

၈၉၅-၈၃

ကိုယ်ပွား၊ ရန်ကုန်။

ပန်းဝေဝေစာပေ၊ ၂၀၁၁။

၀.၂၄ - စာ၊ ၁၉ x ၁၃ စင်တီ။

ကိုယ်ပွား။

ကိုယ်ပွား

Content

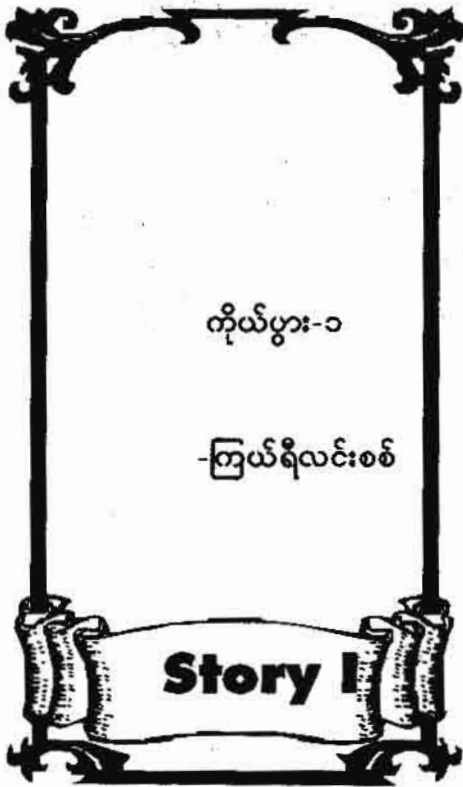
Story 1: ကိုယ်ပွား -၁

Story 2: နုတို့ ညီဘစ်မတွေ

Story 3: ကိုယ်ပွား-၂

Story 4: မမ ကျင့်တော်ကို ဘတ်တယ်

Story 1

ကျယ်ပွား-၁

ကိုယ်ကမဟုတ်ကြောင်း သက်သေပြနိုင်တာတောင်မှ မဟုတ်တာ
 ပြောတဲ့ ခပ်ပျော့ပျော့လျှာတွေကို ရိုက်မချိုးနိုင်ခဲ့ဘူး။
 လျှာတွေဟာပျော့သလောက် လူတစ်ယောက်ရဲ့ ဘဝကိုဆုံးဖြတ်နိုင်
 အောင်မာကြတာ ကိုယ်သိခဲ့ရတယ်။

မလင်ဖြူ

ကိုယ့်ကိုကိုယ် ဘာလိုချင်မှန်း ဘယ်တုန်းကမှ မသိလို့။

လရောင်ငွေလင်း

လိုချင်တာတွေ ထိပ်တိုက်တွေ ပြန်တော့လည်း မလိုချင်တာတွေ ဖြစ်လာ
ပြန်တယ်နော်။

ကြည်ဖြူ

အတုဟာ... အစစ်ရဲ့ ဖြစ်တည်မှုကို ဝေဝါးအောင် လုပ်ပစ်လိုက်ပြီ။

ဟောဒီက ချွတ်ယွင်းချက်တွေနဲ့ လူသားတစ်ယောက်ရဲ့ သဘာဝဆန်မှုကို
သူက သဘာဝဆန်စွာ နေရာယူပစ်လိုက်ပြီ...။

ခရစ္စတင်း (သို့မဟုတ်) မီး

“ကျွန်မကကြည်ပြာချိုပါ”

မိန်းညင်းငှက်လိုစူးရှသောအသံမျိုးကြောင့် သူမတို့သုံးယောက်
လုံးကြည့်လိုက်ရာညာဘက်ပါးပေါ်တွင် စံပယ်တင်မဲ့တစ်လုံးဖြင့် အားလုံး
ကို ပြုံးကြည့်နေသည့် ညှို့အားပြင်းသော မိန်းမပျိုတစ်ဦးကို တွေ့လိုက်ရ
သည်။ နောက်ဆုံးစောင့်စားနေကြသည့် အဖွဲ့ဝင် ရောက်လာပြီမှန်း သူတို့
သိလိုက်သည်။

“ဒီကလရောင်ငွေလင်းထင်တယ်”

“ဟုတ်ကဲ့တွေ့ရတာဝမ်းသာပါတယ် ကြည်ပြာချို”

ကြည်ပြာနှင့် လရောင်ငွေလင်းက အွန်လိုင်းပေါ်တွင် ကြာရှည်

Chat ခဲ့သူများ ဖြစ်ရာ ခင်မင်ရင်းစွဲဖြင့် ကြည်ပြာက ဦးစွာနှုတ်ဆက်

လိုက်မြင်း ဖြစ်နိုင်သည်။ သူတို့နှစ်ယောက်မှာ ခုမှမြင်ဖူးသော်လည်း
 မြန်မာဝတ်စုံချည်ထည်လေးကို အိန္ဒြေရရဝတ်ဆင်ထားသည့်လရောင်
 ကိုကြည့်ပြာကလွယ်ကူစွာပင် ခွဲထုတ်နိုင်ပါသည်။ ကျန်မိန်းမပျိုနှစ်ဦးက
 တော့စိတ်နှင့်ကိုယ်မကပ်ဟန်ဖြင့် ကြည့်ပြာနှုတ်ဆက်သည်ကို ကြားဟန်
 ပင်မရှိချေ။ မိန်းမတွေများ ရုပ်ကြည့်လိုက်သည်နှင့် ကုသိုလ်ဖြစ် ခရီးလား
 အပျော်ခရီးလား အတော်ကွဲပြားသည်ဟု လရောင်ထင်လိုက်မိသည်။
 အခုလည်း ကြည့် ကျန်နှစ်ယောက်မျက်နှာက အတော်လေးစိတ်ဖိစီးဟန်
 ပေါ်နေသည်။

“ဒီကနှစ်ယောက်က မဖင်နဲ့ ခရစ္စတင်းပေါ့နော်”

ကြည့်ပြာအမေးကြောင့် ခေါင်းငိုက်စိုက်နေသော ဟိုနှစ်ယောက်
 ၏ ကိုယ်တွေမတ်သွားကြသည်။

“မီးကခရစ္စတင်းပါ”

ခရစ္စတင်းဟူသော အနောက်တိုင်းဆန်သည့် နာမည်နှင့် ကောင်
 မလေးကကွက်ကျား စကတ်တိုတိုကို ကျွဲကောကိုင်းမျက်မှန်နှင့် တွဲဖက်
 ဆင်ယင်ထားသည့် အတွက် ကိုရီးယားကားထဲက အထက်တန်းကျောင်း
 သူ ပုံစံပျိုလေးနှင့် ဆင်တူနေသည်။

ဪတကယ့်ကလေးလေးပဲ .နနလေးရယ်

လရောင်နှင့် ကြည်ပြာတို့လို နှစ်ဆယ်ကျော် နှစ်ဆယ်ဝါ၊နှစ်
နှစ်ဝန်းကျင်တွေက ဒီလိုကုသိုလ်ဖြစ်ခရီးကို အချိန်ယူလာသည် ထားပါ။
ဒီကလေးမကတော့ တစ်စိတ်ထူးဆန်းသည်ဟု ထင်မိသည်။ သူမပုံစံနှင့်
သူမလုပ်ရပ်က ဆန့်ကျင်ဘက်ပဲမဟုတ်လား။ အို သူများကငယ်ငယ်
လေးနဲ့ ကုသိုလ် ရေးလုပ်နေတာကို ဒီလိုမဖြစ်သင့်ပါဘူးလေ။

လရောင်တို့တွေအားလုံးမှာနာမ်ချစ်သူများ ဟူသော အင်တာ
နက်စာ မျက်နှာမှတစ်ဆင့် ခံစားချက်တူညီမှုကြောင့် ရင်းနှီးခဲ့ကာ ပုသိမ်ရှိ
အရေးပေါ်အကူအညီလိုအပ်နေသော ဘုန်းတော်ကြီးကျောင်းကိုသွား
ရောက် လှူဒါန်းရန်ရည်ရွယ်၍ ကုသိုလ်ဖြစ်ခရီးတစ်ခုသွားရန် ဆုံးဖြတ်
ချက်ချပြီးနောက် ယခုကဲ့သို့ ဆုံဆည်းချိန်းဆိုခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။

“ကျွန်မ လရောင်ငွေလင်း ဆိုတာတော့ အားလုံးကို
ပြောပြီးသားနော်”

လရောင်အလှည့်ပြီးနောက်မှာ ခုချိန်အထိ စကားတစ်လုံး တစ်
လေမှမဟုတ်သေးသော သူထံသို့အားလုံး အာရုံရောက်သွားကြသည်။

“ဆောရီးအစ်မကမလင်ပါ”

သူကတော့ အသက်သုံးဆယ့်ငါးနှစ်ဝန်းကျင် အမျိုးသမီးတစ်
ဦးဖြစ်ပြီး လရောင်တို့ထဲတွင် အသက်အကြီးဆုံးသူ ဟုဆိုနိုင်သည်။
အသားညိုညို ခပ်ပြည့်ပြည့် ဒေါင်ကောင်းကောင်းဖြင့် သူ့ပုံစံကခေါင်း
ထောင်တစ်ဦး ၏ ပြည့်ဝသောပညာအတွေ့အကြုံ မာန်နှင့်ဟန်တော့
ရှိထားသည်။

လရောင်တို့ကခရစ္စတင်းအပေါ်တွင်ကြည့်သောအကြည့်ကို
သူကလရောင်တို့အပေါ်သို့ပြန်မိုးကြည့်လေသည်။ ထို့နောက်...

“ကဲလူစုံပြီဆိုတော့ သွားကြတာပေါ့”

မဇင်ကသတိပေးသလိုပြောလိုက်တော့အားလုံးရင်ထဲ အေးခနဲ
ဖြစ်သွားသလိုပင်။ အေးလေဆုံးဖြတ်ထားကြသည်ဆိုသော်ငြား ကုသိုလ်
ရေးလုပ်မှာတောင် မိဘတွေကိုလိမ်ညာ၍ ထွက်လာသည့် လေးယောက်
လုံး၏ရင်ဘတ်ကလိပ်ပြာသိပ်လုံလှသည်မှမဟုတ်ဘဲ။

မဇင်၏အနက်ရောင်ကားထဲတွင် နေရာယူလိုက်ရင်း သူတို့အား
လုံးခရီးစထွက်ဖြစ်ခဲ့ပြီ။ သည်အနက်ရောင် Mark II ကားကမဇင်၏ပြည့်
စုံကြွယ်ဝမှုကို တစ္စန်းတစ ဖော်လှစ်နေသလို သူလိုပြည့်စုံအောင်မြင်
ကြွယ်ဝသည့်မိန်းမပျိုတစ်ဦး၏လောကကြီးတွင်ဆက်လက်မနေထိုင် လို

တော့သည့်အကြောင်းပြချက်ကိုဒီကားထဲကလိုက်ပါလာသည့်မိန်းမတွေ
သာမက လူတိုင်းသိချင်မှာပဲ ဖြစ်သည်။

ဟူးလူတိုင်းကတော့ သူ့အကြောင်းနဲ့ သူချည်းပါပဲလေ
လရောင်အတွေးစကိုလက်စသတ်ကာ ကားထဲရှိအခြေအနေကို
အာရုံစိုက်လိုက်သည်။ ခရီးမိုင်အနည်းငယ်ပေါက်သည်အထိ ကားထဲတွင်
တိတ်ဆိတ်မှုကသာ မင်းမူထားသည်။ ကိုယ်စီကိုယ်ငှာ နီးစပ်ရာပြတင်း
ပေါက်များမှတစ်ဆင့် တရိပ်ရိပ်ကျန်ခဲ့သော ရှုခင်းများကိုသာ ငေးလျက်
သာဖြင့် မလင်က မောင်းသူထိုင်ခုံတွင်မို့ စကားမပြောနိုင်သည်ထား။
ကျန်သုံးယောက်ကတော့ နွေးနွေးထွေးထွေးစကားဆိုသင့်သည်ဟု
လရောင် တွေးမိလေသည်။

တကယ်ဆို သူတို့ လေးယောက်လုံးသည် အသက်အရွယ်ရော
အတွေးအကြံရော မတူညီခြားနားသည့် မိန်းမပျိုများဖြစ်သော်ငြား
အွန်လိုင်းတွင်ကြာရှည်စကားပြောကြရင်းပိုင်းကြီးပတ်လည်ခင်မင်သွား
သောအခါခင်မင်မှုတည်းဟူသော သံယောဇဉ်အရာတွင်မူ ထုထည်တူညီ
ခဲ့ကြသည်။

သူတို့တွင် နောက်ထပ်တူညီသော နောက်ခံများ ရှိပါသေးသည်။

ဟိုအရာကတော့ စည်းကမ်းတင်းကြပ်လွန်းသော မိသားစုများရှိခြင်းပါ
ဟူညီခြင်းဖြစ်သည်။

လရောင်တွင်ကား အသက်ငါးဆယ်ကျော် မှဆိုးမအမေဖြစ်သူ
တစ်ဦးတည်းသာရှိသော်ငြား ထိုအမေကိုပင်လက်တစ်လုံးခြားလှည့်ဖြား
၍ ဒီခရီးကို တစ်ပတ်ရိုက်ထွက်ခဲ့သည်။ မဟုတ်လို့ကတော့ အမေကည
အိပ်ညနေခရီးလွှတ်သူမဟုတ် တစ်ခါတစ်ရံတော့လည်း စည်းကမ်းဟူ
သော သံကွန်ချာကြီး ခုနှစ်ထပ်မှ ဖောက်ထွက်ကာ ပျော်ပစ်လိုက်ချင်
သည်။ လရောင်သိသလောက်တော့ ဟိုသုံးယောက်၏ မိသားစုတွေ
လည်း စည်းကမ်းမိသားစုများသာဖြစ်၍ လရောင်လိုပင် ပျော်ရွှင်ခြင်းကို
မွတ်သိပ်နေဟန်တူသည်။ လရောင် အတွေးထဲ ဝေ့လည်နေဆဲမှာပင်

“ ဟိုလေ မီးတို့လမ်းတလျှောက် စကားပြောသွားသင့်
တယ်မထင်ဘူးလား တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက် အပြင်မှာမရင်းနှီးနိုင်
ဘူးလို့ တွေးမိတယ် ”

ခရစ္စတင်းမလေးကတိတ်ဆိတ်မှုကို စတင်ဖြိုခွဲလိုက်သည်။
ကိုယ့်အတွေးနှင့် ကိုယ်မြောနေသော လရောင်သည် ထိုအဆိုကိုတော့လုံး
လုံးလျှာလျှာ ထောက်ခံပါသည်။ လရောင်တောင် စိတ်ပျက်ဖွယ်ရာ

မိသားစုနောက်ကြောင်းတွေကို ခုပဲတွေးနေမိပြီ မဟုတ်ပါလား၊ ခရစ္စတင်၊
ကမဝံ့မရဲဖြင့် ...

“ဟိုလေ ဒီကအစ်မသုံးယောက်ရဲ့ ဒီခရီးထွက်ဖြစ်လာ
တဲ့အကြောင်းကို သိခွင့်ရှိမလားဟင် နာမ်ချစ်သူများရဲ့အဖွဲ့ဝင်အချင်းချင်း
အတွေးအမြင်ဖလှယ်သင့်တယ်ထင်လို့ပါ”

“ဟား ဟား ဟား အတွေးအမြင်ဖလှယ်တာတွေ ဘာ
တွေ စကားလှအောင် လုပ်မနေပါနဲ့ ချာတိတ်မရယ် စကားပြောချင်ရင်
ပြောချင်တယ်ပေါ့ ဟ ဟား ဟား မင်းပြောသလို ပွင့်ပွင့်လင်းလင်းပေါ့
ဟုတ်ဘူးလား ကလေးမ ဟ ဟား ဟား”

ကြည်ပြာ သူမဘေးရှိချာတိတ်မကို ကြည့်ရင်း အဆက်မပြတ်
ဝါးလုံးကွဲရယ်ကာ တုန့်ပြန်ဆိုလိုက် ခြင်းဖြစ်သော်လည်း ချာတိတ်မဟု
အခေါ်ခံလိုက်ရသော ခရစ္စတင်းလေး၏ မျက်စောင်းက ကြည်ပြာအပေါ်
တွင် ခိုင်းခနဲကျရောက်သွားလေသည်။ ကားမောင်းနေသော မဖင်က
ခေါင်းကို တစ်ချက် ခါရမ်းလိုက်ပြီး...

“ကလေးကို စမနေစမ်းပါနဲ့ ကြည်ပြာရယ် လရောင်နဲ့
ရှင့်ကိုနေရာချင်းလဲပစ်လိုက်ရမလား”

နေပူဒါဏ်ခံရသော သူမဘေးနေရာဖြစ်သည့် လရောင်နေရာ ရှေ့ခန်းခုံကို မေးငေါ့ကာမေးလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။

“ဟဲ့ ဟဲ့ ကားပိုင်ရှင်ကလည်း ပါဝါမပြုပါနဲ့ ပိတ်ဆိုပိတ် ပျံမယ်”

ကြည်ပြာက သူမပုခုံးတစ်ဖက်ကို တစ်ချက်တွန့်ရင်း ရယ်ကျဲကျဲ ဆိုလိုက်သည်။ သည်တော့မှ မဖင်က...

“ကိုယ်တို့အားလုံးက နာမ်ချစ်သူများကစပြီး သိခဲ့ကြ တာတစ်ယောက်နှင့် တစ်ယောက်ခံစားချက်ချင်း တူတဲ့လူတွေ စိတ်ဝင် စားတာခြင်းတူတဲ့လူတွေလို့ ပြောလို့ရတယ် ဒီတော့ခရစ္စတင်းလေး ပြောတာမှန်တယ်လို့ ကိုယ်ကတော့ထင်တယ် နောက်တာပြောင်တာ မဟုတ်ဘဲ ကိုယ်တို့တွေရဲ့ ခင်မင်မှုကိုအားလုံးက တန်ဖိုးထားပေးပါ လို့လည်းပြောချင်တယ် ဒီထဲမှာ ကိုယ်ကအသက်အကြီးဆုံးဖြစ်လို့ ကိုယ် ဘာကြောင့် ဒီခရီးထွက်ခဲ့တယ်ဆိုတာ ပထမဆုံးပြောပြမယ် အားလုံး ဖိုကလား”

ကြည်ပြာကတော့ ခရစ္စတင်း ကို ကလိလိုက်ရလို့ပဲလား မလင်၏ စကား ကို သဘောကျလို့ပဲ လားမပြောတတ် ခွက်ထိုးခွက်လန်ရယ်နေ

သည်က တော်ရုံနှင့်မရပ်..

ဒီအမျိုးသမီးဟာ သူမအလှကိုများ ရယ်မောခြင်းနဲ့ ထပ်တူချ
ထား သလားမသိဘူး တော်တော် အရယ်သန်ပါပေရဲ့

“ကဲ ကိုယ်ပြောလို့ရပြီလား”

မဇင်ကထောက်လိုက်မှ ကြည်ပြာကမှင်သေသေ ပြန်ဖြစ်သွား
တော့သည်။ မဇင်က...

“ကိုယ်က နာမည်ကြီး Company တစ်ခုရဲ့ မန်နေဂျာ
ဆိုပါတော့ ကိုယ့်မိဘတွေက အစထဲက ပြည့်စုံသူတွေမို့လို့ ကိုယ့်ဘဝမှာ
အားလုံးပြည့်စုံခဲ့တယ် ကိုယ့်ကိုငိုက်ဆင်းလာတဲ့ ယောက်ျားတွေကိုလည်း
ခါချခဲ့တာချည်းပဲ ဒါပေမယ့် ကိုယ်အဲဒီလို ပြည့်စုံနေတာကြီးနဲ့ ဘယ်သူမှ
မထိခိုက်ဘဲ မာနကြီးခဲ့တာကပဲ ကိုယ့်ဝန်းကျင်က လူတွေအတွက်
အနှောင့်အယှက် ဖြစ်နေခဲ့တယ် ထင်ပါတယ်”

“မင်းတို့သိလား လူတိုင်းဟာ မွေးလာကထဲက သူတစ်
ပါးအား မနာလိုမှုဆိုတဲ့ ဖွားဖက်တော်နဲ့ အတူနေထိုင်ခဲ့ကြတာ လူတွေဟာ
အရမ်းတော်တာပဲလို့ ပါးစပ်ကနေသာ မုဒိတာပွားလိုက်ရပေမယ့် ရင်ထဲ
မှာတော့ မနာလိုမှုဆိုတဲ့ ခါးသီးတဲ့ အထိပ်ကမိနေတယ် အဲဒီစိတ် အဲဒီ

အထိပ်က အခွင့်အခါသင့်တာနဲ့ ဒုက္ခပေးဖို့စောင့်နေတော့တာပဲ ကိုယ်
 မန်နေဂျာအဖြစ် ရှန်းရှန်းတောက်နေတဲ့ကာလမှာ ကိုယ်နဲ့ရှုပ်ရည်ရော
 နောက်ခံပါဆင်တူတဲ့မိန်းကလေးတစ်ဦးကို သူများတွေထက် ထူးထူးခြား
 ခြားအခွင့်အရေးပေးပြီး စင်တင်ပေးခဲ့တယ် ကိုယ်တို့လောကအသုံးနဲ့
 ပြောရရင် ကိုယ် Bias လုပ်ခဲ့တယ်ပေါ့ကွာ ကိုယ့်နဲ့တူတဲ့လူဖြစ်လို့ မျက်နှာ
 လိုက်ခဲ့တယ်ပေါ့ သူရာထူးတက်ဖို့အရေး ကိုယ်နင်းချေပစ်လိုက်တဲ့
 လူတွေက သူ့ထက်ကိုယ့်ပေါ်ကိုပဲ မကျေနပ်စိတ်တွေသိုထားခဲ့တယ်ဆို
 တာကိုလည်း ကိုယ်သတိမထားမိခဲ့ဘူး ကိုယ်ဟာ အလုပ်ကလွဲလို့ ကိုယ်နဲ့
 ဆင်တူတဲ့လူကို ပျိုးထောင်ဖို့ကလွဲလို့ ဘာဆိုဘာမှမသိခဲ့ဘူးပဲ နောက်
 ဆုံးတော့ အားလုံးမျှော်လင့်တဲ့နေ့ကိုယ်မျှော်လင့်မထားတဲ့ နေ့ဟာ
 ရောက်လာခဲ့တယ် အဲဒီနေ့က ကိုယ်ရယ် သူရယ် Boss ရယ် ခရီးအတူ
 ထွက်ရတယ် အလုပ်ကိစ္စနဲ့ အားချင်းဖြစ်သွားလို့ ဘယ်သူကိုမှတောင်
 ပြောခွင့်မကြုံခဲ့ဘူး အဲဒီခရီးမှာကိုယ်နဲ့ Boss ငြိစွန်းလာတယ်လို့ သူဝါဒ
 စဖြန့်တော့တာပဲ သူမရှိတုန်းဘယ်လိုပေါ့ကွာ လျှာဆိုတာအလေးလံဆုံး
 တန်ဖိုးအရှိဆုံးအရာတွေကို အပေါ့ပါးဆုံး ပြောနိုင်တဲ့တော်တော်ကောင်း
 တဲ့အရာပဲ ဒီတော့ အံ့ဩဖွယ်ရာကောင်းလောက်အောင်ကို ကိုယ်နာမည်

စပျက်တယ် လူတွေကဒီလိုသတင်းမျိုးကြားချင်လွန်းလို့ နှစ်ရှည်လများ ထိုင်စောင့်နေကြသလိုပဲ ကိုယ်ကမဟုတ်ကြောင်း သက်သေပြနိုင်တာ တောင်မှမဟုတ်တာပြောတဲ့ ခပ်ပျော့ပျော့လျှာတွေကို ရိုက်မချိုးနိုင်ခဲ့ဘူး လျှာတွေဟာ ပျော့သလောက် လူတစ်ယောက်ရဲ့ဘဝကို ဆုံးဖြတ်နိုင် အောင်မာကြတာ ကိုယ်သိခဲ့ရတယ် အရင်တုန်းကကိုယ့်အတွက် ဂုဏ်ယူ ခဲ့ကြတဲ့ ကိုယ့်အသိုင်းအဝန်းဟာ ကိုယ့်ကိုကြည့်ပြီး နှာခေါင်းရှုပ်လာကြ တယ် အိုကုန်ကုန်ကွာမှန်ထဲက ကိုယ့်အရိပ်ကတောင် ကိုယ့်ကိုရွံရှာနေ သလိုပဲ လူတွေဟာ အလကားပဲ ကိုယ့်ဘက်ကသေလောက်အောင်မှန်ပါ စေဦး နောက်ဆုံးမှာတော့ သူတို့ယုံချင်တဲ့ အတိုင်းယုံပစ်လိုက်ကြတာပဲ နှစ်ရှည်လများစွာ အဲဒီလူတွေနဲ့ ချစ်ခင်ရင်းနှီးခဲ့တာတွေ အတူသွားလာ ခဲ့တာတွေ လေးနက်တဲ့ဆက်ဆံရေးဆိုတာတွေက လူတစ်ယောက်ရဲ့ စံနှုန်းကိုတိုင်းတာချိန်လို အရေးပါတဲ့အချိန်မှာ ပျောက်ဆုံးသွားပြီ။ ဘာ မဟုတ်တဲ့ကောင်မလေး တစ်ယောက်စကားနဲ့တင် ဇင်ဖြူတို့ ဘယ်လိုလူ ဆိုတာကို ဆုံးဖြတ်ခဲ့ကြတယ် ဟာဟား လုပ်ခဲ့တဲ့ ဝမ်းထောင်မှုတွေဖြူစင်ခဲ့ တဲ့ဂုဏ်တွေက တစ်ခုမှမှတ်ကျောက်မတင်နိုင်ဘဲ ကိုယ်မလုပ်ခဲ့တဲ့ အမှုက သတင်းတစ်ခုကသာကိုယ့် နာမည်ကို ဆေးစက်တင်စေခဲ့တယ် ရယ်စရာ

ကောင်းလိုက်ပုံများကတော့ Boss ကပါကိုယ့်ကိုအလုပ်ကထွက်ဖို့ဖိအား
 မပေးလာတာပဲ သူ့လေဒီကပြဿနာရှာလို့တဲ့ကွာဟဟားရယ်ရတယ်နော်
 နားမလည်ဘူးလုံးဝကို နားမလည်တာ ဟားဟား ဒါကြောင့် အဲဒီဖြစ်ရပ်
 ကနေသဝန်တို၊ မနာလိုစိတ်ဆိုတဲ့ အကုသိုလ်စိတ်အကြောင်းကို စေ့စေ့
 စပ်စပ်တွေးဖြစ်တယ်မင်းတို့သိလားကိုယ်မင်းတို့ကိုစတွေ့တဲ့စောစောက
 အချိန်တုန်းကတကယ် ခံစားရခက်တယ် မင်းတို့ကကိုယ်ထက် ငယ်ရွယ်
 ပိုဖြစ်လှပကြတယ်လေ။ ဒါကြောင့်အဲဒါကိုမခံစားနိုင်လို့ကိုယ်သိပ်စကား
 မပြောနိုင်ပဲ အားလုံးကို ကားပေါ်ပဲ တက်ခိုင်းခဲ့တာ”

“ဟာ မမဇင်က ပွင့်လင်းလှချည်လား”

ခရစ္စတင်းက မျက်လုံးလေးပြူးကျယ်ရင်းဆိုသည်။ မဇင်ကမူ
 ကားကိုကျွမ်းကျင်စွာ ကိုင်တွယ်သည့်ကြားမှ အင်မတန် ပညာရှင်ဆန်
 သော အပြုံးမျိုးဖြင့် ခရစ္စတင်းသို့ ပြုံးသက်သက်ကြည့်သည်။ ပြီးမှ ..

“စိတ်ကြောင့် အမှားတွေ အမှန်တွေ အားလုံးဖြစ်နေကြ
 တာ အဲဒီစိတ်ကို လိုက်ရင်းနဲ့ပဲ အဲဒါနဲ့ ဆက်စပ်နေတဲ့ နာမ်ပိုင်းဆိုင်ရာကိုပါ
 လေ့လာ ဖြစ်လာတယ် ဒါကြောင့်လည်း ညီမတို့နဲ့ ခင်ခဲ့ပြီးခုလိုခရီးထွက်
 ခဲ့ကြတာ မဟုတ်လား ပြီးတော့”

“ပြီးတော့ ဘာဖြစ်သေးလည်း အပျိုကြီး”

ကြည်ပြာကထုံးစံအတိုင်း ဝင်နောက်ခြင်းဖြစ်သည်။

“ကိုယ်ကိုတိုင်လည်း နာမ်လောကသား တစ်ဦးဆို
တော့”

“ဟား ဟား ဟား”

ကျန်အပျိုသုံးယောက်၏ ရယ်သံများက ကားထဲတွင် ဝေစာသွား
သည်။ မဇင်ကတော့ သူ့ဝဒီအတိုင်း ပြုံးသက်သက်ပုံစံဖြင့်

“တကယ်ပြောတာပါ ကိုယ်မနေ့ကသေခဲ့တာ မင်းတို့နဲ့
အွန်လိုင်းမှာချိန်းပြီး အင်တာနက်ဆိုင်ကအပြန်မှာ”

“မပြောနဲ့”

“ထားလိုက်လရောင် ပြောမယ်”

“ဪ မဇင်ကို ကားနဲ့တိုက်သွားတာ လရောင်မြင်
လိုက်တယ် ဘာလို့လဲဆိုတော့ဟဲ့ဟဲ့ အဲ့ဒီအချိန်မှာ လရောင်က မီးရထား
လမ်းပေါ်မှာ ခေါင်းအုံးအိပ်နေတာ အဲ့ဒီအချိန်မှာ ရထားကြီးက ဂျိန်းဂျ
လိန်း ဂျိန်းဂျလိန်းဆိုပြီး လိမ့်လာတဲ့ အသံကြားလိုက်ရတယ်”

“ဟုတ်တယ်ဟုတ်တယ် အမတို့နှစ်ယောက်က အဲ့လို

ဖြစ်တာကို မီးမြှင့်တယ် မီးကအဲ့ဒီအချိန်မှာ ရထားခေါင်မိုးပေါ်ကနေ အလွတ်တမ်းခုန်နေတာ”

“ဟယ် ဒါဆိုကြည်ပြာကရော မိုးရွာတုန်းခေါင်းပေါ် ဓာတ်ကြိုးပြုတ်ကျ”

“ဟား ဟား ဟား”

သူတို့ဟာသ သူတို့သဘောကျ၍ အူနိပ်ရယ်နေကြသည်မှာ တော်ရုံနဲ့ မရပ် အခုတော့ညီအစ်မတွေလို ရင်းနှီးသွားခဲ့ပြီ အတန်ကြာ ရယ်မောပြီးမှ ...

“မီးတို့တွေ သွားလှူတာလည်း သွားလှူတာပေါ့ ဒါပေမယ့် ဒီလိုကြီးသွားရမှာ ပျင်းဖို့ကောင်းတယ် လမ်းမှာ”

ခရစ္စတင်းက စကားဆက်မပြောဘဲ ရပ်တန့်နေရာ မဖက်က

“ဟား ဟား ခရစ္စတင်းရဲ့စိတ်ကိုသိတယ်ချောင်းသာမှာ အရင်သွားကဲဖို့ ဆွယ်တာမဟုတ်လား”

“ဝေးဟေးဟေး အမှန်ပဲ အမှန်ပဲ ထောက်ခံပါတယ်”

မိကြည်ပြာ၏ လက်ခုပ်သံဖြောင်းဖြောင်းထွက်လာသည်။ ဒါဆို အားလုံးသဘောတူတယ်နော် ဘာရယ်မဟုတ်တစ်နာရီ နှစ်နာရီလောက်

လေးကဲရုံပါ အိုကေကြလား”

“အိုကေ”

လေးယောက်လုံး၏အပြောကထပ်တူညီသွားကြသည်။

“ဒါနဲ့ခရစ္စတင်းလေးကရော်ချစ်သူကြောင့်ဒီခရီးကို ထွက်ဖြစ်ခဲ့တာမဟုတ်လား”

မလင်၏အပြောကြောင့် မျက်ဝန်းလေးဝိုင်းစက်ကာ ပါးစပ်လေးပါ “အို” ပုံသဏ္ဍာန်ဖြစ်သွားသော ခရစ္စတင်းကိုကြည့်ကာ ကြည်ဖြာနှင့် လရောင်ပြုံးမိလိုက်ကြသည်။ ခရစ္စတင်းညိုမျက်နှာမှာ ချက်ချင်းဆိုသလို မိုင်းညိုမည်းမှောင် သွားကာ မျက်လွှာလေးခပ်ဝဲဝဲ ချသွား၏။ ထို့နောက်မှ တိုးလျှလျအသံပါးလေးတစ်ခုက ကောင်မလေး၏ လှပသောဖူးဝုံနှုတ်ခမ်း လေးမှကျလာလေသည်။

“ဟုတ်ပါတယ် မီးချစ်သူက မီးကိုမေ့သွားခဲ့တယ် သူ တင်မကပါဘူး မီးကိုချစ်တဲ့ မီးသိတဲ့သူတွေအားလုံးက မီးကိုမေ့သွားခဲ့ကြ တာ စာမတော်တဲ့ကျောင်းပြေးတဲ့ မိဘစကားကို ဘယ်တော့မှ နားမ ထောင်တဲ့ လူဆိုးမလေးမီးကို သူတို့မေ့သွားခဲ့ကြတာ ကိုယ်ချစ်ရတဲ့လူ တွေက ကိုယ်ကိုမေ့ပစ်လိုက်တာဟာ ဘယ်လောက်နာကျင်ကြောက်လန့်

စရာ ကောင်းလဲဆိုတာ ဘယ်သူမှသိနိုင်မှာမဟုတ်ပါဘူး”

ထိုသို့ပြောပြီး မီး ကသက်ပြင်းတစ်ချက်ရှိက်သည်။ လောကကြီးကို စိတ်ပျက်နာကျင်ဟန်စွန်းထင်းနေသော အရိပ်တွေက ခရစ္စတင်း၏မျက်ဝန်း ထဲတွင် မိုးပြေးတွေလို တရိပ်ရိပ်ရွာချနေကြသည်။ ထို့နောက် သူမက ယိုင်လဲပြိုကွဲနေသော မျက်ဝန်းကို တချက်အားတင်းလိုက်ပြီး

“ဒါပေမဲ့ချစ်သူတစ်ယောက်ထဲကြောင့်တော့ မီးသည် လိုဆုံးဖြတ်ခဲ့တာ မဟုတ်ပါဘူး သူ့ကြောင့်ချည်းလို့ မီးပြောရင်ဘယ်တရားပျံ့မလဲလေ သူ့ကြောင့် မဟုတ်ဘူးလို့ ပြောပြန်ရင်လည်း မီးညာရာကျမယ် ဒါကြောင့် သူ့ကြောင့်ဟု အနည်းငယ် ခေါင်းစဉ်တပ်နိုင်သော ဆုံးဖြတ်မှုပါလို့”

“ဟ ဟား လရောင်ရေ ကလေးမက လူသာငယ်တာ ဒိုင်ကအလန်းဟ”

ကြည်ပြာ၏နောက်တောက်တောက် အပြောကို ခရစ္စတင်းက မချိုပြုံးလေးဖြင့်ကာပြန်ရင်း သူ့ဇာတ်လမ်းကို ဆက်၏။

“မီးက US မှာပဲမွေးပြီး ဟိုမှာပဲ ကြီးခဲ့တာပါ မီးရဲ့မိဘတွေက မြန်မာလူမျိုးတွေထဲက ရှားရှားပါးပါးလို့ပြောနိုင်တဲ့ သိပ္ပံပညာရှင်

တွေပေါ့ ဒါပေမယ့်အစ်မတို့တစ်ခုယုံမှာလားမသိဘူး အဲ့ဒီနိုင်ငံမှာသိပုံ
 ဘယ်လောက်ထွန်းကားတယ်ဆိုသူတို့စမ်းသပ်သမျှဟာ နာမ်ပိုင်းဆိုင်ရာ
 ကိုရည်ရွယ်တာများတယ်တစ်နေ့တော့ မေနှဲဖေဟာထူးခြားတဲ့ မျိုးရိုးဗီဇ
 တစ်ခုကိုငြိုလ်တစ်ခုပေါ်ကရခဲ့ပြီး အိမ်ကိုလျှိုဂှက်သယ်လာခဲ့ကြတယ်
 အဲ့ဒီဗီဇကိုခါတ်ခွဲခန်းထဲမှာစိတ်ကြိုက်ပြုပြင်ပြီးတဲ့နောက်တနေ့မှာတော့
 မီးဟာ ထိတ်လန့်စရာကောင်းတဲ့ အဖြစ်အပျက်နဲ့ စတင်ရင်ဆိုင်ရတော့
 တာပဲ”

ကားထဲတွင် အသက်ရှူသံပင် မကြားရလောက်အောင် စိတ်လှုပ်
 ရှားမှုများ စွာဖြင့် နားထောင်နေကြသည်။

“တစ်နေ့မီးကျောင်းကပြန်လာတော့ မီးအိပ်ခန်းထဲမှာ
 မိန်းကလေးတစ်ယောက်ရောက်နေခဲ့တယ် ဘုရားရေ အဲ့ဒီကောင်မလေး
 ဟာလေ မီးနဲ့ ချွတ်စွပ်ကိုတူတာ ဘယ်လောက်တောင်တူသလဲ ဆိုရင်
 လက်ဗွေရာအဆုံး မျိုးရိုးဗီဇအထိပဲ သူ့ကိုအမေတို့က မီးညီမလေးအဖြစ်
 လက်ဆောင်ပေးခဲ့တယ် ဒါပေမယ့်အမှန်တကယ်ကျ မီးကသာသူ
 အတွက်လက်ဆောင်ဖြစ်နေမှန်း နောက်ပိုင်းမှ သိခဲ့ရတာပါ။ သူဝင်စွပ်နိုင်
 မယ့်ဘဝတစ်ခုကိုလွယ်လွယ်ပေးနိုင်မယ့်မီးလိုခပ်ပျင်းပျင်းလူစားမျိုးဟာ

လူ့အတွက်ကံကောင်းခြင်းပဲလေ မီးကျောင်းမတက်ချင်ရင်သူက ကိုယ်
 စားတက်ပေးတယ် မီးကျူရှင်မသွားချင်ရင် သူသွားပေးတယ် မီးဘတ်စ်
 ကတ်ဘောမကစားချင်ရင် သူသွားကစားပေးတယ် သူသွားတဲ့နေရာ
 တိုင်းမှာလည်း Top ချည်းပါပဲ ဒီတော့ ကျူရှင်မှာ ကျောင်းမှာအားကစား
 မှာလည်း မီးနာမည်ပေါ် ပြုလာဖြစ်လာခဲ့တယ် အဲ့ဒါကိုအစပိုင်းက
 သဘောကျခဲ့ပေမယ့်တဖြည်းဖြည်းနဲ့ မီးဟာသူ့ကိုနောက်ကောက်ကျ
 လာတယ် တခါတရံမီးကျောင်းသွားချင်တဲ့နေ့မှာတောင် သူကတားဖြစ်
 လာခဲ့တယ် ဒီနေ့ဘတ်စ်ကတ်ဘော ပြိုင်ပွဲရှိတာ နင်နိုင်နိုင်လို့လား ဒီနေ့
 စာမေးပွဲရှိတယ် နင်ဖြေနိုင်လို့လား စတဲ့စကားတွေနဲ့ပေါ့ နောက်ဆုံးမီး
 ရည်းစားကိုကိုကိုပါ သူက သွားတွေမယ်ဖြစ်လာတယ် မီးချစ်သူကလည်း
 အရာရာတော်တဲ့ ခရစ္စတင်းအတုရဲ့ပေါ်ပြုလာဖြစ်မှုမှာ ပျော်ဝင်နေသလို
 ပါပဲ ဒီလိုနဲ့တဖြည်းဖြည်းမီး ကျောင်းစာအုပ်တွေဟာ သူ့ကျောင်းစာ
 အုပ်တွေ ဖြစ်လာတယ် မီးအဝတ်တွေဟာ သူ့အဝတ်တွေဖြစ်လာတယ်
 မီးမိဘ မီးချစ်သူဟာ သူ့မိဘ သူ့ချစ်သူဖြစ်သွားတယ် တစ်ညမှာမီးလန်နီး
 တော့ သူဟာ မီးအိပ်ယာဘေးမှာ ခါးတစ်ချောင်းကိုင်လို့ရပ်နေပြီး
 မီးမျက်နှာကို ခါးခါးသီးသီး စိုက်ကြည့်နေတာတွေခဲ့တယ် အဲ့ဒီကနေစပြီး

www.burmeseclassic.com

သူ့ကိုမီးစကြောက် လာရတယ် သူက ခရစ္စတင်းဆိုတဲ့ လူတစ်ယောက်ရဲ့
 ဘဝကိုလိုချင်လာသလိုပဲ မီးကိုဒီပတ်ဝန်းကျင်ကနေ ပျောက်ကွယ်သွားဖို့
 ဖိအားပေးနေသလိုပဲ အမေတို့ကိုခရစ္စတင်းအတုဟာ ခရစ္စတင်းအစစ်
 ရဲ့ဘဝအစစ်ကို လုယူနေကြောင်းပြောတော့လည်း အဖေနဲ့ အမေကတစ်
 ယောက်မျက်နှာ တစ်ယောက်ကြည့်ရင်း ဟား တိုက်ရယ်ခွဲကြတယ်
 နောက်ဆုံးမှာ ကြိုတင်မျှော်လင့်ထားတဲ့ အတိုင်းပဲမီးချစ်တဲ့ အားကိုးတဲ့
 အသိုင်းအဝိုင်းဟာ တော်တဲ့ပြည့်စုံတဲ့ ခရစ္စတင်းကိုပဲ သိကြလက်ခံကြ
 တော့တယ် ကျောင်းပြေးတတ်တဲ့ သင်္ချာမတွက်တတ်တဲ့ ရိုင်းရိုင်းစိုင်းစိုင်း
 ဆက်ဆံတက်တဲ့ခရစ္စတင်းအစစ်ကို သူတို့မေ့သွားကြပြီ ခရစ္စတင်းအတု
 က လူ့အသိုင်းအဝိုင်းရဲ့လက်ခုပ်သံ တဖြောင်းဖြောင်းရချိန်မှာ ဟောဒီက
 အစစ်ကကိုယ်ဘယ်လိုမှမပြိုင်ဆိုင်နိုင်တဲ့ ပြိုင်ဘက်ကိုကြောက်လန့်ရင်း
 ခုတင်ပေါ်မှာထိုင်ကြွေးရုံပဲ တတ်နိုင်လာတယ် ကိုယ်ကသူ့ကို အပြတ်ရှင်းနိုင်
 ပြီထားဦး သူလုပ်ပြသွားခဲ့တဲ့ အရည်အချင်းတွေကိုမှ လိုက်မလုပ်နိုင်တာ။
 ချစ်သူအပါအဝင် ဘယ်သူကမှ ချွတ်ယွင်းချက်တွေရှိတဲ့ အရင်ကမီးကို
 သတိမရကြတော့ မလိုချင်ကြတော့ဘူး ပိုဆိုးတာကမီးဟာဘယ်သူ့
 အတွက် ဘာဆိုဘာမှ မလုပ်ပေးနိုင်တော့တာပဲ မီးချစ်တဲ့ မုန်းတဲ့လူတွေ

အတွက် ချစ်ခြင်းမုန်းခြင်းကိုလည်း သူကပဲလုပ်တဲ့အတွက် မီးမှာလုပ်စရာ မရှိတော့ဘူး စာလည်း ကျက်စရာမလိုဘူး အလုပ်လည်း လုပ်စရာမလိုဘူး ချစ်ခြင်းမုန်းခြင်းလည်း လုပ်စရာမလိုဘူး ဒါဆိုမီးကဘာလုပ်ရမှာလဲ စားဖို့အိပ်ဖို့ သက်သက်အတွက် လူဖြစ်လာသလိုဖြစ် မနေဘူးလား သူ့ဆီကမီးလုပ်ရမယ့်စာတွေ မီးသွားရမယ့်နေရာတွေ မီးချစ်ရမယ့် လူတွေ ပြန်တောင်းခဲ့တယ်”

“မရခဲ့ပါဘူး သူကပြောတယ် သူကမီးဖြစ်သွားပြီတဲ့လူ တွေ အတွက်အရည်အသွေးရှိသူကသာအစစ်တဲ့ အဲ့ဒါဟုတ်လားဟင် မီးသိတာတော့ သူ သူ အတုဟာအစစ်ရဲ့ဖြစ်တည်မှုကိုဝေဝါးအောင်လုပ် ပစ်လိုက်ပြီ ဟောဒီက ချွတ်ယွင်းချက်တွေနဲ့ လူသားတစ်ယောက်ရဲ့ သဘာဝဆန်မှုကို သူကသဘာဝမဆန်စွာ နေရာယူပစ်လိုက်ပြီ မီးဘာ တတ်နိုင်ဦးမှာလဲ ခဏရှောင်ထွက်ပေးဖို့ပဲ ရှိတော့တယ်ကိုယ်ချစ်ရတဲ့ သူတွေအတွက်ပေးဆပ်ခြင်းရယူခြင်း ဘာမှမရှိဘဲလက်ရှိမှာလူပိုကြီးဖြစ် နေမှတော့ ဒီဘဝဒုက္ခရဲ့အဖြေကို အမြန်ရှာဖွေဖို့လိုအပ်တယ် သူဟာ ဖန်တီးထားတဲ့ အတုဖြစ်ပေမယ့် မီးတို့လိုပဲ နာမ်အစစ်ရှိသလား သူ့ကိုပြန် အနိုင်ရဖို့ သူ့စိတ်နဲ့ သူ့နာမ်ကို နားလည်ဖို့အစ်မတို့နဲ့ ခင်ခဲ့တဲ့ Group

www.burmeseclassic.com

စာမျက်နှာမှာ ဝင်လေ့လာ ဖြစ်ခဲ့တာ အဲဒီကနေတဆင့် အပ်မတို့ကိုစပ်ပြီ၊
ခုလိုမိဘတွေကို ညာပြီး ခရီးထွက် ဖြစ်လာတာပဲလေ”

“ဟင်ဒါဆို US ကနေ ဒီအထိလာတာ မိဘတွေမသိဘူးဇုန်”

မဝင်၏ အမေးကို မီးက ရယ်ကျဲကျဲဖြင့်...

“သူတို့မှာ မီးနောက်တစ်ယောက်ရှိနေတာပဲ အာပတ်
လွတ်ပါတယ် ဟဲဟဲ”

ဟုဆို၏။

“ဒါကတော့ ဒီခရီးကို မီးဘာကြောင့် ထွက်လာခဲ့ရတယ်
ဆိုတဲ့ အကြောင်းပဲ”

ခရစ္စတင်းစကားဆုံးသည်နှင့် သူတို့အားလုံး၏ အသံတွေ ဆိတ်
ငြိမ်သွား ပြန်သည်။

“ခရစ္စတင်းပြောတာကို အကြွင်းမဲ့ ယုံပါတယ်”

တည်ငြိမ်သောလေသံတစ်ခု ထူးထူးခြားခြား ကြည်ပြာဆီက
ယုံကြည်သံ သူမကို ကြည့်လိုက်တော့ တစ်တရာကို နက်နက်နဲနဲ တွေးနေ
သူလို ဆိတ်ဆိတ်နေနေသည်။ ခရစ္စတင်းစကားက ယုတ္တိမတန် လှသော်
လည်း ညီအစ်မများသဖွယ် ရင်းနှီးကြသော သည်လေးယောက်၏ ဆန္ဒထဲ

တွင် ပုံပြင်ပြောခြင်းပါ ပါဝင်လျှင် ထိုဆန္ဒကိုသူတို့အားလုံး တမေ့တမော လိုက်လျော့ပစ်လိုက်မှာပင် ဒီအခိုက်အတန့်လေးအတွက် ဘယ်လို ပဋိပက္ခမှသူတို့ကြားတွင် ရှိမည်မဟုတ်ပါ။

“ကဲ မီးအကြောင်းကတော့ ပြီးပြီ”

“လရောင်လို မိန်းကလေးမျိုးကရော ဘာကြောင့် ဒီလို ဆုံးဖြတ်တာလဲဟင်”

မီးကသူမဘေးရှိ ကြည်ဖြာကို အစာမကျေသေးသူပီပီ အနေ အထိုင်အေးပုံရသည့် မြန်မာဆန်သူလေး လရောင်ကိုသာ မေးခွန်းထုတ် လိုက်ဟန်တူသည်။

“အစ်မကတော့ ရိုးစင်းလွန်းပါတယ် မီးရယ်”

“ကိုယ့်ကိုကိုယ် ဘာလိုချင်မှန်း ဘယ်တုန်းကမှမသိခဲ့ ဒါကြောင့် ဒီခရီးဘာလို့ ထွက်ခဲ့မှန်းလည်းမသိပါဘူး ဒါပေမယ့်အခုတော့ အစ်မ လုပ်ချင်တာ တစ်ခုရှိနေမှန်းသိနေတယ်”

“အဲဒါဘာမှန်း အစ်မလည်း မသိဘူးလေ”

“ဟာ”

ကျန် သုံးယောက်၏ လရောင်အပေါ်စိတ်ပျက်သွားသံ တစ်ခုနက်

ထွက်လာခြင်းဖြစ်သည်။

လရောင်က ပြုံးစိစိဖြင့်

“အိုကေ အိုကေ ဒါပေမယ့် အစ်မအကြောင်း ပြောပြနိုင်
ပါတယ်”

“ပြောပြ ပြောပြ”

ဘယ်သူက ထောက်ခံလိုက်မှန်းတော့ မသိပါ။

“အစ်မ နာမ်ချစ်သူများကို ဝင်ဖြစ်ခဲ့တာ အကြောင်း
ရှိတယ် အစ်မမှာ ချစ်သူတစ်ယောက်ရှိတယ် သူကကတ်ပချီနိုသိပ်ကြိုက်
တဲ့လူပေါ့ အဲဒီနေ့ညနေ ငါးနာရီမှာ သူနဲ့ လရောင်တွေ့နေကျနေရာဖြစ်တဲ့
စိမ်းလန်းမှာချိန်းတယ် ငါးနာရီကျော်တဲ့အထိ သူရောက်မလာလို့ အစ်မ
အရမ်းစိတ်ဆိုးနေခဲ့တယ် အဲဒီအချိန်မှာ အစ်မမြင်ကွင်းထဲ ဖြတ်ကနည်းဆို
သူဝင်ချလာတယ် ထုံးစံအတိုင်း ချွေးသံတရွဲရွဲနဲ့ ခွင့်လွှတ်နော်သဲလို့
ခပ်တိုးတိုးတောင်းပန်တယ် အဲဒီလိုပြောလိုက်ချိန်မှာ သူ့မျက်လုံးတွေက
ဝိုနေသလိုပဲ သူ့မျက်နှာကိုလည်း ကြည့်ရတာ အားမရသလို ပင်ပန်းသလို
ဖြစ်လာတယ် ဒါကြောင့် ဘေးက စားပွဲထိုးလေးကို ကတ်ပချီနိုတစ်ခွက်လို
မှာပြီး ရှေ့လည်းပြန်ကြည့်လိုက်ရော သူမရှိတော့ဘူး စိတ်တွေဆိုးလိုက်

တာလေ နောက်ကျမှလည်းလာပြီး အရင်လည်းထားခဲ့ရက်တယ်ဆိုပြီး
 စိတ်အကြီးအကျယ်ဆိုးတာ ဒါပေမယ့် အဲဒါဟာ စိတ်နာစရာဖြစ်မှန်း သူ့
 ဖုန်းကို ဒေါသတကြီးဆက်လိုက်တော့မှသိခဲ့ရတယ် သူ့ငါးနာရီမထိုးခင်
 ငါးမိနစ်က သေသွားခဲ့ပြီတဲ့ သူ့ဖုန်းကိုင်တဲ့တစ်ယောက်က အဖြေပြန်
 ပေးတာ သူဟာလေးနာရီ ငါးဆယ့်ငါးမိနစ်ကထဲက နှလုံးရောဂါကြောင့်
 အသက်ဆုံးနှင့်ခဲ့ပြီ ဒါဆိုလရောင်ဆီလာပြီး ခွင့်လွှတ်ပါလို့လူကြားထဲပြော
 ခဲ့တဲ့ပုံရိပ်က ဘယ်သူလဲသူ့ဝိညာဉ်လား ဝိညာဉ်ဆိုတာ အဲဒီလိုအကောင်
 အထည်လိုက် မြင်ရတာလား မြင်ရတာကလည်းလူကြားထဲမှာ”

ရှိက်သံသွဲ့သွဲ့က ခပ်ပျပျလွင့်ကျလာ၏။

မပြောဘဲနှင့် သိနှင့်ကြပြီ။ လရောင်ငွေဆင်းသည် ချစ်သူ၏နာမ်
 ပုံရိပ်ကြောင့် သူမတို့တတွေနှင့် ဆုံဆည်းခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။ စောစောလေး
 ကတင် ပျော်ရွှင်ခဲ့ကြသည့် မိန်းမပျိုတစ်စုမှာ ယခုကျ သက်ပြင်းတွေ ပြိုင်
 တူချကြပြန်သည်။ ထိုအချိန် -

“ဂလောက်”

ကားကရုတ်တရက်မြောက်တက်သွားသည်။

“အောင်မယ်လေး”

“ကျွါ”

လေးယောက်လုံး သတိလက်လွှတ် ဟစ်အော်လိုက် ကြသည်။
ကားမှာမူကား မဖင်၏ပါးနပ်လှသော ထိန်းသိမ်းမှုကြောင့် အချိန်မီထိန်း
လိုက်နိုင်ပါသည်။

“ဟူး တော်ပါသေးရဲ့”

လရောင်အခုမှ ဒုတိယအကြိမ်သက်ပြင်းချနိုင်တော့သည်။

“ကိုယ်ဆင်းကြည့်လိုက်ဦးမယ်”

မဖင်က ပြောပြောဆိုဆို ကားအောက်သို့ ဖျတ်ဖျတ်လတ်လတ်
ဆင်းချသွားသည်။ ခေတ္တကြာလျှင် သူမက တစ်စုံတစ်ခုကိုကောက်ယူ၍
လရောင်တို့ရှိရာသို့ ကားပြတင်းပေါက်မှ တဆင့်ပြသလိုက်သည်။

“ဒီမှာကြည့်”

ထိုအရာကားသေးသေးပါးချပ်ချပ် ပစ္စည်းလေးတစ်ခု

“ဟင်”

အားလုံးဟင်ခနဲ ဖြစ်သွားရသည်။

ကြည်ပြာကမူရတ်တရတ် ပျက်ယွင်းသွားသော သူမ၏မျက်နှာ
ကိုစောစီးစွာပြန်လည်ဆယ်ယူ၍

“ဟဲဟဲကိုယ်တို့တွေကတကယ်ပဲမနေ့ကသေခဲ့ကြတာ
လား၊ မသိဘူးနော် အခုကူးတို့ခတစ်မတ်ရပြီဆိုတော့”

မလင်ကမူ သူမလက်ညှိုးနှင့် လက်မကြားရှိ တစ်မတ်စေ့ကို သူမ
စတိုင်ပန်ဘေးအိတ်ထဲ ထိုးထည့်လိုက်ပြီး

“ဒါလေးတွေက ခုခေတ်မှာ ရှားနေပြီ ကံကောင်းစေတဲ့
လပ်ကီး အဆောင်လေးတွေလည်း ဖြစ်နိုင်တာပဲ”

ဟုဆိုကာ မောင်းသူနေရာသို့ နဂိုအတိုင်း ဝင်ရောက်နေရာယူ
ကာဂီယာထိုးလိုက်သည်။

မီးတဖြစ်လဲ ခရစ္စတင်းလေးမှာမူ ဆယ်ကျော်သက်ပီပီ စိတ်မ
သက်မသာဖြစ်မှုကို မထိန်းချုပ်နိုင်။

“တကယ်ဆို လေးစေ့လောက် ကောက်ရသင့်တာအဲဒီ
တစ်စေ့ကမီးအတွက်လား ဘယ်သူ့အတွက်လဲ မသိဘူး”

လရောင်မှာ ခရစ္စတင်းကို နှစ်သိမ့်ဟန်ဖြင့်ကြည့်လိုက်ပြီး

“ဪ မီးရယ်ဒီလေးယောက်လုံးကို တစ်စေ့ထဲနဲ့ ကူး
နိုင်တာလည်း ဖြစ်နိုင်တာပဲလေ ခုတောင်အစ်မတို့က ဒီကားတစ်စီး ထဲမှာ
တူတူရှိနေကြတာမဟုတ်လား ဒါမှမဟုတ်”

လရောင်က တစ်စုံတစ်ခုတွေလက်စပုံစံမှ ဆက်ပြောရခက်
ဟန်ဖြင့်တန့်နေရာ

“ဒါမှမဟုတ် ဘာဖြစ်လဲ”

ဟု ကြည်ပြာက အသက်ရှူမြန်မြန်ဖြင့် ဝင်မေးလိုက်သည်။

အဲဒီတော့မှ လရောင်က

“ဒါမှမဟုတ် ကိုယ်တို့တွေထဲက တစ်ယောက်က ဒီတစ်
မတ်ကို လိုတာလား လိုမှာလားလို့”

သူတို့လေးယောက်လုံး ဆိတ်ငြိမ်သွားကြပြန်ပြီ။

ခေတ္တကြာမှ လရောင်က သူ့ကြောင့် ဆိတ်ငြိမ်မှုကို သည်းမခံနိုင်

ဟန်ဖြင့် -

“ကဲ ဒီတစ်ခါ ကြည်ပြာ ပြောရမယ့်အလှည့် ဟောဒီက
မကြည်ပြာ ဘာကြောင့် ဒီခရီးထွက်ဖြစ်သလဲ ဆိုတာ ပြောပြပါ”

ကြည်ပြာက အစစအရာရာကြိုတင်ပြင်ဆင်ပြီးသည့်ပုံစံဖြင့်

“ငါကတော့နှင့်နဲ့ ပြောင်းပြန်ပဲ လရောင် ငါကငါလိုချင်
တာကိုအမြဲသိတယ် လိုချင်တာတွေရှိပြန် သိပြန်တော့လည်း မကောင်း
ပြန်ဘူးဟာ သေချင်ပြန်တာပဲလေ ဥပမာငါ့ကိုကြည့် ငါကမိဘမဲ့ စွန့်ပစ်ခံ

ရပြီး ဂေဟာမှာ ကြီးလာတဲ့ကလေး ဒါကြောင့် ငါ့ဒူးငါ့ချွန်ရင်း ငါလိုချင်တဲ့ ပညာ ဥစ္စာအားလုံးရဖို့ ကြိုးစားခဲ့တယ် ဒါတွေရဖို့ ကြိုးစားတာ ငါငယ်ငယ် လေးကတည်းက လိုချင်တဲ့ မိသားစုဆိုတဲ့ အကြီးဆုံးပန်းတိုင်ကြောင့်ပါပဲ ဒီလိုနဲ့ ငါဟာအမျိုးသားလေးတစ်ယောက်နဲ့တွေ့တယ် အမျိုးသမီးတိုင်း လိုချင်တဲ့ Romantic ဆန်ဆန် အချစ်မျိုးနဲ့ချစ်ကြတယ် အဲ့ဒီအမျိုးသားနဲ့ ငါလိုချင်တဲ့ မိသားစု ဘဝကြီးကို တည်ဆောက်မယ်လို့ ယုံကြည်တုန်းမှာပဲ ဘာမှန်းမသိတဲ့ တစ်ခုခုကိုတဖြည်းဖြည်း သဘောပေါက်လာခဲ့တယ် ငါနေမကောင်းတဲ့ ချိန်မှာ အနားမှာတောင် မရှိနိုင်အောင်ကို ကိုယ်တို့နီးဖို့ ကြိုးစားနေတာပါကွာလို့ ပြောတဲ့ချစ်သူ့စကားထဲက သူ့ဘဝရဲ့သူလိုချင်တဲ့ အနာဂတ်လှလှတွေကို မြင်တွေ့လာခဲ့တယ် သူလိုချင်တဲ့အနာဂတ်ထဲမှာ မိသားစုဆိုတဲ့ ခေါင်းစဉ်ကနောက်ဆုံးမှာပါ သေချာတာကတော့ ငါ့ကို လိုချင်လောက်အောင် သူကအဆင်သင့်မဖြစ်သေးဘူး သူကငါ့ကိုမလို ချင်သေးဘူး ငါ့ကိုမယူနိုင်သေးဘူးတဲ့ ဒီလိုနဲ့ သူနဲ့ငါလမ်းခွဲခဲ့ရတယ် အဲ့ဒါ ကြောင့်ပြောတာ လိုချင်တာတွေ ထိပ်တိုက်တွေ ပြန်တော့လည်းမလို ချင်တာတွေ ဖြစ်လာတယ်လို့လေ ”

လရောင်တို့သုံးယောက်လုံး ကြည်ပြာအတွက် စိတ်မကောင်း

ဖြစ်သွားကြသည်။

“ဪ ဖျော်စရာခရီးမှာ ပြုံးပျော်လှောင်ရယ် စနောက် နေနိုင်
သောမိန်းမတစ်ယောက်၏ရင်ထဲမှာလည်း ဒီလိုအရှုံးတွေ စတေးပြီးသား
ကိုး”

ဟုလရောင်တို့တွေသဘောပေါက်လိုက်ကြသည်။ ကြည်ပြာက
ဆက်လက်ပြီး...

“ငါဟာဘဝတစ်လျှောက် အမျှော်လင့်ကြီး မျှော်လင့်
ထားတဲ့ ရည်မှန်းချက်ချိုးဖျက်ခံရမှုနဲ့ လတော်တော်ကြာတဲ့အထိမောင်
မဲနေတဲ့ အခန်းကျဉ်းလေးထဲမှာ မစားမသောက်ပဲ စိတ်ဓာတ်ကျ ပိန်ချုံး
နေခဲ့တယ် တစ်နေ့တော့မှန်ရှေ့မှာ တစ်ယောက်ထဲစကားတွေ ပြောမိနေ
တုန်းမှန်ထဲက ကိုယ့်အရိပ်က ကိုယ့်ကိုစကားပြန်ပြောတာကို ထူးထူး
ဆန်းဆန်း ကြုံလိုက်ရတယ် ဪဒါနဲ့ရှေ့ကနှစ်ယောက်စကားပြောနေ
တုန်းက လုံးဝယုံကြည်ခဲ့တာက ငါ့အဖြစ်နဲ့တူလို့ပါ လောကကြီးမှာ ရှင်းပြ
လို့မရတဲ့ ပြောပြရင်ယုံမှာမဟုတ်တဲ့ ဖြစ်ရပ်တွေက သဘာဝလွန်အဖြစ်
အမြဲတမ်းရှိနေမှာပဲလေ ဒါပေမဲ့ကြည်ပြာ အခုပြောမယ့်ဟာကိုတော့
ရှင်တို့တွေ ယုံချင်မှယုံမှာ ”

ကြည်ဖြာက ပြောလက်စ စကားကို ဆက်ပြောသင့်မပြောသင့်
ချိန်ဆနေဟန်တူသည်။

“ဆက်ပါဦးကြည်ဖြာရဲ့ကျွန်မတို့ရှင်ကိုယုံပါတယ်”

မဇင်က ကလေးလေးတစ်ယောက်ကို ချောမော့ဟန်ဖြင့်ဆို
လိုက်လျှင်

“အင်း အဲ့ဒီမှန်ထဲကအရိပ်ကပြောတယ် ငါဟာမင်းရဲ့
နောက်တစ်ယောက်တဲ့ ဒီကမ္ဘာလောကမှာ မင်းရဲ့တစ်ဦးတည်းသော
ကိုယ်ခွဲကိုယ်ပွား မင်းမသိသေးတဲ့ မင်းအကြောင်းအလုံးစုံသိတဲ့ မင်း
နောက်တစ်ယောက်တဲ့ ငါတို့နှစ်ယောက် အတူနေရမယ့်အချိန် ရောက်
လာပြီ ငါ့နေရာကိုမင်းလာခဲ့ပါတော့လို့ခေါ်တယ်”

“ဗုဒ္ဓေါ့ ဒါနဲ့ပဲ မကြည်ဖြာက သူခေါ်တဲ့နေရာလိုက်ဖို့
ဒီခရီးကိုထွက်လာခဲ့တယ်ပေါ့”

မီးကထိတ်လန့်တကြား ရေရွတ်သလောက် ကြည်ဖြာကတော့
ပြုံးတုံတုံပင်..

“မီးယုံမလားတော့မသိဘူး ခုလိုကိုယ်ဝိညာဉ်နဲ့တွေ့ဆုံ
ရတာဟာ ဘယ်လောက်ဘဝင်ကျစရာကောင်းလဲဆိုတာ ဒါကြောင့်

မင်းတို့တွေနဲ့ အွန်လိုင်းပေါ်မှ စတွေ့ခဲ့တာပေါ့ ဒီဝါသနာတူသူသုံး
ယောက်နဲ့ တွေ့ပြီး ကြည်ပြာမသိသေးတဲ့ အကြောင်းအရာတွေကို ပိုသိ
ရမယ်လို့ မျှော်လင့်တယ် ဒါကြောင့် ဒီခရီးထွက်ဖြစ်တာ”

ကြည်ပြာကသူ့အကြောင်းကို ရင်ဖွင့်လိုက်ရသည့်အတွက်
ပေါ့ပါးသွားဟန်ရှိကာ ဆိုဖာကိုမှီရင်းမျက်လုံးများကို မှေးစင်းလိုက်သည်။

သူတို့လေးယောက်မှာ ပုံမှန်မဟုတ်သော ဇာတ်လမ်းကိုယ်ဆီကို
ရင်ဖွင့်ခဲ့ရသဖြင့် အတွေးပွားနေကြပြီးဖြစ်ရာ ကားထဲတွင် စကားသံများ
ခေတ္တဆိတ်ငြိမ်သွားပြန်သည်။

“အောင်မလေး”

စိတ်ထဲက ဟစ်အော်လိုက်ခြင်းသာ ဖြစ်ပါသည် လရောင်ရင်တွေ
လှုပ်ခနဲ တုန်ရီသွားသည်။ လရောင်ကားမှန်ဘေး တွင်မြင်နေရသည်မှာ
ကိုယ် တွေ့ကိုဖြည်းညင်းစွာ ကျော်တက်နေသော Mark II ကားတစ်စီး။
ထူးခြားသည်ကား ထိုကားမှာ လရောင်တို့ကားနှင့် အရောင်ရောပုံစံပါ
ချွတ်စွပ်တူနေသည်။ အနက်ရောင် Mark II ယင်းကားထဲတွင် ကား
မင်္ဂလာနောက်တစ်ယောက် မောင်းလျက် နောက်ထိုင်ခုံတွင်ပေါ်မူ ကြည်ပြာ
နှင့် ခရစ္စတင်း တို့ ပါလာပြီး လရောင် နှင့်ချွတ်စွပ်တူသူတော့မတွေ့ရ။

“ဘုရားရေ ဒီကားထဲက လူတွေနဲ့ ချွတ်စွပ်တူနေတဲ့ လူတွေဟိုကားထဲရောက်နေကြတယ်”

လရောင်တစ်ကိုယ်တည်းကြားရုံသာ မင်သက်စွာရေရွတ်မိလေသည်။ ယင်းကားကိုငေးနေတုန်းမှာပင် ကားက လရောင်တိုကားကို ကျော်တက်လိုက်လေသည်။ ထိုအခါ အဆိုပါကားပေါ်မှနောက်ထိုင်ခုံတွင် ပါလာသော ကြည်ပြာ နောက်တစ်ယောက်နှင့် လရောင်မှာ မျက်လုံးချင်းဆုံ မိသွားလေတော့သည်။ တစ်ဖက် ကြည်ပြာက လရောင်အား စူးရဲနက်ရှိုင်းစွာ စိုက်ကြည့်လိုက်လေသည်။ ပြီး... ထိုကားက လရောင်တိုကားကို လျင်မြန်စွာ ကျော်တက်သွားခဲ့သည်။

“ဘုရား ဘုရား ငါပဲမျက်စိမှောက်တာလား လမ်းပေါ်မှာပဲ သရဲခြောက်တာလား”

ရုတ်ချည်းပင် နောက်သို့လှည့်ပြီး...

“ကြည်ပြာ ကြည်ပြာ နင်တွေ့လိုက်လားဟင်”

ကြည်ပြာက တစ်ချက်သန်းဝေလိုက်ကာ ...

“ဘာကိုလဲ”

“ငါတို့နဲ့ ချွတ်စွပ်တူတဲ့ကားတစ်စီး အဲဒီထဲမှာ နင်တို့နဲ့

ရွတ်စွပ် တူတဲ့ လူတွေပါတယ် အဲ့ဒါ နင်မြင်လိုက်လား”

“လရောင်တော့ အိပ်ငိုက်နေပြီထင်တယ်”

မဝင်က ကားမောင်းရင်း ဝင်ထောက်လိုက်ခြင်းပင်ဖြစ်သည်။

“ကိုယ်လည်း ကားမောင်းနေတာပဲ မြင်ချင်းမြင် ကိုယ်လည်း မြင်ရမှာပေါ့ လရောင် ကိုယ်တို့အဖြစ်အပျက်တွေ နားထောင်ပြီး စိတ်စွဲလို့ အိပ်မက်မက်တာနေမှာပါ”

မဝင်က ဒီလိုပြောတော့ ကြည်ပြာက အိပ်မှုနံ့စုံဝါးဖြစ်နေသော ရုပ်မှ သူ့နဂိုအတိုင်း လှောင်ထေ့ထေ့ ပြုံးစိစိပြန်ဖြစ်သွားကာ ရယ်ကျဲကျဲ ရုပ်ဖြင့် လရောင်အားကြည့်လေသည်။ မီးစာတော့ တကယ်ပဲ အိပ်နေသလား အိပ်ချင်ဟန်ပဲဆောင်နေသလား မပြောတတ် မျက်လုံးများကို ခပ်တင်းတင်းမှိတ်ထားသည်။ စိတ်ထဲက ဘဝင်မကျသော်ငြား အများနှင့် တစ်ယောက်မို့ လရောင်မငြင်းချင်တော့။

“ငါသေချာမြင်လိုက်တာ ကြည်ပြာရ”

ကြည်ပြာကိုတော့ တိုင်တည်မိသယောင်လေးဆိုလိုက်မိသေးသည်။

“တော်တော့ ဒေါ်လရောင် ထာဝရ အိပ်စက်သွားရမယ့်

အတူတူ အခုထဲကကောင်းကောင်းအိပ်တတ်ဖို့ နင်လေ့ကျင့်ထားသင့်တယ်”

“ဘာဖြစ်ပြန်ပြီလဲ ဒေါ်လရောင်”

မဇင်က ပြုံးစိစိဖြင့်မေးသည်။

“ဟူး”

လရောင်သက်ပြင်းကို အခုမှ ချနိုင်၏။ ဘာလို့များ ဒီကားထဲက လူတွေ နဲ့ ချွတ်စွပ်တူတဲ့လူတွေကို မြင်ရတာလဲ။ ဘာလို့များ မှန်ထဲမှာ ပုံရိပ်တွေက ပျောက်ကုန်တာလဲ။ ထိုစဉ်...

“ကလစ် ကလစ် ကလောက် ဂစ်ဂစ်”

“ကားကတော့ဖောက်ပြီး ဆီထည့်မယ် ဆင်းကြဟေ့”

မဇင်ကအားလုံးကို ဟစ်အော်နှိုးလိုက်ပြီး ကားကို လမ်းဘေးထိုးရပ်လိုက်သည်။ ထူးဆန်းသည်ကား သူရပ်သောနေရာတွင် အနည်းငယ်ကျယ်သည့် ရေကန်ကြီး တစ်ခုရှိနေခြင်းဖြစ်သည်။ ဤအရပ် ဤနေရာမျိုးတွင် သည်လိုရေကန်ရှိသည်မှာ ထူးဆန်းလေစွဟု လရောင် တွေးမိလိုက်သည်။ မဇင်နှင့်ကြည်ပြာက ဆီတိုင်ကီနားတွင် ဓာတ်ဆီတစ်ပုံးနှင့် ကျန်ခဲ့ကြပြီး မီးနှင့် လရောင်မှာမူ ပျင်းပျင်းရှိသည်နှင့် ခပ်လှမ်းလှမ်းသို့

လမ်းလျှောက်လာကြရာ လမ်းခုလတ်တွင် ခရစ္စတင်းက

“မမလရောင် တခုသတိထားမိလားဟင်”

“ဘာကိုလဲမီး”

မေးလိုက်ရသော်လည်း မီး၏ ဖွေးဖွေးဆုတ်နေသော မျက်နှာကို ကြည့်ကာ မေးရမည်ကိုပင် မဝံ့မရဲ ဖြစ်သွားမိ၏။

ထို့ကြောင့် မီးကို မေးမနေတော့ပဲ လမ်းခုလတ်တွင် ဖြစ်ပေါ်ခဲ့သော အကြောက်တရားကို သေချာစေရန် စလင်းဘတ်ထဲမှ ကရင်းပတ်စ်ဘူးလေးကို ထုတ်၍ မှန်ဝိုင်းလေးမှာ တဆင့် မဝင်တို့ရှိရာ နောက်သို့ ကြည့်လိုက်ရာ။

ဘယ်သူမှမရှိ။ သေချာပါပြီ။

လရောင်မှန်ဝိုင်းလေးကို ချလိုက်လျှင် စောစောက ခပ်ဝေးဝေးရှိခဲ့သော မဝင်နှင့် ကြည်ဖြာသည် လရောင်ဘေးသို့ ဝုန်းကနဲ ရောက်လာသည်။

“ကြည့်မနေပါနဲ့ လရောင် အဲဒီမှန်ထဲမှာ ဆိုရင် ဒို့တွေကို မြင်ရမှာ မဟုတ်ပါဘူး”

လရောင်မှာ လက်ထဲမှ မှန်ဝိုင်းလေးကို ထိတ်လန့်တုန်လှုပ်စွာ

ပစ်ချပြီး ခရစ္စတင်းမှာမူ နောက်သို့ပင်တစ်ချက် လည်ပြန်မကြည့်ပဲ
ပြေးချေပြီ။ မဖင်နှင့် ကြည်ပြာသည် လရောင်ကို ညှပ်ပူး ညှပ်ပိတ်ကာဆီး
ထားလိုက်ကြရာ လရောင်တစ်ယောက်မှာ အသကုန်အော်ဟစ်ရင်း
တိုးထွက်ပြေးလေသည်။

ဘယ်အရပ်ကို ဦးတည်ပြေးနေမှန်းလည်းမသိ။ အနောက်မှ
လိုက်လာသော အမျိုးသမီးနှစ်ယောက်မှာမူ ချွေးတစ်စက်မျှ ထွက်ဟန်
မရှိဘဲ လရောင်သို့ မှီလာလေသည်။ ဘုရားရေ သူတို့တွေ့လက်က လွတ်
အောင်ပြေးရမည်။

“ဟောဟဲ ဟောဟဲ”

လရောင် အမောဆို့နေချေပြီ ထိုအချိန်မှာ သူမရှေ့တွင်ကား
တစ်စီးကို တွေ့လိုက်ရသဖြင့် ဝမ်းသာအားရ ကားဆီသို့ တရကြမ်းပြေး
ဝင်သွားရာ

“ဟင် ဒို့ ဟယ်”

လရောင်၏ အာမေဇိုတ်သံနှင့် ကားထဲရှိမိန်းမပျို သုံးယောက်၏
အာမေဇိုတ်သံများ ရိုက်ခတ်သွားခြင်းဖြစ်သည်။

လရောင်ရှေ့ကားမှာ အနက်ရောင် MARK II ကားထဲတွင်

မဝင် ကြည်ဖြာ နှင့် ခရစ္စတင်း ထိုမိန်းမပျိုသုံးဦးကလည်း တောကြီး မျက်မည်းထဲမှာ ထွက်လာသော လရောင်အားတအံ့တသြ ကြည့်နေကြ လေသည်။ ဒါဆိုလရောင်နောက်က စောစောကလိုက်လာသည့် မဝင်နှင့် ကြည်ဖြာကရော

“အားငါရှူးသွားပြီလား”

လရောင်တစ်ယောက် ခေါင်းကိုကျစ်ကျစ်ပါအောင် 'ကိုင်ရင်း ချာချာလည်မူးနေပြီ။ စောစောလေးကတင်တွေ့ခဲ့သည့် မိန်းမပျိုသုံး ယောက်ကအစစ်လား။ အခုမိန်းမပျိုသုံးယောက်ကအစစ်လား။ ဘယ်သူ တွေကအစစ်လဲဘယ်သူတွေကအတုလဲ။

“ဘာအကူအညီလိုလိုလဲ ညီမလေး အစ်မတို့လည်း ခဏနားနေကြတာ”

ဟုမဝင်က ဦးစွာပြောလိုက်ရာ လရောင်သည် မဝင်မျက်နှာကို သတိလက်လွှတ် အငေးကြီးငေးနေမိတော့သည်။ ပြီးတော့ မဝင်ရှေ့ရှိ ကားနောက်ကြည့်မှန်လေးဆီ လရောင်ကြည့်လိုက်လျှင် ကားထဲရှိ မိန်းမပျိုသုံးယောက်၏ ပုံရိပ်ကို ပြတ်သားစွာတွေ့လိုက်ရ၏။ ဒါဆို လရောင်က လရောင်က

ခေတ္တမျှအံ့ဩသင့်ပြီးနောက် လရောင်သည် အဖြစ်အပျက်အလုံးစုံကို ရှင်းလင်းစွာ သဘောပေါက် နားလည်သွားခဲ့ပြီဖြစ်သည်။

“ကျွန်မက လရောင်ငွေလင်းပါ ”

“ဟာ ဆယ်နာရီတုန်းက ချိန်းပြီးမလာခဲ့တဲ့ တစ်ယောက်ပေါ့”

မဖင်က တုန်ပြန်ဆိုသည်။

“ဟုတ်ပါတယ် ”

“တို့မင်းကို စောင့်တယ် မလာတာနဲ့ ထွက်ခဲ့ကြတာ ”

“အဲ့ဒါလည်း ကျွန်မသိပါတယ် ”

လရောင်က အေးစက်စက်ပင် ပြန်လည်ဖြေကြားလိုက်သည်။

“လရောင်ကို ကြည်ပြာမြင်ဖူးသလိုပဲနော် ”

လရောင်က ကြည်ပြာမရယ်မီ ခပ်ဟဟရယ်လိုက်သည်။

“ဟင်းဟင်း လမ်းမှာ မြင်ဖူးတာ ဖြစ်ပါလိမ့်မယ် ”

“သူကရော မီးလိုပြောတတ်တဲ့ ခရစ္စတင်းမဟုတ်

လားဟင်”

ခရစ္စတင်းမျက်နှာလေးတွင် အံ့ဩဟန် ဖြတ်သန်းသွားသည်။

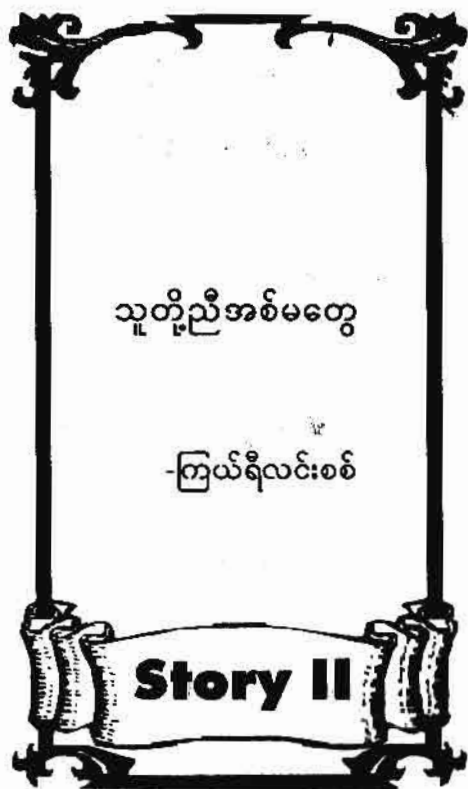

“ဟား ဟား ဒါပြင် ရှင်တို့ အကြောင်းတွေလည်း အသေးစိတ် ထပ်သိသေးတယ် လွန်ခဲ့တဲ့ နှစ်နာရီတည်းက ရှင်တို့တွေရဲ့ နာမည်ရယ် လူရယ် ဖြစ်ရပ်တွေရယ်ကို အကုန်လုံးတွဲမိပြီးသားပါ”

“ပြီးတော့ သူတို့ကို လက်ခံပေးလိုက်ပါအတုတွေဖြစ်လို့ အစစ်နေရာ နည်းနည်းလိုချင်လို့တဲ့ သူတို့ကို လက်ခံပေးလိုက်ပါနော် ”

ကိုယ်ပွားကလုံးတဖြစ်လဲ လရောင်ကမူတိုးသက်သက်ဆိုဆဲ။

Story 2

မျှတ်ချစ်စစ်ပဏ္ဍ

“မင်္ဂလာပါ ဆရာမ”

နဝမတန်း(က)ရှိ ကျောင်းသူလေးများ၏ ညီညီညာညာ နှုတ်ဆက်သံဖြင့် ပထမဆုံးစာသင်ချိန်ကို ကျက်သရေရှိစွာ ဖွင့်လှစ်လိုက်သည်။

“မင်္ဂလာပါတပည့်တို့”

“ဆရာမကတော့ တပည့်တို့ကျောင်းကို အသစ်ရောက်လာတဲ့ သမိုင်းဆရာမ ဖြူနုယဉ်ဆင့်ပါ”

ပါးပြင်ပေါ်ရှိ ပါးချိုင့်လေးပေါ်အောင်ပြုံးရင်း ပြန်လည်နှုတ်ဆက်လိုက်သော ဆရာမလေး၏ အေးမြသော အပြုံးအားတပည့်များ အားလုံး ငေးခနဲ ဖြစ်သွားရသည်။

“တီချာအသစ်က အရမ်းချောတာပဲဟယ်”

“ပါးချိုင့်ပါတော့ ပိုချောတာပေါ့ဟ”

“အောင်မလေး ပါးချိုင့်မပါလည်း ချောမှာပါဟယ် ”

ကျောင်းသူလေးများ၏ ကျွတ်စီကျွတ်စီအသံများက အတန်းထဲ တွင် တော်ရုံနှင့်မရပ်။

သည်ဆရာမလေးက ယခုနှစ်မှ မြို့လေး၏ တခုတည်းသော အထက်တန်းကျောင်းသို့ ပြောင်းရွှေ့လာသော သမိုင်းဆရာမအသစ် ဖြစ်ပြီးရောက်စကပင် ဆရာ ဆရာမများနှင့် ကျောင်းသူ ကျောင်းသားများ ၏ တခဲနက်ချစ်ခင်မှုရရှိအောင် မျက်နှာပွင့်လန်းခဲ့သူ ဖြစ်သည်။

နက်မှောင်နေသော ခုံးမျက်စိ မျက်ခုံးကွေးကွေးအောက်တွင် လွဲရည်ရွှန်းစိုနေသော သမင်မျက်လုံးလေးများက ဆန့်ကျင်ဘက်လိင် များကိုသာမက အမျိုးသမီးထုကိုပါ နှစ်လိုခင်မင်မှုတမျိုး ထူးခြားစွာ ဖြစ်ပေါ်စေသည်။ ဤသို့ပြစ်မျိုးမဲ့မထင် လှပမှုများနှင့် ဖွဲ့သီထားသော ကဗျာတစ်ပုဒ်ပိုင်ရှင် ဆရာမလေး၏ နောက်ကွယ်တွင်ကား

ဖြူသည် မြင့်မားခန့်ထည်လှသော ကျောင်းတော်ကြီး၏ အုတ်တံတိုင်းများကို ငေးကြည့်နေရာမှ ဖျော်ရွှင်စွာလှုပ်ရှား သွားလာနေသော ကျောင်းသူကျောင်းသားများဆီ ပြောင်းကြည့်လိုက်ရင်း တစ်ခုခုကို မလုံခြုံသလို ခံစားလိုက်မိသည်။

ဪ...ကိုယ့်ဝမ်းနာကိုယ်သာသိပါသည်။

ဖြူက အများအမြင်တွင် လှပ ကျက်သရေရှိသော ဆရာမလေး ဂုဏ်သိက္ခာရှိသော ဆရာမလေးအဖြစ် တင့်တယ်နေသော်လည်း သူတို့ မမြင်နိုင်သော ကိုယ့်ဘဝတစ်စိတ်တစ်ပိုင်းမှာ ကျအကျည်းတန်ကြမ်း တမ်းလှသည်ကို ကိုယ်တိုင်သာသိပါသည်။

“ဒေါက်တာသီဟ ဟိုမှာ ဆရာမလေးဖြူလာပြီဗျ”

“ရှား မစပါနဲ့ဗျာ ကြားသွားပါဦးမယ်”

အိမ်အပြန်လမ်းတွင် ခပ်လှမ်းလှမ်းမှ မသဲမကွဲ လွင့်စင်လာသော စကားလုံး အစွန်အဖျားများကို နားထောင်ရင်း ဖြူနှုတ်ခမ်းတွေ တွန့်ကွေး အောင်ပြုံးလိုက်မိပါသည်။ အဲဒီဆရာဝန်လေးက ဖြူကျောင်းပြန်ရာလမ်း တွင် စောင့်နေတတ်ပြီး ဖြူအားအကြာကြီး စိုက်ငေးကြည့်တတ်လေ သည်။

အမျိုးသားတွေအတွက်ကတော့ ဖြူလို ခပ်လှလှမိန်းမပျိုတစ်ဦး ၏ နောက်ကွယ်တွင် အကျည်းတန်မှုတွေ မြောက်မြောက်များများ ရှိလိမ့် မည် ဟု ထင်မိကြမည် မဟုတ်ချေ။

သူတို့အထင်တွေ တက်တက်စင်အောင် လွဲသည်ကို ပြချင်သည့် နေရာလေး တစ်နေရာ ဖြူတွင် ရှိပါသည်။

ထိုနေရာကိုသာ သူတို့မြင်သွားလျှင်တော့ သူတို့တွေ လက်ရှိမြင် နေရသော ဖြူ၏အလှအပများကို ဘယ်သောအခါမှ တမ်းတတော့မည် မဟုတ်ကြောင်း ဖြူ ကောင်းကောင်းကြီး သိထားပါသည်။

ကဲ... ဖြူရဲ့ အကျည်းတန်မှုစီ သွားလိုက်ကြရအောင်ပါ။

ဖြူရဲ့ ထူးဆန်းသော အိမ်ကြီးစီကိုလေ။

အထက်တန်းကျောင်းနှင့် အတော်ကြီးကို အလှမ်းကွာသော
မြို့စွန်ရှိ ပျဉ်ထောင်အိမ်ကြီးတစ်လုံးတွင် ဖြူတို့ နေထိုင်ပါသည်။

ဪ ဖြူတို့ဆိုလို့ ဟုတ်တယ်

ဖြူမှာ အစ်မတစ်ယောက်ရှိတယ် သူက သူက

“ဂရူး ဂရူး”

ဟော သူ ဝိုက်ဆာနေပြီထင်တယ်။

ဖြူသည် ရေခဲသေတ္တာကို ဖွင့်ပြီး အထဲတွင် အအေးခံထားသော
ကျီးကန်းအသေကောင်ကို ယူလိုက်သည်။ ပြီး သူ့ရှိရာ စတိုခန်းဆီ စိတ်
လေးလံစွာ လျှောက်လာခဲ့သည်။ စတိုခန်းတံခါးကို အားနေသော
ကျန်လက်တစ်ဖက်ဖြင့် ဖွင့်လိုက်ပြီး လေးလံလွန်းသော အသေကောင်

အား တံခါးဝတွင် ဘုတ်ခနဲ့ ပစ်ချလိုက်ရာ

စတိုခန်း၏ အမှောင်ဆုံးအပိုင်းမှ သတ္တဝါတစ်ကောင်က ဖြူရိုရာ တံခါးဝဆီသို့ ပက်ကျိတ်တစ်ကောင်ကဲ့သို့ စေးထန်းစွာ တရွေ့ရွေ့ ရွှေ့လျား လာပြီး ဖြူခြေရင်းတွင်ကျနေသော ကျီးကန်းကို လေးလေးကန်ကန် ဖြင့်ပင် လှမ်းယူလိုက်လေသည်။

“ဂျလွတ် ဂျလွတ် ဂျလွတ်”

လက်ထဲမှ ကျီးကန်းကိုဂုတ်ချိုးချလိုက်ပြီး အသေသားစားနေ သောထိုသတ္တဝါက ဖြူမျက်နှာဆီမော်ကြည့်လိုက်သော် ဖြူမှာ ကြက်သီး တို့ ဖြန်းခနဲ့ ထသွားရသည်။

အရည်ပြားများ အဖတ်လိုက်ကွာကျနေကာ အရည်များစိမ့်ထွက် နေသော မျက်နှာပျက်ကြီးတစ်ခုကို ဖြူ မြင်တွေ့လိုက်ရခြင်းဖြစ်သည်။ မျက်လုံးကြီးနှစ်လုံးမှာ ဘေးမှ အရေပြားများ မရှိတော့သည့်အတွက် ပြူးကျယ်တွဲကျနေကြပြီး နှုတ်ခမ်းမရှိဘဲ ခေါ်ပြုထွက်နေသော သွားများ က နောက်ထပ် အစာလိုအပ်သေးကြောင်း တောင်းဆိုနေသလိုပင်။

အရည်တစ်မျိုး ရွဲရွဲစိုနေသည့် ကျိုးတိုးကျဲတဲ ဆံပင်တစ်မျှင် နှစ်မျှင်က ကတုံးသာသာ ဦးခေါင်းတွင် ရွဲရာဖွယ်ရာ ကောင်းလောက်

အောင် ကပ်နေသေးသည်။

ဟုတ်ပါသည်။

ဒါက ဖြူရဲ့ အစ်မအရင်း မြူတုယဉ်ဆင့် ပါပဲ။

ဖြူအား ချစ်ခင်သည်ဟုဆိုလာသော အမျိုးသားများအားလုံးကို ပြသချင်သည့် ဖြူဘဝ၏ တစ်ခုတည်းသော အကျဉ်းတန်မူ။ သူမက မြူပင် ဖြစ်သည်။

ဖြူနှင့်မြူသည် လူသားနှင့်တိရစ္ဆာန်ကဲ့သို့ သွင်ပြင်ခြင်းခြားနားသော်ငြား တစ်မအေ တစ်ဖအေထဲမှ မွေးဖွားခဲ့သည့် အမွှာညီအစ်မများ ဖြစ်ကြလေသည်။ မေမေမှာ ဖြူတို့ မျက်စိရှေ့တွင်ပင် ဖေဖေ တယုတယ မွေးမြူထားသော စပါးကြီးမြွေက အရှင်လတ်လတ် မြို့ချသဖြင့် သေဆုံးခဲ့ရပြီး ညီအစ်မ နှစ်ယောက်လုံးမှာ အသက်ဆယ်နှစ် ကတည်းကပင် မိတဆိုးများ ဖြစ်ခဲ့ကြရသည်။ တစ်ဦးတည်းသော အုပ်မိုးစောင့်ရှောက်သူ ဖေဖေကလည်း သူမတို့ကို ချစ်ခင်ဖို့ထက် သူ့သူတေသနခန်း အတွင်းရှိ သတ္တဝါများကိုသာ ချစ်ခင်အလေးထားသူ ဖြစ်ရာ ထိုသတ္တဝါများကိုသာ တစ်မုံစီမုံကြည့်ရှုရင်း အချိန်ကုန်နေတတ်သော လူစားမျိုးဖြစ်သည်။ ဖြူတို့တစ်အိမ်လုံးတွင် ကျီးကန်း လင်းနို့ ကြွက် မြွေစသော အပုပ်အအက်

စာ၊ သတ္တဝါအမျိုးမျိုးကို လှောင်အိမ်များဖြင့် နေရာလွတ်မရှိ မွေးပြုထား၊
ပြု၊ ထိုသတ္တဝါများစားသည့် အညစ်အကြေးအစာများကို သူတို့ညီတစ်မ
နှစ်ယောက်က တာဝန်ယူရန် ဖေဖေက အမိန့်ထုတ်ပြန်ထားခဲ့သည်။

သူတို့ညီအစ်မအတွက်မူစားစရာထမင်း ဟင်းမရှိ၍ရေသောက်
ဖိပ်စက်ခဲ့ရသောနေ့တွေ မနည်း။ အိပ်စက်ရာ မွေ့ရာကို ထိုအကောင်
ပလောင်များက နေရာယူထားသဖြင့် အေးစက်စက် သမံသလင်းတွင်
ကြိုးစားခွေအိပ်ခဲ့ရသည့် ညတွေမနည်း။ ညအိပ်ရာဝင်ခါနီးတိုင်း မိမိ
အိပ်ရာပေါ်တွင် တစ်ကောင်ကောင်၏ ကိုက်ဖြတ်ခြင်း ခံထားရသော
တိရစ္ဆာန်ခန္ဓာကိုယ် အစိတ်အပိုင်းနှင့် သွေးစွန်းသွေးကွက်များ မတွေ့မိ
စေရန် သူတို့အတူဆုတောင်းခဲ့ကြရသည့် နေ့ညတွေမနည်း။ အစာကျွေး
သည့်လက်ကိုကိုက်သတ်မြို့ချတတ်သည့် အရိုင်းသတ္တဝါများကြားထဲတွင်
မေမေလိုအသေဆိုးဖြင့် ဘဝမဆုံးရန် ကြိတ်ဆုတောင်းခဲ့ရသည့် ညတွေ
မနည်း။ သို့သော် အသက်မသေ ခဲ့သည်မှလွဲ၍ သူတို့ ဆုတောင်း တွေက
မပြည့်သည်သာ များခဲ့ပါသည်။ သည်လိုနှင့် ငွေကလွဲ၍ ဘာမှမရှိသော
ဘဝတစ်ခုတွင် ဖြူတို့ကွာခြားချက်မဲ့စွာ ကြီးပြင်းလာခဲ့ ရသည်။

တစ်ခုပဲရှိသည်။

ဖြူက ပြစ်မျိုးမဲ့မထင် ရုပ်ပုံလွှာရှိပြီး ဖြူက ဖြူအလှကို မမီချေ။^၁
ဒါကလည်း ပြောပလောက်သည့် ကွာခြားချက်မျိုး မဟုတ်ပါ။ တကယ်
တော့ ဆိုးဝါးသောရုပ်ဆိုသည်ကလည်း ဆိုးဝါးသောအကျင့်ကပင်ပေါက်
ဖွားလာခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။

ထိုတစ်နေ့သာ မရှိလျှင်တော့ ဖြူနှင့်ဖြူသည် ယခုလောက်ကြီး
ကွာခြားသွားလိမ့်မည် မဟုတ်ချေ။

ဖြူတို့ မျက်စိရှေ့မှာအကူအကယ်မဲ့စွာ မေမေဆုံးပြီးသော
နောက်တစ်နေ့။

အဲဒီနေ့က ဖြူတို့ ကျောင်းမတက်ချင်ခဲ့ပေ။ ဖေဖေကို
ခြေသလုံးဖက် တောင်းပန်ကြသော်လည်း ဖေဖေက ပြူးကြောင်ကြောင်
မျက်ဝန်းများဖြင့် စိုက်ကြည့်ကာ တစ်ခွန်းထဲ ပြန်ပြောခဲ့သည်။

“နင်တို့တွေကျောင်းသွားမလား နင့်အမေ ဝိညာဉ်ပါ
သွားတဲ့ ဟိုအကောင် ပါးစပ်ထဲ သွားမလားဟ ဟား ဟား”

သည်တော့လည်း ဖြူတို့တွေ ကျောင်းတက်ခဲ့ကြရပါသည်။
အဲဒီတုန်းက ဖြူတို့နှစ်ယောက်လုံးသည် အတန်းကြီးကျောင်း သူများ၏
စနောက်မှု လှောင်ပြောင်မှုများကို တိုင်တောစရာ လူမရှိသော ကလေး

ငယ်များပီပီ ကြိတ်မှိတ်သည်းခံကာ ခါးစည်းခံခဲ့ရသည်။ တိုင်ပင် ရင်ဖွင့် စရာဟူ၍ သည်ညီအစ်မနှစ်ယောက်သာရှိရာ တစ်ယောက်နှင့် တစ်ယောက်မှီတွယ်ရင်းအားကိုးခဲ့ကြရသည်။

ထိုနေ့က ဖြူအိမ်သာသို့ အသွားတွင် ဖြူအား အနိုင်ကျင့်လေ့ရှိသည့် အတန်းကြီးကျောင်းသူအုပ်စုနှင့် ဆုံဆည်းခဲ့ရသည်။ သူတို့ထဲက တစ်ယောက်က ဖြူလက်ထဲသို့ လှုပ်ရှားမှုမရှိသော ခိုတစ်ကောင် ထိုးထည့်ပေးလိုက်ပြီး။

“ဟေ့ ဒီခိုက ဟိုခေါင်မိုးကကျလာတာ သူတို့ကပြောတယ် ဒီခိုကသရဲတဲ့ ချာတိတ်ရော ဘယ်လိုထင်လဲ သရဲဟုတ်မဟုတ် ငါတို့ သိချင်တယ် စားပြပါလား။”

ဆိုပြီး အုပ်မိုးပြောလိုက်သော မျက်နှာကြီးက ဖြူတစ်ကိုယ်လုံးကို ချုပ်ကိုင် ထားသလိုပါပဲ။ သူတို့တွေဟာ ဖြူထက်အရပ်ရော ကိုယ်ခန္ဓာရော အစစအရာရာမှာ သာလွန်ကြတယ်။ ပြီးတော့ သူတို့ကလေး ယောက်ဖြူက တစ်ယောက်ထဲ။

ဖြူဘယ်လိုလုပ်ရမလဲ ဖြူ သူတို့ပြောတာကို မဆန့်ကျင်ခဲ့ဘူး။ ဖြူလက်ထဲတွင် ဆန့်ငင်ဆန့်ငင် အသက်ငင်နေသော ခိုကလေး။ ခိုဆီမှ

ထွက်ပေါ်လာသော ခပ်ပြင်းပြင်း အောင့်သက်သက် အနံ့က အော်ဂလီ ဆန်စရာပင်။ ဒါကို ပါးစပ်ထဲဘယ်လိုထည့်ရမလဲ။ တွေးရုံနှင့်ပင် တွန့်ခဲ တစ်ချက် ဖြစ်သွားသည်။

“ဟားဟားဟားခဏလေး သွားလေးတွေနဲ့ ထိရုံပါ ချာတိတ် မရဲ့”

သူတို့ထဲက တစ်ယောက်က ဝင်ပြောသည်။

သူတို့ရှေ့က မြန်မြန်ထွက်သွားချင်တယ်

စားလိုက်ရင် အေးသွားမှာလား...

ဖြူ မျက်လုံးတွေကို စုံမှိတ်လိုက်ပြီး အသက်ရှူပါရပ်လိုက်သည်။

ဖြူလက်ထဲက အရာသည် ပါးစပ်ပေါက်နားရောက်နေပြီ ဆိုသည်ကို နာခေါင်းသို့ တိုးကပ်လာသော ငှက်မွေးမျှင်များကြောင့် သိနေရသည်။

ဖြူဖြူ စားလိုက်ပါတော့မယ်

“မလုပ်နဲ့”

ဟင်... မြူအသံ။ မြူ... မြူ... သူ လာပြီ။

ဒါပေမယ့် သူလာတော့ရော သူက ဘာတတ်နိုင်မှာမို့လို့လဲ သည်အုပ်စုကို မြူအင်အားနဲ့ ဘယ်လိုမှ...။

“ကိုယ်စား လုပ်ပေးလို့ မရဘူးလား”

မြူအသံ။ ဖြူတောင် မတွေးမိတဲ့အတွေး။

မလုပ်နဲ့ မလုပ်ပါနဲ့ မြူရယ်။ မစားပါနဲ့။

မြူလေ သူ ဖြူလက်ထဲက ခိုကို လုလိုက်ပြီး ရုတ်ချည်း ဆိုသလို ပါးစပ်ထဲ ပစ်သွင်းလိုက်သည်။

“ဂျုလွတ် ဂျုလွတ် ဂျုလွတ်”

ထို့နောက် ခိုခေါင်းကို တစ်လုတ်ထဲဖြင့် ဂျွတ်ဂျွတ်မြည်အောင် ဝါးစားပစ်သော မြူက သူမပါးစပ်ထဲရှိ စားကြွင်းစားကျန်များကို စိန်ပြေ နပြေ လက်ဖြင့် ကလော်ရင်း တစ်ခွန်းထဲ ဆိုလိုက်သည်။

“ငါတော့ သိပ်ကြိုက်သွားပြီ”

“အား”

အတန်းကြီးကျောင်းသူ တစ်သိုက်ကား လိပ်ပြာလွင့်မတတ် ဟစ်အော်ရင်း ပြေးကြချေပြီ။

ပြီးမှ မြူက သွေးပျက်စွာ ကြည့်နေသော ဖြူအား ရှေ့တည့်တည့် ကြည့်ရင်း.....

“လူတွေကို မရှုံးချင်ရင် သူတို့မျှော်လင့် သလိုဘယ်”

တော့မှ မပေးနဲ့”

ဟု ထူးထူးဆန်းဆန်းဆိုသည်။

အဲဒီနေ့ကစလို့ငှက် မြွေဖား တောက်တဲ့စသော သတ္တဝါပေါင်းစုံကို ပိုမိုစားသောက်ချင်လာသော မြူကို ဖြူမှာထိန်းမနိုင် သိမ်းမရ ဖြစ်လာသည့်အဆုံး အများမမြင်စေရန် ယခုကဲ့သို့စတိုခန်းထဲတွင် ငှက်ထားခဲ့ရခြင်းဖြစ်သည်။ မြူသည် အကောင်များကို အစားကြူးလာသည် နှင့်အမျှ ရုပ်ဆင်းအင်္ဂါပါပျက်သထက် ပိုမိုပျက်ယွင်းလာပြီး ယခုနောက်ဆုံးတွင်မူ တိရစ္ဆာန်သာသာသဖွယ် ဖြစ်သွားခဲ့ပြီဖြစ်သည်။ စတိုခန်းအမှောင်ထဲတွင်ရှင်သန်နေသည်မှာ နှစ်နှစ်ဆယ်ရှိပြီဖြစ်သော မြူသည် မကောင်းဆိုးဝါးတစ်ကောင် အရှင်လတ်လတ် ဝရဲခံနေရသည့် ဝရဲသားတစ်ဦးနှင့် ပိုတူသည်။ အသေကောင်တွေစားပြီး အသက်ဆက်နေသော အသေကောင်ဖြစ်၍ တစ်နေ့တခြား တစ္ဆေပိုဆန်လာသည်ကတော့မှချပင်။ အမြဲလိုဆာလောင်လျက်ရှိသည့် သူမ၏ ဂမူးရှူးထိုး အစာရှာများမှုကြောင့် ဖြူတို့၏အရင်အိမ်လည်း မီးလောင်ခဲ့ရပြီး သည်မြို့လေးသို့ ပြောင်းရွေ့လာခဲ့ရခြင်းဖြစ်သည်။

“ဂရူး ဂရူး”

“မရှိတော့ဘူး မြူရေ နင်စားတဲ့ဟာတွေက ရှာရခက်
တာပဲဟ”

အစာထပ်တောင်းနေသေးသော သွားရည်တမြားမြားနှင့်
မမကောင်းဆိုးဝါးအား ကြည့်ကာ ဖြူခေါင်းကိုသာ ခါရမ်းနေမိတော့သည်။
ကပ်နေထက်တစ်နေ့ အစား ပိုမိုသောင်းကျန်းလာသော မြူ၏ စားရေး
မသောက်ရေးကို ဖြူ ဘယ်လိုဖြေရှင်းရမလဲ မသိတော့။

မြူအတွက် အိမ်တိုင်ပေါ်က အိမ်မြှောင်တွေလည်း ဖမ်းပေးဖူးပြီ။
အိမ်တွင်မွေးသော ပူစီလေးလည်း စတေးခဲ့ဖူးပြီ။

အိုနောက်ဆုံး မီးဖိုချောင်က ကြွက်ထောင်ခြောက်ထဲကကြွက်
တွေကရောသူ့အတွက်ချည်းပဲ မဟုတ်လား

သူ့ရဲ့ထူးဆန်းသောအစာတွေကို ရှာဖွေနေရတာနဲ့တင် ဖြူ
တောင် ထမင်းမစားရတာကြာပြီ။

ဒါနဲ့များတောင် ဖြူကပဲ အဝမကျွေးထားသလို နှိပ်စက်ထား
သလို မျက်လုံးမျိုးနဲ့ သူက ခပ်ပေပေ ကြည့်ဦးမယ်။

အို သည်လို မကောင်းဆိုးဝါး အစ်မမျိုးရှိနေတဲ့ ဖြူကို ဘယ်လို
အမျိုးကောင်းသားက ရွှေလက်တွဲချင်ပါ့မလဲ။

သူ့အတွက်နဲ့ မြူဟာ အထီးကျန်ဆန်ရတာ။။

သူ့ကြောင့် အဖော်မဲ့တာ။

သူ့ရှိလို့ မလွတ်လပ်တာ။

သူ့ကြောင့် မပျော်ရွှင်ရတာ။

အားလုံး သူ့ကြောင့်ချည်းပဲ။

မြူဟာ မြူဘဝအတွက် ငရဲ။

သူသာ မရှိရင်...။

သူသာ မရှိရင် ...။

အပိုင်း - ၂ မြူ

မြူသည် ပိန်းပိတ်အောင်မှောင်နေသော စတိုခန်းအတွင်းရှိ
 ချောင်တစ် ချောင်တွင် ခွေခွေကလေး ကွေးရင်း မိမိဘဝကိုမိမိ စိတ်ကုန်
 နေမိလေသည်။ မြူကတော့ သူ၏အစ်မမြူသည် စတိုခန်းထဲတွင်သာ
 ပုန်းခိုနေရသည့် အသား စားသတ္တဝါ တစ်ကောင်ဟု လက်ညှိုးထိုး ဖော်
 ထုတ် မည့်ညီမချိုးဖြစ်သည်။ လူမနီးသူမနီး မြို့စွန်ကပျဉ်ထောင် အိမ်ကြီး
 တစ်လုံးမှာနေထိုင်ဖို့ မြူလို အောက်ပိုင်းသေနေသူက ရွေးချယ်နိုင်ပါ
 မလား။

သည်တစ်အိမ်လုံးမှာလည်း မြေ အိမ်မြှောင် ခို ကြွက် စတဲ့
 တိရစ္ဆာန်တွေရဲ့ လှောင်အိမ်တွေကို နေရာလွတ်မရှိ တွေ့ရအောင်ကြံ
 ဆောင်နိုင်သူကရော မြူလိုဒုက္ခိတလား။

မြို့လုပ်နိုင်တာတစ်ခုပဲ ရှိပါသည်။

အဲဒါကတော့ ညစ်ပေနံဟောင်း နေသော စတိုခန်းအတွင်းက ဝန်နီအိတ်ပေါ်လေးမှာ လဲလျောင်းရင်း နောက်ဆုံးထွက်သက်ကို မျှော်လင့်နေမိခြင်းပါ။

မြို့မျှော်လင့်နေတဲ့အရာကို သူ့ဘယ်တော့မှပေးမှာမဟုတ်မှန်း လည်း သိထားပါသည်။

ဖြူဆိုသောမိန်းမက အဲဒီလို လူစားမျိုးပါပဲ။

ဖြူက ပြောပါလိမ့်မည်။

သူ၏အစ်မမြို့သည် ငှက်သေပုတ်တွေ၊ ကြွက်သေပုတ်တွေ စားသည်ဟု။ ဟောသည် စတိုခန်းအတွင်းက အပုတ်နံ့များသည် မြို့၏ လက်ချက်ပါ ဟုပြောကောင်းပြောပါလိမ့်မည်။ မယုံပါနဲ့။

သူကမှ အဲဒီအကောင်တွေကို စားတာပါ။

အကောင်တွေကို စားခြင်းဖြင့် ဖြူသည် သူ့စိတ်ထဲက အစိုင်အခဲများကို ဖြေဖျောက်လေ့ရှိခဲ့သည်။

တကယ်တော့ ဆိုးဝါးသောလုပ်ရပ် ဆိုသည်ကလည်း ဆိုးဝါးသော ဖြစ်စဉ်ကပင် စတင်ခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။

မြို့နဲ့မြို့သည် အမြောညီအစ်မတွေ ဆိုသည့်အတိုင်း ရွတ်စွပ်
 စွပ်တူပြီး ချောမောကြသည်။ သို့သော် မြို့ကမြို့ထက်တစ်ခုပိုသာ
 စည်က အပေါင်းအသင်းများပြီး လူချစ် လူခင်များခြင်းပင်။ မြို့ကတော့
 နဂါးကပင် မာနကြီးသောကြောင့် အတန်းကြီးကျောင်းသားများနဲ့ မကြာ
 စကရန်ဖြစ်လေ့ရှိခဲ့သည်။ ကျောင်းတက်သောတစ်နေ့ မြို့အိမ်သာ သွား
 ဧရာလမ်းတွင် မြို့နှင့်ရန်ဖြစ်လေ့ရှိသည့်အတန်းကြီးကျောင်းသူတစ်စုနှင့်
 မတိုက်တော့သည်။ သူတို့ထဲမှတစ်ယောက်က မြို့လက်ထဲသို့ လှုပ်ရှား
 မှုပရိသေ သိုတစ်ကောင် ထိုးထည့်ပေးလိုက်ပြီး...

“ဟေ့ မိစ္စာတေးမြို့နဲ့”

“ဒီဒိုက ဟိုခေါင်မိုးပေါ်ကကျလာတာ”

“သူတို့ကပြောတာတော့ ဒီငှက်ကသရဲတဲ့ မိစ္စာတေး
 ရောဘယ်လိုထင်လဲ”

“သရဲဟုတ်မဟုတ် ဟောဒီက မမကြီးတွေ သိချင်
 တယ်”

“စားပြပါလား”

ဆိုပြီး အုပ်မိုးပြောလိုက်သော အရပ်ကြီးက မြို့တစ်ကိုယ်လုံးကို

ချုပ်ကိုင်ထားသလိုပါပဲ။ သူတို့တွေဟာ မြို့ထက်အရပ်ရော ကိုယ်ခန္ဓာရော အစစအရာရာမှာ သာလွန်ကြတယ်။ ပြီးတော့ သူတို့က လေးယောက် မြို့က တစ်ယောက်ထဲ။

“သမီးဖြူနု မဟုတ်ဘူး မြူတုပါ”

ကြောက်လန့်တကြားဖြင့် စကားလုံးများက တော်ရုံနှင့်မထွက်။

“ဟေ့ သူက ဟိုကောင်မလေးမဟုတ်ဘူး လို့ပြောနေတယ်”

သူတို့ထဲမှတယောက်က ဝင်ထောက်သည်။

“ဟားဟားလုပ်မနေနဲ့ စွာတေးမ နင့်မှာညီအစ်မရိုတယ်လို့တစ်ခါမှမကြားဖူး ဘူး ငါတို့ကို တစ်ပတ်ရိုက်ဖို့မကြံနဲ့”

မြူဘယ်လိုလုပ်ရမလဲ သူတို့ပြောတာကိုလည်း မဆန့်ကျင်ရဲ။

လက်ထဲတွင် ဆန့်ငင်ဆန့်ငင် အသက်ငင်နေသော ခိုကလေး။

သနားစရာကောင်းလိုက်တာ။ သည်လောက်သနားစရာကောင်းသော ခိုကလေးကို ပါးစပ်ထဲ ဘယ်လိုထည့်ရဦးမလဲ။ တွေးရုံနှင့်ပင် နာကျင်သွားမိသည်။

“ဟားဟားဟား ခဏလေး သွားလေးတွေနဲ့ ထိယုံပါ”

ချာတိတ်မရွံ့”

သူတို့ထဲကတစ်ယောက်က လှောင်ပြောင်ဟန်ဖြင့်ဝင်ပြော
သည်။

သူတို့ရှေ့က မြန်မြန်ထွက်သွားချင်တယ်

မြူစားလိုက်ရင် ကိစ္စပြီးသွားမှာလား

ဟင့်အင်း မဟုတ်ဘူး။ မစားဘူး။ မစားနိုင်ဘူး။

အို စားလိုက်မှဖြစ်မယ်။

“ကိုယ်စားလုပ်ပေးလို့မရဘူးလား”

ဟင် ဖြူအသံ။သူ မြူလက်ထဲကဟာကို လုလိုက်ပြီ။

ဖြူ ဖြူ သူ အဲဒါကို စားမလို့များလား။

မစားပါနဲ့ ဖြူရယ် မစားပါနဲ့ ။

သို့သော် အရာရာက နောက်ကျသွားပါပြီ။

ခိုသေခေါင်းကို ကျွတ်ကျွတ်မြည်အောင်ဝါးစားနေသော ဖြူက
ပါးစောင်ထဲရှိ စားကြွင်းစားကျန်များကို အာခေါင်အတွင်း သို့ ထိုးသွင်း
လိုက်ရင်း မြူတစ်သက် မမေ့နိုင်သော စကားတစ်ခွန်းကို ဆိုလိုက်သည်။

“ငါတော့ သိပ်ကြိုက်သွားပြီ”

“အား”

အတန်းကြီးကျောင်းသူတစ်သိုက်ကား လိပ်ပြာလွင့်မတတ်
ဟစ်အော်ရင်း ပြေးကြချေပြီ။

ပြီးမှ ဖြူက မင်သက်ကာ သတိလက်လွတ်ငေးနေသော မြူအား
ရှုတည်တည်ကြည့်ရင်း...

“လူတွေကို သူတို့မျှော်လင့်သလိုပေးလိုက်တော့လည်း
ပြီးသွားတာပဲနော်”

ဟု ထူးထူးဆန်းဆန်းဆိုလေသည်။

အဲဒီနေ့ကစလို့ဖြူသည် အသေကောင်များကို နှစ်နှစ် ခြိုက်ခြိုက်
စားဖြစ်လာခဲ့သည်။ ဖြူသည် လှသလောက် ကြောက်ဖို့ ကောင်း
သောမိစ္ဆာမပင်။ သူ့လျှို့ဝှက်ချက်များကို သိသောမြူအား နှုတ်ပိတ်ရန်
အတွက် စတိုခန်းထဲတွင် မြူတိုပိတ်ပြီး အိမ်ကို မီးရှို့ခဲ့သည်။ ကံဖေးမ၍
ဖြူမသေခဲ့သော်လည်း တစ်ကိုယ် လုံးမှ အသားအရည် များနှင့် အတူ
ခြေထောက်တွေပါ ပျက်စီးသွားခဲ့ပြီး ကြမ်းပြင်ပေါ်တွင် တရွတ်တိုက်
သွားလာနေရ သောရောဂါသည်ဘဝ ရောက်ခဲ့ရသည်။ သည်လိုဖြစ်
သွားတော့မှ ဖြူကအားရကျေနပ်သွားဟန်ရှိပြီး သူလုပ်သမျှကို

တစ်ချိန်ချိန် တွင်ခေါင်းခံပေးရန်အတွက် မဝရေစာကျွေးပြီး အသက်ဆက် ရှင်စေခဲ့ပြန်သည်။

ဖြူသည် သူ့ဆာလောင်မွတ်သိပ်တိုင်း သည်စတိုခန်း လေးဆီ ဆင်းချလာပြီး သတ္တဝါတွေကို စားလေ့ရှိခဲ့သည်။ သူ့စားပြီး ကျန်သော အကြွင်းအကျန်များကို မြူ စားသလိုပုံဖျိုးနဲ့ သည်မှာထားခဲ့ပြန်သည်။ ထို့ပြင် သူဒီလိုဖြစ်ရသည်မှာ မြူကြောင့်ဆိုပြီး မကြာခဏ ရိုက်နှက် တတ်သေးသည်။ သူ့စိတ်မထင်လျှင် မထင်သလိုလုပ်သော ရက်စက် မှုများကြောင့် မြူသည် စကားမပြောနိုင်တော့သော ဂရူးဂရူး အသံသာ ထွက်နိုင်သော လျှာမဲ့အအ တစ်ကောင်ဘဝ ရောက်ခဲ့ရပြန်သည်။ သူ့ အတွက် အသေကောင်တွေရှာရခက်လေ မြူကို အပြစ်ဖို့လေပင်။ ဒီအပြစ် ကို မြူကတစ်ဘဝလုံး ပေးဆပ်သွားရမည်တဲ့။ မြူကို မြူကြောက်တယ် သူ့ကို မြူကြောက် ရပါတယ်။

သူလေ သူက စားစရာ မရှိရင် မြူကိုပါ စားမှာ...

မြူဟာ ဖြူနှိပ်စက်မှုဒဏ်ကြောင့် တိရစ္ဆာန်သာသာ ရုပ်ရည် ဖြစ် နေရပေမယ့် လူသားတစ်ယောက်ရဲ့ နှလုံးသားစင်စစ်ရှိပါတယ်။ တကယ် တမ်းကျ မြူဟာ လူသားဆန်တဲ့ရုပ်ရည် လူသား ပီသသော နှလုံးသားနှင့်

လူထဲက လူတစ်ဦးပါ။ ဖြူရဲ့လိပ်ပြာ မလုံမှု အကောက်ကြံ မှုတွေသာ
မရှိခဲ့ဘူး ဆိုရင် မြူဟာ အခုချိန်မှာ ပျော်ရွှင်သော မိန်းမပျိုတစ် ဦးအဖြစ်
ရှင်သန်နေရမှာ...။

ခုတော့...။

အခုတော့...။

ကြွက်ချေး ပိုးဟပ်ချေးဆော်တို့တွေနှင့်အတူ အသေကောင်
ပုတ်ဆော်နဲ့တို့ နံဟောင်နေသည့် အခန်းကျဉ်းလေးထဲတွင် ခွေအိပ်နေ
ရသော ဂုန်နီအိတ်ပေါ်က တိရစ္ဆာန်တစ်ကောင်သာ။

ဒါတွေအားလုံးဟာ ဟို လူစိတ်မရှိတဲ့ ညီမကြောင့်

ဖြူကြောင့်။

သူမရှိမှ ဖြစ်မှာ...။

ဖြူဟာ မြူအတွက် မကောင်းဆိုးဝါး။

သူသာ မြူ့ဘဝမှာ မရှိရင်..

သူသာ...မရှိရင်...။

သူသာ...မရှိရင်...။

အပိုင်း - ၃ ဖြူနှင့်ဖြူ

အခန်းနံပါတ် တစ်ဆယ့်သုံး။

စိတ်ရောဂါကု ဆရာဝန် သက်တမ်း ခုနှစ်နှစ် ရှိပြီဖြစ်သော်ငြား သည်လို လူနာမျိုးကိုတော့ ဒီအခန်းထဲရောက်မှ ပထမဆုံး မြင်ဖူးခြင်း ဖြစ်ပါသည်။ ထိုလူနာအမျိုးသမီးသည် မိန်းမလှလေး ဖြစ်သော်လည်း ရုပ်ရည်ရှုပကာ နှင့်မှမလိုက် ခိုသေ မြေသေ ကြွက်သေစသော အသေ ကောင်သားများ စားရသည်ကိုသာ နှစ်ခြိုက်သည့် ထူးခြားသောစိတ် ဝေဒနာသည် တစ်ဦးဖြစ်သည်။ ကျွန်တော့်ဆရာဖြစ်သော စိတ်ရောဂါ အထူးကုဆရာဝန်ကြီး မောင်မောင်စိုးက သည်လူနာကို လာကြည့်သင့် ကြောင်း ပြောတုန်းက မယ့်ခွဲ။ ယခု patient အခန်းထဲ ရောက်တော့ မှ ပါးစပ်အဟောင်းသားပွင့်ရင်း အံ့သြနေရခြင်းဖြစ်သည်။ patient သည်

ချောင်တချောင်တွင် ကုပ်ကုပ်လေးထိုင်နေပြီး ငှက်တစ်ကောင်၏ လည်ဂုတ်ကို အားပါးတရခဲထားသည်။

“အခုဆို patient က တို့တွေစားနေကျ အစားအစာ မျိုးတွေကို လုံးလုံးမစားတော့ဘဲ အဲဒါတွေကိုပဲ တောင်းနေတော့တာပဲ ဒေါက်တာသီဟရေ အသေသားတွေကို သူတကယ်စားတာလည်း မဟုတ်ပါဘူး လည်ဂုတ် တစ်ချက်ခဲပြီးတာနဲ့ ပစ်လိုက်တော့တာ အဲဒီလို လုပ်လိုက်ရရင်ကို ဘာမှမစားရဘဲ နဲ့ ဗိုက်ဝသွားတဲ့ပုံနဲ့ ကျေနပ်ပြီး ငြိမ်ကျသွားရော သူတောင်းတာ မပေးလို့ကတော့ တို့ ဆေးရုံတစ်ရုံလုံး ကျွန်းထိုးမှောက်ခုံ ဖြစ်ပြီပဲ ”

ဆရာဖြစ်သူက သူ့အားထွက်ပေါက်ပေးသည့်အနေဖြင့် ရယ် သွမ်းသွေးပြောဆိုနေသော်လည်း ဒေါက်တာသီဟ မရယ်နိုင်ပါ။ သည် ပေးရှင့်ကို ဒေါက်တာသီဟ၏နှလုံးသားက ကောင်းကောင်းမှတ်မိပါ သည်။ လာရာလမ်းကို မျှော်မှန်းကာ လွမ်းခဲ့ရသည့် ဆရာမလေး။ အခု တော့ စိတ်ဝေဒနာသည် တဖြစ်လဲ စိတ်မကျန်းမာသူလေး ဖြူနုယဉ်ဆင့်။ ဪ့ ခမျာ အတော်ပြောင်းလဲသွားခဲ့ရာ တယ်။

မင်းသိပ်ပိန်သွားတယ် ဖြူရယ်

အရင်တုန်းကပြည့်တင်းခဲ့တဲ့ မင်းပါးလေးတွေမှာ ငေါ်ထွက်နေ
တဲ့ မေးရိုးတွေက နေရာယူသွားပြီ။ အရင်တုန်းက ဖူးငုံနီရဲနေတဲ့ မင်းနှုတ်
ခမ်းလေးမှာ ဖြူမှိန်ဖျော့တော့ခြင်းက နေရာယူသွားပြီ။ စိုပြေတောက်ပ
ခဲ့တဲ့ မင်းအလှအပတွေမှာ အရိုးပေါ်အရေတင် ကမ္မဋ္ဌာန်းရုပ်က အနိုင်ယူ
သွားခဲ့ပြီ။

“ဘယ်လိုလဲဒေါက်တာအံ့ဩလွန်းလို့တိတ်ဆိတ်သွား
တာလားဗျ”

ဒေါက်တာမောင်မောင်စိုး သတိပေးလိုက်မှ ဒေါက်တာသီဟ
သတိပြန်လည်ဝင်သွားပြီး

“သူဘယ်လိုဖြစ်တာလဲဗျ”

“နျူရိုးဆစ်ပဲ Multiple personalityပေါ့ဝယ်ရွယ်စဉ်မှာ
အထပ်ထပ်အနိုင်ကျင့်ခံခဲ့ရလို့ စိတ်ဖက်ရာ အကြီးအကျယ်ရခဲ့လို့
စတဲ့အကြောင်းတစ်ခုခုကြောင့် ဖြစ်နိုင်မယ်ထင်တယ် သူဟာဘယ်
သူကိုမှအားကိုးလို့မရဘဲအများရဲ့အနိုင်ကျင့်ခြင်းခံခဲ့ရလို့သူများကိုလည်း
အနိုင်ကျင့်ချင်လာတယ် တစ်ဖက်ကလည်း သူ့ကိုကာကွယ်ပေးမယ့်
သူရဲကောင်းမျိုးကို ရှာချင်လာတယ် ကြုံဆုံခဲ့သမျှ ရှက်ကြောက် နာကျင်

စရာတွေ ပူဆွေးဝမ်းနည်းစရာတွေကို မေ့ပစ်ချင်တယ်။ တစ်ယောက်
 ယောက်ကို အပြစ်ပုံချင်တယ် အဲဒီစိတ်တွေက ထွက်ပေါက်မရတဲ့ အဆုံး
 သူအနိုင်ကျင့်လို့ရမယ့်သူ မှီတွယ်လို့ရမယ့် နောက်တစ်ကိုယ်ကို
 သူ့ကိုယ်ထဲမှာပဲ ပင်ပင်ပန်းပန်းဖန်တီးခဲ့တာမျိုးဖြစ်နိုင်တယ် အဲဒါကတော့
 ဘယ်တုန်းကမှ မမွေးဖွားခဲ့တဲ့ သူ့ရဲ့အမြှာညီအစ်မဆိုတာပဲ တခါတလေ
 မှာ သူဟာ လူတွေရွံရှာမုန်းတီးမယ့် လူကြမ်းစိတ်ကြမ်း အလုပ်မျိုးနဲ့
 သူတပါးကိုအနိုင်ကျင့်လိုပြီး တခါတရံ မှာတော့ အထီးကျန်မဆန်လိုဘဲ
 လူတွေနဲ့ သည်းခံပေါင်းသင်းလိုတဲ့စိတ်မျိုးလည်း ရှိတတ်တယ်ဗျ အဲဒီလို
 လူတစ်ကိုယ်စိတ်နှစ်မျိုးက အပြောင်းအလဲများလာတာနဲ့အမျှ သူ့ရဲ့နှစ်
 ကိုယ်ခွဲဟာလည်း balance မဖြစ်တော့ဘဲ ပဋိပက္ခအသွင် ပိုဆောင်လာ
 တယ်လေ ဒါကြောင့် အရပ်က သတိထားမိပြီး ဆေးရုံပို့လိုက်ပုံပဲ
 သူ့အဖေကလည်း ကိုယ့်လူနာဖြစ်ခဲ့ဖူးပြီး စိတ်ကစဉ်ကလျား ဝေဒနာရှင်
 တစ်ဦးပါ။”

“သူ့ကိုမျှော်လင့်လို့ရသေးလား။”

ဒေါက်တာ သီဟ ရင်မောစွာဖြင့် မေးလိုက်သည်။

“အင်း ပြောရတာတော့ခက်တယ်ဗျ လူနာက သူ့ကိုယ်

ထဲကနေနောက်တစ်ကိုယ် ခွဲထုတ်ရတဲ့ဝေဒနာကို အပြင်းအထန် ခံစား
 နေရတာ ဘာလို့လဲဆိုတော့ သူ့စိတ်ထဲမှာ ပျိုးထောင်ထားတဲ့ သူ့အစ်မ
 မြူဆိုတာက ညီမဖြစ်သူကို အကြီးအကျယ် မုန်းနေတယ် ညီမဖြစ်တဲ့ ဖြူက
 လည်း အစ်မကို တူးတူးခါးခါး မုန်းနေတယ် အဲဒီမှာတင် သူ့စိတ်နဲ့ သူ့ပဋိပက္ခ
 ဖြစ်ပြီး အခြေအနေပို ဆိုးလာတယ် အင်း သူဖြစ်ခဲ့တဲ့ နှစ်တွေကလည်း
 မနည်းဘူး ပျောက်ဖို့က အချိန်ယူရမှာပဲ ”

ဆရာတပည့်နှစ်ဦး စကားတပြောပြော ဆွေးနွေးရင်း ကော်ရစ်
 တာဘက်သို့ လျှောက်လာခဲ့ကြသည်မှာ လူနာအခန်းနှင့်ပင် အတော်
 အလှမ်းကွာသွားခဲ့ပြီ။

“သူ့အစားသာ ကောင်းကောင်းစားရင် ပိုကောင်းတာ
 ပေါ့ကွာ အခုဟာက အစားလုံးဝမစားတော့ခက်တယ် သူ့နဂိုက ဘယ်
 လောက် ချောသလဲဆိုတာ အခုလိုအခြေအနေမှာတောင် မြင်နိုင်
 သေးတယ် နမြောစရာပဲကွာ ”

ဒေါက်တာမောင်မောင်စိုးက ညည်းတွားသလိုဆိုရင်း ခေါင်းကို
 တစ်ချက်ခါရမ်းလိုက်ကာ ဆေးရုံကြမ်းပြင်ဆီသို့ သာဦးတည်ရာမဲ့ဟန်ဖြင့်
 ငေးစိုက်ကြည့်နေတော့သည်။

“ဒေါက်တာ ဒေါက်တာ”

နောက်နားဆီမှ ကြောက်လန့်တကြားထွက်ပေါ်လာသော အားကိုးတကြီးခေါ်သံများကြောင့် အရေးပေါ်အခြေအနေကို သုံးသပ်မိသွားသည့် ဒေါက်တာနှစ်ယောက်လုံးသည် အသံလာရာ အခန်းနံပါတ် တစ်ဆယ့်သုံး သို့ ဇောရွေးပြန်လျက်သားဖြင့် အပြေးသွားကြရာ အခန်းဝသို့ ရောက်လျှင်...

“မြူ နင်သေ နင်သေ နင့်ကြောင့် ဖြစ်တာ”

“သေစမ်း သေစမ်း နင်သေကို သေရမယ် လို့ ငါပြောပြီး သား”

“ကောင်မ နင်သာသေရမှာမသာမ ငဖြူ ရဲ့ သေစမ်း ရော့ အင့် ဟားဟား ဘရိတ်ခါး အရသာမြည်းကြည့်”

“ရွတ်”

ဒေါက်တာများအား ဟစ်အော်ခေါ်ခဲ့သည့် သူနာပြုဆရာမ လေး၏ မျက်နှာမှာ သွေးဆုတ်ဖြူလျော့သွားပြီးနောက် ဆေးရုံ တစ်ရုံ လုံး လွင့်စင်မတတ် သတိလက်လွတ် ဟစ်အော် လိုက်လေသည်။

“အောင်မလေး”

ဒေါက်တာနှစ်ယောက်လုံးမှာ အထဲမှသွေးပျက်ဖွယ် မြင်ကွင်း
ကိုကြည့်ကာ အခန်းဝတွင်ပင်ခြေလှမ်းများတန့်ကာ မျက်လုံး များပြူး
ကျယ်ရင်း ကြောင်အ မင်သက်သွားကြတော့သည်။ သွေးများ ဒလဟော
ပန်းထွက်နေသော လည်ပင်းမှခါးဒဏ်ရာဖြင့် အသက်ငင်နေသည့်
လူနာအား တွေ့လိုက်ရ၍ပင် ဖြစ်ပါတော့သည်။

လှပသည်ဖြစ်စေ မလှပသည်ဖြစ်စေ ရှင်သန်နေသော ဘဝတွေ
တိုင်းတွင် သူတို့တွေ မျှော်လင့်ထားသော (သို့မဟုတ်) မမျှော်လင့်ထား
သော အကျည်းတန် လျှို့ဝှက်ချက်များက အစဉ်အမြဲရှိနေမည်ဖြစ်သည်။

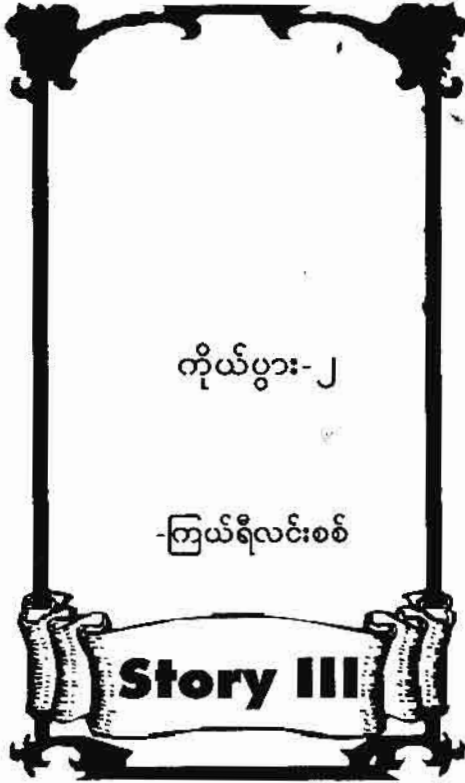
အကျည်းတန်ကောင်း အကျည်းတန်မည်ဖြစ်သော်လည်း တစ်
နေရာရာတွင်တော့ သူမ ရှင်သန်နေပါလိမ့်ဦး မည်။

“မင်္ဂလာပါတပည့်တို့”

“မင်္ဂလာပါ ဆရာမ”

ဆရာမကတော့ တပည့်တို့ကျောင်းကို အသစ်ရောက်လာတဲ့
သမိုင်းဆရာမ မြူတုယဉ်တင့်ပါ။ ။

Story 3

ကိုယ်ပွား ၂

တစ်စုံတယောက်ဟာ

သူ့ကိုယ်ပွားကိုမြင်ပြီးဆိုရင်

ဗကြာမိ.....

အဲဒီလူ..

သေရတော့မယ်။ ။ ။

ကျွန်တော်တို့ ဒိုင်းဝန်ကွင်းအိမ်ကြီးရဲ့ မျိုးဆက်မှာ ထူးခြားတဲ့
 ဒဏ္ဍာရီလိုလို ပုံပြင်လိုလိုဖြစ်ရပ်တစ်ခု ရှိပါတယ်။ အဲဒီဖြစ်ရပ်ကို စတင်ခဲ့
 သူကတော့ ကျွန်တော့်အဘိုးဖြစ်သူ ဦးချစ်ဓမ္မပါပဲ။

မော်လမြိုင်မြို့တွင် ဒိုင် ဝန်ကွင်းအိမ်ကြီးဟုဆိုလိုက်သည်နှင့်
ရေနံချေးများဝနေသော နှစ်ဆောင်ပြိုင် အိမ်ကြီးမှန်းလူတိုင်းသိကြ
သည်။

ဤဒိုင်ဝန်ကွင်းအိမ်၏ အရှင်သခင် ဦးချစ်ဆွေကား အင်မတန်
စည်းကမ်းကြီးသော အိမ်ကြီးရှင်မျိုးဖြစ်ရာ လက်အောက်ငယ်သားများ
သာမက မိသားစုကပါဖိန့်ဖိန့်တုန်အောင် ချစ်ကြောက်ရိုသေရသူဖြစ်
သည်။

တစ်နေ့ မိုးတွေသည်းသည်းထန်ထန် ရွာနေသော ထိုတစ်နေ့။

ဦးချစ်ဆွေတစ်ယောက် သူထိုင်နေကျဖြစ်သော အိမ်အပေါ်ထပ်
ရှိပက်လက်ကုလားထိုင်လေးတွင် သတင်းစာထိုင်ဖတ်လျက်ရှိသည်။

သည်ကဲ့သို့သော အချိန်မျိုးတွင်မည်သည့် အိမ်သားများမှ အနှောင့်အယှက် မပြုဝံ့သဖြင့် အပေါ်ထပ်တွင် သူတစ်ဦးတည်းသာ ရှိနေခြင်း ဖြစ်သည်။

သတင်းစာထဲသို့ အာရုံဝင်စားကာ ပတ်ဝန်းကျင်နှင့် အဆက် ပြတ်နေသော ဦးချစ်ဆွေသည် နောက်စာမျက်နှာကို ဖတ်ချင်စေဖြင့် ဆက်လှန်လိုက်ချိန်တွင် ဘေးမှ အသံတစ်ခု ကြားလိုက်ရသည်။

သူလှန်သော သတင်းစာ စာရွက်သံမျိုး။

သို့သော် ထိုအသံက သူ့ဆီက မဟုတ်မှန်းလည်း အသေအချာ သိနေပြန်သည်။ တစ်ယောက်ယောက်သည် သူ့လိုမျိုးသတင်းစာ ဖတ်နေပြီ။ ထင်သည့်အတိုင်း သတင်းစာဖတ်နေသည့် အရိပ်တစ်ခုကို မျက်ဝန်းရိပ်ဖြင့် လှမ်းမြင်တွေ့နေရသည်။ သူ့စိတ်ရှုပ်သွားသည်။ သို့သော် ဖတ်လက်စစာအရသာ မပြတ်လိုသဖြင့် ဥပေက္ခာ ပြုလိုက်ပြီး သတင်းစာ ကိုသာ ဆက်ဖတ်နေလိုက်သည်။ တစ်နာရီခန့် စာမျက်နှာများကြားတွင် နစ်မြုပ်ပြီးနောက် ခါးက ညောင်းလာသဖြင့် လက်ထဲက သတင်းစာကို ကြမ်းပြင်ပေါ်သို့ ဘုတ်ခနဲ မြည်အောင်ပစ်ချကာ ညောင်းနေသော ခါးကိုကော့ ချိုးလိုက်သည်။ ထိုအခါ ဘေးမှအရိပ်ကလည်း သူ့အတိုင်း

သတင်းစာကို ကြမ်းပြင်ပေါ်သို့ပစ်ချလိုက်ပြီး ခါးကိုလည်း ဂျွတ်ဂျွတ်မြည် အောင် ချိုးလိုက်ပြန် သည်။

ဒီတစ်ခါတော့ ဦးချစ်ဆွေ ဒေါသထွက်လာပြီ။

သည်အိမ်ကြီး၏ အရှင်သခင် သူ့ကိုများ ဒီလိုနောက်ရဲသူ ရှိသလား။

တစ်ဦးတည်းသော သားခင်မောင်များလားဟု စိတ်ထဲကထင် လိုက်မိ၏။

“တောက် နောက်တဲ့ကောင်တော့ အသေပဲကွာ”

ဟုစိတ်ထဲမှကြိမ်းမောင်းလိုက်ရင်း ထိုအရိပ်ရှိရာသို့ ကြည့်လိုက် ရာ...

“ဟင် ”

“အောင်မလေး အမေကြီးရေ ”

ထိုမျှလောက်သာ ဟစ်အော်နိုင်ပြီး အရပ်ကြီးပြတ်သကဲ့သို့ လဲကျသွားတော့သည်။

ဤဖြစ်ရပ်သည် ဦးချစ်ဆွေ၏ ပထမဆုံးလေဖြတ်မှုဖြစ်ပြီး ထိုအချိန်မှစကာ အိပ်ယာထ ဗုန်းဗုန်းလဲခဲ့တော့သည်။ နောက်ပိုင်း

အနည်းငယ်သတိရစပြုသော အချိန်တွင်မူ သားဖြစ်သူအား သူဘာတွေ
မြင်ခဲ့ကြောင်းပြောပြသွားခဲ့ သည်။

ကဲအခုတော့ ဇာတ်ကြောင်းပြန်နေတဲ့ မြေးဖြစ်သူ ကျွန်တော့် ရဲ့
အခန်းကဏ္ဍ ရောက်လာပါပြီ။

အဘိုးက ဘာတွေ့မြင်ခဲ့တာလဲ

အဖေ့ကို သူပြောပြခဲ့တာကတော့

အဘိုးက သူ့ကိုယ်ပွား သူမြင်ခဲ့တာပါတဲ့

အဲဒီနေ့ အဲဒီအချိန်က သူ့ဘေးကို လှည့်ကြည့်လိုက်ချိန်မှာ
သူ့ကိုလည်း သူ့လိုပဲ ဒေါသထွက်ထွက်နဲ့ စိုက်ကြည့်နေတဲ့ မျက်နှာ
တစ်ခုကို တွေ့လိုက်ရတယ်။

သူနဲ့ မျက်နှာချင်း ချွတ်စွပ်ဆင်တူတဲ့ လူတစ်ယောက်။

မျက်လုံး နှာခေါင်း နှုတ်ခမ်း အားလုံးဟာ သူ့အတိုင်းပဲ။ ဒါပေမယ့်

အဲဒီချွတ်စွပ်တူတဲ့ရုပ်ဟာ မျက်နှာ နှုတ်ခမ်းဖြူ စုပ်စုပ်နဲ့မို့ အသေကောင်
နဲ့သာတူနေတော့တယ်။ အဲဒီလူကလည်း ဦးချစ်ဆွေကို ရဲရဲနီနီမျက်လုံးတွေ
နဲ့ မျက်တောင်မခတ်စတမ်း စိုက်ကြည့်နေပြန်တယ်။

ပြီးတော့ သူ့ကို တစ်ခုခုလှမ်းပြောလိုက်သလိုပဲ

အဲဒီလို ပြောရာမှာ နှုတ်ခမ်းလည်း မလှုပ်ဘူး

အဘိုးဟာ အဲဒီစကားကိုတော့ သေသည့်အထိ အံ့ဖေ့ကို
ပြောမသွားခဲ့ဘူး။

အဘိုးဟာလေဖြတ်တာကြောင့် အသိအမြင်တွေပဲ မှားယွင်း
ခဲ့သလား။ အစွဲအလန်းပဲ ကြီးခဲ့သလား ဆိုတာတော့ ဘယ်သူမှ ယတိပြတ်
မပြောနိုင်ခဲ့ကြဘူး။ ဒါပေမယ့် အဘိုးမဆုံးခင် တစ်ပတ် အလိုမှာတော့
အားလုံးက ပျက်ရယ်ပြုထားတဲ့ အဘိုးရဲ့စကားတွေကို တစ်မိသားစုလုံး
လက်ခံရမလိုလို ဖြစ်ရပ်တွေ ပေါ်ပေါက်ခဲ့ပါသေးတယ်။ အဲဒီဖြစ်ရပ်ကို
တော့ နောင်တစ်ချိန်မှာ ကျွန်တော့်ဖေဖေ ဖြစ်လာမယ့် အဘိုးရဲ့တစ်ဦး
တည်းသောသား ခင်မောင်က သယ်ဆောင်လာခဲ့တာပါ။

ကဲကျွန်တော့်ဖေဖေရဲ့ကိုယ်တွေဖြစ်စဉ်ကို မြည်းစမ်းကြည့်ပါဦး။

ခင်မောင်တစ်ယောက် လေဖြတ်နေသော အဖေအားသတင်း
 စာဖတ်ပြရန် အတွက် အပေါ်ထပ်သို့ သတင်းစာယူရန် တက်လာခဲ့သည်။
 အိမ်အပေါ်ထပ်တွင် မည်သူမျှနေလေ့မရှိသောကြောင့် လှေကားထစ်
 တို့မှာ ဖုန်တစ်လောင်းလောင်းဖြစ်နေပြီး အပေါ်ထပ်သည် ကျက်သရေမဲ့
 လှသည်ဟု တွေးထင်လိုက်မိသည်။ အပေါ်ထပ်သို့ရောက်မည့် နောက်ဆုံး
 လှေခါးထစ်ကို နင်းလိုက်စဉ်မှာပင် ခင်မောင် ကြောပြင်တစ်လျှောက်
 ကျက်သီးတို့ စိမ့် ထသွားပြီး ခေါင်းမှာလည်း ပုတ်လောက် ကြီးသွားသည်
 ဟု ထင်မိလိုက်သည်။

အဖေထိုင်နေကျ သစ်သားပက်လက်ကုလားထိုင်တွင် တစ်စုံ
 တစ်ဦးသည် သူယူမည့် သတင်းစာကို ထိုင်ဖတ်နှင့်နေခဲ့သည်။

ဘုရား ဘုရား အဲဒါ အဲဒါ ဖေဖေလား ဖေဖေလည်း

မဟုတ်ဘူး။

ရုပ်ရည်နှင့်ကိုယ်လုံးကိုယ်ထည် သာမက သတင်းစာဖတ်ဟန်ပါ ဖခင်နှင့် ဆင်တူနေသော ထိုလူက သတင်းစာဆီမှ သူ့မျက်လုံးများကို ဖယ်ခွါလိုက်ပြီး ခင်မောင်မျက်လုံးများဆီ စူးစူးရဲရဲ စိုက်ကြည့်လိုက်စဉ်

“အောင်မလေး ”

လန့်အော်မိလိုက်သော်လည်း ခြေထောက်တွေကပြေးလို့မရ တစ်စက္ကန့် နှစ်စက္ကန့်မျှ မင်သက်ကြည့်နေရင်းမှာပင် ထိုလူ၏ ခန္ဓာကိုယ်သည် နှင်းတွေအုပ်မိုးချလိုက်သကဲ့သို့ မှိန်၍ မှိန်၍ ပျောက်ကွယ် သွားတော့၏။ ခင်မောင်မှာ မျက်စိရှေ့မှ မြင်ကွင်းကိုကြည့်ကာ နှလုံးသား တို့မှာ အေးစက် ဂျှန်းပြန်သွားပြီး အောက်ထပ်သို့ ကမူးရှူးထိုး ပြေးဆင်း ခဲ့၏။ ထို့နောက် ဖေဖေအခန်းဆီသို့ အမောတကော ပြေးဝင်ကြည့်လျှင် လျှာတစ်လစ်ကလေး ထွက်ကာ အသက်ထွက်နေပြီဖြစ်သော ဖခင်ဖြစ်သူ အား တွေ့လိုက်ရတော့ သည်။

ဒါကတော့ ကျွန်တော်တို့အိမ်ရဲ့ ဒဏ္ဍာရီလိုလို ပုံပြင်လိုလို ယုံတမ်း
စကားတစ်ခုပါပဲ။

ဘိုးဘိုးဦးချစ်ဆွေ ဆုံးပါးပြီးတဲ့နောက်ပိုင်းမှာတော့ အဆိုပါ
အရိပ်ကို ထပ်မံမြင်တွေ့ရခြင်း မရှိတော့ပါဘူး။

ဒါပေမယ့် သည်ဖြစ်ရပ်ကနေ တစ်မိသားစုလုံးလက်ခံတဲ့ သီအိုရီ
တစ်ခုရှိခဲ့ပါတယ်။

အဲဒါကတော့ တစုံတယောက်ဟာ သူ့ကိုယ်ပွားကို မြင်ပြီးဆိုရင်..
အဲ...ဒီ...လူ...သေရတော့မယ်။ ။

ကိုယ်သေရတော့ဗျာလား ...

မသေခင်...

နောက်ဆုံးစက္ကန့်...

ဘာလို့ချင်သလဲ၊

တစ်ယောက်ယောက်က

မေးလာခဲ့မယ်ဆိုရင် ...

စနေနေ့ ။

ဖေဖေပြန်လာမည့်နေ့ဖြစ်သည်။

ကောင်းသည်အဘိုးထိုင်ခဲ့သောအပေါ်ထပ်ရိုပက်လက်ကုလား
ထိုင်ပေါ်တွင် ငစ်တာတီးရင်း ဖေဖေပြန်အလာကို အသည်းအသန်
မျှော်လင့် နေမိလေသည်။

“ဒို ရေမီ ဖာ ဒို ရေမီ ဖာ ”

ကောင်းကင်ကစားသင်တန်းကိုအခုမှစတင်သည်ဖြစ်သည့်
အတွက် ဒို ရေမီဖာ အဆင့်ပင်ရှိပါသေးသည်။ အဲဒီတတ်သလောက်
ကလေးကိုပင် ဖေဖေကိုပြချင်လွန်းသဖြင့် ယခုကဲ့သို့ လည်ပင်းရှည်
နေခြင်းဖြစ်သည်။ သီချင်းခပ်ကောင်းကောင်းတစ်ပုဒ် လောက်တော့

ဖေတို့မေတို့ရှေ့တွင် တီးနိုင်အောင် ကြိုးစားရဦးမည်။

ထိုစဉ်...

“ရှပ် ရှပ် ရှပ်”

ခြေသံတစ်ခု။

ဘယ်သူများပါလိမ့်

ကောင်း ကြည့်ရန်အားယူလိုက်စဉ်မှာပင်

“ကောင်းရေ သားကြီးဖေဖေပြန်လာပြီဟေ့”

အပြင်တွင် သည်းသည်းထန်ထန်ရွာနေသော မိုးနှင့်အပြိုင် လျှံတက်လာသည့် ဖေဖေအသံကြောင့် ကောင်းတစ်ယောက် အောက် ထပ်သို့ ဒုန်းစိုင်းပြေးဆင်းလာခဲ့တော့သည်။ ဖေဖေခေါ်သံ ကလည်း ထူးဆန်းလိုက်တာ။ “သားကြီး” ဟု ဖေဖေ ဘယ်တုန်းကမှ မခေါ်ဖူးခဲ့ပေ။

ဟဟား မျှော်လိုက်ရတာ ဖေကြီးရာ ဒီမှာ ဂီတာတီးဟင်

ဖေဖေအား မကျေမချမ်း ရေရွတ်မည့် ကောင်း စကားလုံးများ သည် လမ်းခု လပ်တွင်ပင် ရပ်တန့်သွားကြသည်။

မျှော်လင့်မထားသောပုံစံဖြင့် ဖေဖေအား မြင်လိုက်ရသည့် အတွက်ပင်။ ဖေဖေကား ကာတွန်းကားထဲက ရေနစ်လာသော ကြွက်စုတ်

ကြီးလိုပင်။ ကောင်းတို့ သင်ရသောဆယ်တန်းအင်္ဂလိပ်စာ ဖတ်စာထဲက မစွတာ အန်းရှောကြီးအတိုင်း။ သည်းထန်သော မိုးရေစက်တွေက ဖေဖေကိုယ်ကိုအဆမတန် ဝါးမြိုထားသည်။ မိုးရေတွေရွဲရွဲစိုနေသော ဖေဖေဂျာကင်ထဲတွင်တော့ ဆယ်ကျော်သက်အရွယ် လူငယ်လေးတစ်ဦး ကောင်းထက်တော့ ငယ်မည့်ပုံပင်။ ဒါလေးကရော ဟိကလစ်ဖ်လား

ကျွတ်သူကဘယ်သူလဲ

ဖေဖေသား နောက်တစ်ယောက်လား...။

ကောင်း ကြိုတင်မျှော်လင့်ထားသည် အတိုင်းအဆိုပါကောင် လေးသည် ဖေဖေ၏ဒုတိယမြောက်သားအဖြစ် ဤအိမ်ကြီးတွင် နေထိုင် ခွင့်ရခဲ့သည်။

“သား ကောင်း နေမကောင်းတို့လူကို ကြင်နာရမယ် ယောက်ျားပီသရမယ်နော်”

ဖေဖေက ကောင်းဆံပင်တွေကို သူ၏နွေးထွေးသော လက်ဖျား များဖြင့် အုပ်ကိုင်ရင်း ချော့မော့သလို ဆိုသည်။

“သားအခံရခက်မယ်ဆိုတာ ဖေဖေသိပါတယ်”

ကောင်းသည် ဖေဖေမျက်ဝန်းတွေကို ငေးကြည့်လိုက်သောအခါ

ဖေဖေသည် ခေါင်းကို တစ်ချက်မျှခါရမ်းကာ ကောင်းရှေ့မှထွက်သွား
တော့သည်။

အဲဒီနောက်ပိုင်းတော့ ကောင်းသည်အသစ်စက်စက်တော်လိုက်
ရသော ခန့်နိုင်ဆိုသည့် ညီလေးနှင့် ကောင်းကြားက သံယောဇဉ်ကိုဖြူစင်
အောင် ခိုင်မြဲအောင်ကြိုးပမ်းခဲ့ပါသည်။ ဘာမှမလုပ်တာ ထက်စာလျှင်
တစ်ခုခု ကြိုးစားသည်က နည်းနည်း ပိုကောင်းသေး သည်မဟုတ်လား။

ကောင်းသူကို ချစ်ဖို့

ညီလေးတစ်ယောက်လို တွယ်တာဖို့ ကာကွယ်ဖို့ တကယ့်ကိုကြိုး
စားခဲ့ပါသည်။

“ဒီလို ခန့်ရဲ့အဘိုးဖြစ်ရပ်ကနေ တစ်မိသားစုလုံး လက်ခံ
ခဲ့တဲ့ သီအိုရီတစ်ခုရှိခဲ့တယ်ကွ တစ်စုံတစ်ယောက်ဟာ သူ့ကိုယ်ပွားကိုမြင်
ရင် အဲဒီလူသေ...”

“တော်စမ်း ကောင်း”

ရုတ်တရက်ဆောင့်ထွက်လာသော မေမေ့အသံကြောင့် ကောင်း
တို့နှစ်ယောက်လုံး ကြောင်အမ်း သွားကြသည်။

“သား ခန့်က စိတ်ရော ကိုယ်ပါ နေကောင်းတာ မဟုတ်”

ဘူး နဂိုထဲက လိပ်ပြာငယ်နေတာကို မင်းကအဲဒီလို မဟုတ်ကဟုတ်က
တွေပြောပြီး ခြောက်လှန့်တော့ ကောင်းသလား မင်းအဆင့် ကဒါပဲလား
ကောင်းဟင်”

မေမေ့စကားလုံးတွေက ချွန်မြမြ ဓါးထက်ထက်တွေလို ကောင်း
အသည်းထဲကိုတစ်စင်းပြီးတစ်စင်းအဆက်မပြတ်စိုက်နေသည်။ ကောင်း
ရင်ထဲတွင် အောင့်သက်ကာ မျက်ရှုသွား တော့သည်။

မေကြီး ရက်စက်လိုက်တာ။

ကောင်းက ညီလေးကို ဒီအိမ်ရဲ့ပုံပြင်ပြောပြတာ မှားသလား။
သူကမိသားစုဝင်ဆိုရင်သူလည်း သိထားသင့်တာပေါ့။ ဒါလောက်ကလေး
ပြောရုံလောက်နဲ့တော့ မင်းအဆင့်က ဒါပဲလားဆိုသော စကားလုံးမျိုးနဲ့
ကိုယ့်သားအရင်းကို မချိုးဖဲ့ သင့်ပါဘူးလေ။ မေမေတို့ဟာ ခန့်နိုင်ရောက်
လာတဲ့အချိန်ကစပြီး ကောင်းက ခန့်နိုင် ကို ဘယ်လိုနှိပ်စက်မလဲဆိုတာ
စောင့်ကြည့်နေကြပုံပါပဲ။ ကောင်းက ခန့်နိုင်ကို မနာလိုဖြစ်မည်။ ကောင်း
က ကြံစည်မည်။ ကောင်းက ချောက်တွန်းမည်။ ဒီလိုမျိုး တွေးထားခဲ့ကြ
သည်ပေါ့။

ကောင်းသည် ထိုနေ့က ခန့်နိုင်အခန်းထဲမှ ဖုတ်တစ်ကောင် လှို

ပျဉ်းတွဲတွဲ ထလာခဲ့သည်။ စကားလုံးမဲ့စွာ အသက်မဲ့စွာ ခံစားချက်မဲ့စွာ။

သည်ကြားရက်များတွင်တော့ ကောင်းသည် အရာအားလုံးကို ဥပေက္ခာပြုနိုင်အောင် အသည်းအထန်ကြိုးစားခဲ့ရသည်။ ကောင်းတို့ မိသားစုသုံးယောက် ဆုံရာနေရာများဖြစ်သော ထမင်းဝိုင်းသည် လည်းကောင်း တီဗီစင်သည်လည်းကောင်း စန္ဒယားသည်လည်းကောင်း ခန့်နိုင် အခန်းထဲသို့ ပြောင်းရွှေ့သွားခဲ့ပြီး ခန့်နိုင်အတွက် နွေးထွေးလှပသောမိသားစုဘဝတစ်ခုကို ဖေဖေတို့ကဖန်တီးတည်ဆောက်ပေးနိုင်ခဲ့လေသည်။

“သားခန့်လေးက ကျန်းမာရေးအတော်ဆိုးရှာတာပါ သားကြီးရယ် သားက မေကြီးတို့နဲ့ပျော်ရွှင်နေတာကို သူမြင်ရင် သူ့ဘဝနဲ့ ယှဉ်တွေးပြီး စိတ်မကောင်းဖြစ်မှာစိုးလို့ပါ ”

မေကထိုသို့ဆိုသောအခါ ကောင်းသည် စကားတစ်လုံးမျှမတုံ့ပြန်နိုင်ဘဲ ဆိတ်ဆိတ်သာနေခဲ့လေသည်။

မိဘတွေနှင့်အတူ တစ်ဆယ့်ခြောက်နှစ်လုံးလုံးစားခဲ့ရသော ထမင်းကို ကောင်း တစ်ယောက်ထဲ အထီးကျန်လျက် စားမဝင်သည်ကို စိတ်ဝင်စားဟန်မရှိသောမိဘများအတွက် ကောင်းတွင်စကားလုံး

မရှိခဲ့ပါ။

တစ်ဆယ့်ခြောက်နှစ်လုံးလုံး မေမေပေါင်ပေါ်တွင် ခေါင်းအုံးရင်း တီပီကြည့်ခဲ့ရသော ကောင်းသည် ယခုမူကြည့်စရာတီပီရော အုံးစရာ မေတ္တာရော ပျောက်ဆုံး သွားပြီဖြစ်သည်။

အရင်တုန်းကဆို ကောင်းအိပ်ယာဝင်ခါနီးတိုင်း ဖေဖေက ကောင်းကို စန္ဒယားသင်ပေးနေကျ။ အခုတော့ စန္ဒယားသံက ခန့်နိုင် အခန်း ထဲ ပြောင်းရွှေ့သွားခဲ့ပြီမဟုတ်လား။

ကောင်း အိပ်ရာဝင်ခါနီးတိုင်း မေမေနှင့် ကောင်းသည် ဒီကုတင် လေးပေါ်တွင် တစ်နေ့တာ အဖြစ်အပျက်များကို စားမြုံ့ပြန်ရင်း ရယ်မော ပျော်ရွှင်နေကျ။

အခုတော့...အခုတော့...။

ဪ...ခန့်နိုင်တစ်ယောက်ကတော့ ဖေ မေတို့ရဲ့မေတ္တာတွေနဲ့ နွေးထွေး လုံခြုံစွာ အိပ်စက်သွားလောက်ပြီ။

ကောင်း သာ ကောင်း သာ

မအိပ်စက်နိုင်ဘဲ စန္ဒယားသံကို မျှော်လင့်နေမိတာ။

ကျွတ် ရှုပ်ပါတယ် ဒါတွေ မတွေးချင်ဘူး။

သွား သွား မခေါ်ကြနဲ့ဘယ်သူမှ ကောင်းကို အရေးမလုပ်ကြနဲ့။

ဒေါ်ပုစူးကြီးလည်း သနားသလို လာမကြည့်နဲ့။ ဘယ်သူမှလည်း။

လာမသနားကြနဲ့။ မသနားကြပါနဲ့။

ကောင်း ဟာ သေတဲ့အထိ သူများကို အသနားခံလိုတဲ့ ကောင်
မဟုတ်ဘူး။

“အောင်မလေး”

“ဒေါ်ပုစူး ဘာဖြစ်လို့လဲ”

မီးဖိုချောင်ဆီမှ အလန့်တကြားအော်သံကြောင့် ထမင်းစားနေ
ထဲရှိ ဒေါ်လဲ့ချိုရီက လှမ်းမေးလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။

“အောင်မလေး မမရဲ့ အသေကောင်ကြီး”

“အသေကောင်ကြီးမဟုတ်ဘူး အစ်ကိုလေးဝန် သူ သူ
သူလေခြံထဲက အိမ်သာနားမှာ တောင့်တောင့်ကြီးရပ်နေတာ အသေ
ကောင်ကြီးအတိုင်းပဲ”

ဤအိမ်ကြီးမှာ ရှေးအိမ်ပုံစံမျိုးဖြစ်ရာ အိမ်သာမှာ ခြံဝန်ထဲ
တွင်သာရှိသည့်အတွက် တပိုတပါးသွားချင်လျှင် နောက်ဖေးကို ဖြတ်ကာ
ခြံဝန်းထဲအထိ ဆင်းရသည်။ ဒေါ်ပုစူးရဲ့ နေသော နောက်ဖေးဝန်။

အိမ်သာရှိသောနေရာမှာ နီးကပ်လွန်းသဖြင့် မြင်ကွင်းကို ပြတ်ပြတ်
သားသား မြင်နိုင်သည်။

“ဒါပေမယ့် အဲဒါ အဲဒါကြီးကလေးကိုလေးခန့် မဟုတ်ဘူးဆိုတာ
ကျွန်မသိနေတယ်မမရဲ့ မျက်နှာကြီးက ကျက်သရေမရှိ လိုက်တာလေ
ဖြူစုတ်စုတ်ကြီးနဲ့ အသက်ရှူပုံလည်းမရဘူး ပြီးတော့”

ဒေါ်ပူစူးစကားမဆုံးမှီမှာပင် ဒေါ်လဲ့ချိုရီတစ်ယောက် ခန့်နိုင်
အခန်းဆီသို့ ရုတ်ချည်းဆိုသလို ခြေလှမ်းဦးတည်လိုက်တော့သည်။
အခန်းထဲတွင်ခန့်နိုင်ကား ကုတင်ထက်တွင် ငြိမ်းချမ်းစွာ အိပ်ပျော် လျက်
သား။

“တွေ့လားမမအဲဒါအစ်ကိုလေးမဟုတ်ဘူးအစ်ကိုလေး
ကအိမ်သာလာဖို့နေနေသာသာဒီကုတင်ပေါ်ကနေတောင် ထဖို့အင်အား
မရှိဘူး အဲဒါသရဲပါပဲ အခုအစ်ကိုလေး ဝတ်ထားတဲ့ ညဝတ် အင်္ကျီအဖြူပဲ
ဝတ်ထားတာ တော်ပြီ တော်ပြီ ဒီမှာ ကျွန်မမလုပ်ရဲတော့ဘူး အလုပ်
ထွက်မယ် နော် မမထွက်ပါရစေ အစ်မရယ် အဟီးဟီးဟီး”

ခြုံးပွဲချ ငိုကျွေးနေသော ဒေါ်ပူစူးကိုကြည့်ကာ ဒေါ်လဲ့ချိုရီက
နှစ်သိမ့်သည့် အနေဖြင့်...

“ခဏနေပါဦး ဒေါ်ပုစူးရယ် ခန့်နိုင်ကကျွန်ုပ်တို့ကို
စနောက်တာလည်း ဖြစ်နိုင်တယ်လေ”

ဒေါ်ပုစူး၏မျက်လုံးများပြူးကွယ်သွားပြီး.....

“ဒါဆို မမလွဲက ထင်းစားခန်းထဲမှာ ထိုင်နေတာလေ
အစ်ကိုလေး သူ့အခန်းထဲကထွက်လာရင် မြင်ကိုမြင်ရမှာပေါ့ မြင်လို့လား
ဟင်”

ဒေါ်လဲ့ချိုရီမဖြေနိုင်ချေ။ ဟုတ်ပါသည်။ အိမ်၏ဖွဲ့စည်းပုံ အရ
နောက်ဖေးသွားမည့် သူသည် မဖြစ်မနေထမင်းစားခန်းကို ဖြတ်သန်း
သွားရမည်ဖြစ်သည်။

“အဲဒီသွေးဆုတ်မျက်နှာကြီးကလေး အော်လိုက်တာ
နဲ့ပျောက်သွားတာ အရိပ်တောင်ရှာမတွေ့ဘူး ဒါပေမယ့် ဟောဟော သာနာ
ကြီးတုန်း အဲဒီအနံ့ကြီးကျကျနဲ့ ခဲ့တယ် အောင်မလေး အဲဒါအပုပ်နဲ့
အလောင်းပုပ်နဲ့ အောင်မလေး ကယ်ကြပါဦးတော်”

စိတ်ဝယောက်ယက်ဖြစ်သွားဟန်ရှိသော ဒေါ်ပုစူးမှာ မြေကား
ယားလက်ကားယားဖြင့် နှိုင်းဝန်ကွင်းအိမ်ကြီးပေါ်မှ ဆင်းပြေးသွားခဲ့လေ
သည်။ ဒေါ်ပုစူးပျောက်ဆုံးသွားပြီးနောက် ဒေါ်လဲ့ချိုရီတစ်ယောက်

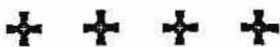

အတွေးဝင်္ကံဘာထဲတွင် ဝေလည်သွားသည်။ ဒေါ်ပူစူးပြောတာတွေက မှန်တော့မှန်ပါသည်။ သားခန့်က အိပ်ရာထဲကပင် ထနိုင်သူမဟုတ်။ သူ့လိုနှလုံးရောဂါသည်လေးက ခြံထဲမှ အိပ်ခန်းဆီ အလျင်စလိုပြန်ဝင် ပြေးဖို့ လုံးဝမဖြစ်နိုင်။

“စ” နောက်ပြီးသည်နှင့် အခန်းသို့ အချိန်မီပြန်ရောက်ခဲ့သည် ထား အခုလိုအေးအေးဆေးဆေးအိပ်ပျော်မနေသင့်။ အနည်းဆုံးရင်တွေ တော့ ခုန်နေရမည်ပင်။ သာမန်လူတောင် ရင်တုန်နိုင်သည့် “စ” နောက် မှုမျိုးခရီး အကွာအဝေးမျိုး မဟုတ်ပါလား။ အခုတော့ ခန့်လေးက ကုတင်ပေါ်တွင် အေးဆေးနှစ်ခြိုက်စွာ အိပ်ပျော်နေသည်ကို သူတို့မျက် မြင် တွေ့ခဲ့ကြရသည်ပဲ။

ဘုရား ဘုရား ကောင်းပြောပြောနေသည့် ဤအိမ်ကြီး၏ ဒဏ္ဍာရီလို မျိုးများ

သဘာဝလွန်ဖြစ်စဉ်မှန်း ဒေါ်လဲ့ချိုရီ ရိပ်မိလိုက်ပါပြီ။

“အောင်မယ်လေး”

“ဟဲ့ မိချိုဘာဖြစ်လဲ”

“ကိုလေးခန့် ဟင့်အင်း လူမိတ္တကြီး၊ မျက်ထောင့်နီကြီးနဲ့

ဟိုနားကကြည့်နေတယ်”

ပြောရင်း မိချို တစ်ကိုယ်လုံး ဆတ်ဆတ်ခါ တုန်ယင်နေလေသည်။ အလုပ်ဝင်သည်မှာ နှစ်ရက်သာရှိသေးသည့်ကလေးမ၏ ဖွေးဖွေးဆုတ် နေသောမျက်နှာက ထိတ်လန့်ဖွယ်ရာနှင့် မုချကြုံဆုံလိုက်ရပြီမှန်း ဒေါ်လဲ့ချိုရီသိလိုက်ပါပြီ။

“အန်တီလဲ့ သမီး ဒီမှာမလုပ်ရဲတော့ဘူး တစ်မျိုးမထင်

ပါနဲ့နော်”

အကျီထုပ်အားသိမ်းဆည်းရင်း တောင်းပန်သလိုဆိုသော
မိချိုအား တား၍ရမည်မဟုတ်မှန်း သိသဖြင့် ဒေါ်လဲ့ချိုရီတစ်ယောက်
သက်ပြင်း သာ ခပ်ပြင်းပြင်း ချလိုက်တော့သည်။

ခုဆို ထွက်လိုက်ကြသော အိမ်အကူတွေကိုမနည်း...။

ပုံမှန်မဟုတ်သော သည်ဖြစ်ရပ်များကို ခင်ပွန်းသည်အား ပြောမှ
ဖြစ်တော့မည်ဟု စိတ်ပိုင်းဖြတ်လိုက်သည်။ တစ်ပိုင်းတစ်စသာ ကြားဖူး
ခဲ့သော ဤအိမ်ကြီး၏ ကိုယ်ပွားတစ္ဆေများလား။ ဒဏ္ဍာရီထဲက အဘိုးရဲ့
ကိုယ်ပွားများ ပြန်လည်လွတ် မြောက်လာပြီလား။

ထို့ကြောင့် လည်း ပြောဖြစ်ခဲ့ပါသည်။ သို့သော် ။

“အဓိပ္ပါယ်မရှိတာတွေမပြောစမ်းပါနဲ့ လဲ့ရယ် အဲဒါတွေ
က ကိုယ့်အဖေမသေခင်က စွဲလန်းခဲ့တဲ့ပုံပြင်တွေပါ ကိုယ်တို့ မော်လမြိုင်
မှာက ရွှေမန်းကျည်းတောင့်တို့သိုက်တို့ဥစ္စာစောင့်ဆိုတာတွေက လူတိုင်း
စိတ်ထဲ လွှမ်းမိုးနေတာ လဲ့လည်း အခုဖြစ်ရပ်ကို အဲဒီထဲက တစ်ခုအဖြစ်
သမားရိုးကျ မှတ်ယူကြည့် ဘာမှမဟုတ်ဘူး ယုံတမ်းစကားတို့ ပုံပြင်တို့
ဆိုတဲ့ သဘာဝလွန်တွေကို ယုံချင်နေတဲ့စိတ် ဟုတ်ပလား”

ပါးစပ်က မကျေနပ်သလို တရစပ်ရွတ်နေသော ခင်ပွန်းသည်ကို

ဘာမှ ထပ်ပြော၍ ရမည်မဟုတ်မှန်း ဒေါ်လွဲချိုရီ သိလိုက်သည်။ တစ်ခွန်း၊ တော့ တစ်ကိုယ်တည်းကြားရုံ ရေရွတ်မိလိုက် သည်။

“သားခန့်တော့ သွားတော့မယ်ထင်ပါရဲ့ ဖေကြီးရယ်”

ဇနီးအား နှုတ်မှတတွတ်တွတ် ဆူနေရသော်လည်း ဦးစင်မောင် စိတ်ထဲတွင် မသက်မသာဖြစ်မိသည်တော့အမှန်။ သည်အကြောင်း တွေ့ကိုမိသားစုအား သိစေခဲ့သည်မှာမှားလေပြီလား။ ထိုအရာကို မြင်ဖူး လိုက်စဉ်ကတည်းက မငြိမ်းချမ်းခဲ့ရသော ထိတ်လန့်ခြောက်ခြားခဲ့ရသော သူငယ်စဉ်ဘဝလိုတော့ ဇနီးနှင့်သားများ၏ စိတ်ကို ဒဏ်မသင့် စေလို။

နောက်နေ့များတွင်လည်း

“အောင်မလေး ဖြူဖြူကောင်ကြီး”

“မြတ်စွာဘုရား သ သ သရဲ့”

“အောင်မလေးတော့ မျက်ထောင့်နီတစ္ဆေကြီး”

တွေ့သည့်လူနှင့်တွေ့သည့် နေရာသာကွဲသော်လည်း မြင်ရ သည့်အရာကတော့ဆင်တူနေသည်။ အိမ်ကြီးတွင် အိမ်အကူများပြောင်း၊ လဲသည်နှင့်အမျှ ထိတ်လန့်တကြားအော်သံများသည်လည်း တကြိမ်ရေ စိတ်လာတော့သည်။ ဖြူဆုပ်နေသော မျက်နှာရဲရဲနီသော မျက်ထောင့်ဖြူ

အဖြူရောင်ဝတ်ထားသည့် ထိုအရာသည် အိမ်ကြီးထဲတွင် ရွေ့လျားသွားလာနေသည်ကို အများစုမြင်ကြရပြီးနောက် အိမ်ကြီးသည်လည်း သရဲခြောက်သည်ဟု နာမည်ကြီးလာလေသည်။ အခြောက်ခံ ရသူအများစုမှာ ခန့်နိုင် အခန်းသို့ရုတ်ချည်း ပြေးဝင်ကြည့်ကြလျှင် ဖြူလျော့လျော့ နှုတ်ခမ်းတစ်စုံဖြင့် အမြဲလိုလို အသက်ငင်နေဟန် ပေါ်သော ခန့်နိုင် အားအိပ်ယာပေါ်တွင်တွေ့ကြရလေသည်။ ခန့်နိုင် သတိရှိသည့်အခါများတွင် တော့သူ့အခန်းထဲသို့ ကမူးရှူးထိုး ပြေးဝင်ကာ သူ့အား ပြူးကြောင်ငေးကြည့်တတ်သည့် မျက်ဝန်းများကို နားမလည်သလို ကြည့်ရင်း ဘာဖြစ်တာလဲဟု မေးတတ်သည်။ သို့သော် ဘယ်သူကမျှ ပြန်မဖြေခဲ့ကြပေ။ တစ်ဦးတစ်ယောက်ကလွဲလျှင်ပေ။ ။

“ကိုကိုညွှီကိုချစ်လား”

ကောင်းသည် လက်ထဲတွင် အခွံနွှာနေသော ပန်းသီးကိုချရင်း ရုတ်တရက် ထူးထူးဆန်းဆန်းမေးခွန်းမေးလာသော အသစ်စက်စက်ညီကိုတအံ့တဩကြည့်လိုက်မိလေသည်။

ကောင်းတို့နှစ်ယောက်သည် ဖအေတူမအေကွဲ ညီအစ်ကိုတွေဆိုသော်ငြား မျက်နှာကျတွေ့ပါဆင်တူပြီး ကိုယ်လုံးကိုယ်ထည်လည်း

သိပ်မကွာလှပေ။ တအူတို့ဆင်းညီအစ်ကိုတွေလိုပင်။

“ဒါမှမဟုတ်ညီကို မုန်းလား”

ဒုတိယမြောက် ညီ ဆီက မေးခွန်းကြားတော့မှ ကောင်းရယ်မော
ရမုန်း သတိရသည်။

“ဟားဟား ညီရာ ”

“ဘာလို့ရယ်တာလဲကိုကို ”

ညီအစ်မချင်းတော့ မပြောတတ်ပေမယ့် ညီအစ်ကိုချင်းကျ ဒီလို
မေးခွန်းမျိုးက အတော်နရာကျသည်ဟုထင်ပါသည်။ ခွက်ထိုးခွက်လန်
ရယ်ပြီးကာမှ မျက်လုံးများ ကျဉ်းမြောင်းရီဝေကာ ကောင်းအဖြေအား၊
ငုံလင့်နေဟန်ပေါ်သည့် ခန့်အားကြည့်ရင်း အားနာသွားမိလေသည်။

“ညီကဒီမေးခွန်းကို အဖေတို့ အမေတို့ကို မေးသင့်တယ်”

“ဟားဟားဟား ”

ဒီတခါတော့ ညီကရယ်မောခြင်းဖြစ်သည်။

“ဒီလိုညီရ ကိုကိုကအစထဲက တစ်ယောက်ထဲသမား၊

ဆိုတော့”

“ကျွန်တော်လည်း အရင်ကတစ်ယောက်ထဲသမားပေါ့”

“ဒါပေမယ့် ကျွန်တော့်အနားမှာရှိလာမယ့် တစ်စုံတစ်
 ယောက်ကို အဲဒီမေးခွန်းအမြဲမေးနေခဲ့တာ မေးစရာလူမရှိလို့ မြိုသိပ်ခဲ့
 ရတယ် အခုတော့ မေးစရာလူရှိပြီလို့ ယုံကြည်လို့မေးတာ။ ဖေဖေတို့ကို
 မမေးဘဲ ကိုကိုကိုမေးတာက ကိုကိုက ကျွန်တော်ယုံကြည်ရတဲ့လူဖြစ်
 လို့ပါ”

ကြည့်စမ်းမေမေတို့ကသာကောင်းကိုမယ့်ခဲ့တာသူက ခန့်ဆိုတဲ့
 ကောင်ကခုမှတော်ရတဲ့သူစိမ်းက ကောင်းကိုယုံတယ်။ ကောင်းသည်
 ပထမတော့ အံ့ဩမိသွားသည်။ နောက်မှမျက်ရည်များ ဝေ့တက်သည်
 အထိ ဝမ်းနည်းသွားမိပြီး ခန့်အားလည်း ပိုချစ်သွားမိ လေသည်။

“ချစ်ပါတယ်ညီရာချစ်ပါတယ်”

“အဲဒီမေးခွန်းကို ညီအမြဲမေးနိုင်ဖို့ ညီ နားမှာ အမြဲရှိပေး
 ပါ့မယ် ဟုတ်ပလား ”

“အိုကေ ဒါဆိုကျွန်တော်တို့ညီအစ်ကိုနှစ်ယောက်တစ်
 ယောက် နဲ့ တစ်ယောက်ယုံကြည်သွားပြီပေါ့နော် ”

“အင်း”

ခန့်မျက်နှာတွင် မာကျူရီမီးသီးတစ်လုံး လင်းလက်သွားသလို။

ပြီးမှ ထိုမီးသီးလေးက ဖြေးဖြေးချင်း မှိန်ဖျော့လာပြီး

“ကိုကို ညီကို အမှန်အတိုင်းတစ်ခုတော့ပြောပြပါဗျာကိုကိုမှ မပြောရင် ကျွန်တော် ဘယ်သူ့ ယုံရတော့မလဲ ညီအခန်းထဲကို သူတို့ ဘာလို့ ပြေးပြေးဝင်ကြတာလဲဟင် ပြေးဝင်ပြီးရင်လည်း ပြူးကြောင် ကြောင်မျက်လုံးတွေနဲ့ ညီကိုကြည့်ကြသေးတယ် အဲ့လိုကြည့်ပြီးတာနဲ့ လည်းချက်ချင်းကို အသက်ထွက်သွားသလို လှည့်ပြေးကြသေးတာအဲ့ဒါ ဘာကြောင့်လဲဟင် အဟွတ် အဟွတ်”

ညီသည်ကောင်းနှင့်ခေတ္တစကားပြောရသည်ကိုပင် မောနေ ဟန်ရှိသည်။ ပြီးတော့ညီပုံစံက ဒီကိစ္စကို ယနေ့ မပြတ်ပြတ်အောင်မေး မည်ဟု စိတ်ပိုင်းဖြတ်ထားပုံပေါ်သည်။ ကောင်းသာ တင်းခံနေပါက သူပို ပင်ပန်းရပါလိမ့်မည်။

“ဟူး”

ကောင်းသည် သက်ပြင်းတစ်ချက်ကို ခပ်ဆဆ မှုတ်ထုတ်လိုက် သည်။ ပြီးမှ---

“ညီ ကိုကိုပြောဖူးတဲ့ ဘိုးဘိုးရဲ့ပုံပြင်ကိုမှတ်မိလားဟင် တစ်ယောက်ယောက်ကသူ့ကိုယ်ပွားကိုမြင်ရင် ...”

ညီမျက်လုံးများသည် အဆမတန်ပြူးကျယ်သွားကြပြီး တဖန် ပြန်မှိုင်းညိုဝေသီသွားပြန်သည်။ သွား သွားပြီ ကောင်းသူ့ကို ပြောလိုက် တာ မှားများသွားပလား

ညီသည် ဉာဏ်ကောင်းသော ကောင်လေးဖြစ်သည်။ ကောင်း ဘာကိုဆိုလိုသည်ကို သနားစဖွယ်ကောင်းလောက်အောင် ချက်ချင်းနား လည်လွယ်ရှာသည်။ ထို့နောက် ညီ မျက်လုံးများဆီမှ မျက်ရည်စီးချောင်း ကပါးပြင်ပေါ်သို့ လိမ့်ဆင်းကျလာလေသည်။ ညီသည် ဆိတ်ငြိမ်စွာ ကြေကွဲနေသလိုပင်။ ဘာစကားမျှ မပြော .. ဘာအသံမှ မထွက်။

“ကျွတ်ဒါကောင်းရဲ့ - ဘက်အသုံးမကျမှုကြောင့် ဖြစ်ရ တာ”

ကိုယ့်ပါးစပ်ကိုယ်ပိတ်ရိုက်ပစ်ချင်သော စိတ်ကို မနည်းချုပ် ထိန်းခဲ့ရသည်။ ကောင်းဘဝတွင် အဲ့ဒီနေ့ အဲ့ဒီအချိန်လေးကို တကယ့် ကိုကျော်ပစ်လိုက်ချင်ပါသည်။

အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော်

ညီအခန်းမှ ကောင်းထွက်လာပြီး နာရီဝက်ခန့်အကြာတွင်

“အား”

“ကိုလေးခန့်တစ္ဆေ ကိုလေးခန့်တစ္ဆေ ခြံစည်းရိုးနားမှာ
တောင့် တောင့် ကြီး အောင်မလေး အပုပ်နံ့တွေတော့ ”

ငါးစက္ကန့်မျှအကြာ

“ဝုန်း ဝုန်း ဝုန်း”

“ခန့်အခန်းက အသံတွေထင်တယ်ကောင်းဧရ သွား
ကြည့်ပါဦး”

အိမ်ကြီးတစ်ခုလုံးမှာ ဆူညံသံများဖြင့် ဝရုန်းသုန်းကားဖြစ်သွား
တော့သည်။ ကောင်းသည် အသံထွက်ပေါ်ရာ ခန့်အခန်းထဲသို့ ကပျာက
ယာ ဝင်လိုက်သည်နှင့် ပြတင်းပေါက်ဘေးတွင် အဝတ်အိတ်ပျော
ရှည်ရှည်တစ်လုံးကဲ့သို့ ခွေလဲကျနေသော ခန့်အားတွေလိုက်ရတော့
သည်။ “ဝုန်း” ဟူသော အသံသည် ခန့်၏ အရပ်ကြီး၊ ပြတ်လဲကျသွားသံဖြစ်
နိုင်သည်။ ပြတင်းပေါက်ကတစ်ဆင့် ခြံစည်းရိုးနားက မြင်ကွင်းကိုပျားမြင်
တွေ့သွားခဲ့လေသလား။

ခန့် နှလုံးတည်ရာကို နားဖြင့်ကပ်၍နားထောင်ကြည့်လိုက်ရာ
အပ်ကျသံပင် မကြားအောင် တိတ်ဆိတ်သွားခဲ့ပြီဖြစ်သည်။ ခန့်သည်
သူ့ကိုယ်ပွားကို မြင်တွေ့ခဲ့ပြီထင်။

“မေမေ မေမေ ခန့်သေပြီဗျ”

ကောင်း၏အော်သံနက်ကြီးသည် ဒိုင်းဝန်ကွင်းတစ်အိမ်လုံးကို
ဖုံးလွှမ်းသွားတော့သည်။

ကိုယ်သေရတော့ဗွားလား ။

မသေခင် . . .

နောက်ဆုံးစကန့် . . .

ဘာလို့ချင်သလဲ ၊

တစ်ယောက်ယောက်က မေးလာခဲ့မယ်ဆိုရင်

ရှူးရှူးဗူးဗူး ကွဲကွဲကြေကြေဖြေလိုက်စမ်းပါ

မေတ္တာလို့ . . . ။

ခန့်သေဆုံးပြီး ခုနှစ် ရက်ပြည့်သည့်နေ့။

ကောင်းသည်လူခြေတိတ်ချိန်တွင် မြဲထဲသို့ဆင်း၍ တစ်စုံတစ်ရာ များကို လျှို့ဝှက်စွာ မီးရှို့ဖျက်ဆီးလိုက်တော့သည်။

ထိုတစ်စုံတစ်ရာများမှာ အပုပ်နံ့ဖြစ်ပေါ်စေသည့် အရည်ပါဝင် သောပုလင်းတစ်လုံး၊ အဖြူရောင်ဝတ်စုံတစ်စုံ၊ မိတ်ကပ်ရည်တစ်ပုလင်း

“သွားပေတော့ ခန့်ရာ”

“မင်းအတွက် ငါဘယ်လောက်အပင်ပန်းခံခဲ့ရတယ် ဆိုတာ မင်းရောဒီအိမ်သားတွေရော ဘယ်တော့မှ သိနိုင်တော့မယ် မထင် ပါဘူး မင်းတို့တွေမြင်ခဲ့ရတဲ့ မင်းကိုယ်ပွားက ငါပဲဆိုတာကို မေမေတို့တွေ ဘယ်တော့မှ မသိဖို့မျှော်လင့်ပါတယ်ကွာ”

ကောင်းသည် ယခုမှပင် လွတ်လွတ်လပ်လပ် ပြုံးနိုင်ပြီဖြစ်သည်။
 ဤအပြုံးကို ညစ်ကျယ်ကျယ် အပြုံးဟု ခေါင်းစဉ်တပ်ကြလေမည်လား။
 ယခုတော့ ကောင်းတို့မိသားစုသည် ကောင်းလွမ်းဆွတ်ခဲ့ရသော အရင်
 အခြေအနေသို့ပြန်လည်ရောက်ရှိသွားပြီဖြစ်သည်။ ကောင်းသည်မေ့
 ပေါင်ပေါ်တွင်ခေါင်းအုံးရင်း တီဗီကြည့်နေသလို ဖေနှင့်လည်း စန္ဒယား
 တီးရင်း ငြင်းခုံနေကြပြီ။ ပြီးတော့ အိမ်ခါနီးတွင် မေနှင့်အတူလဲလျောင်း
 ရင်းတစ်နေ့တာ စားမြုံ့ပြန်ဖြစ်ကြသည်။

ဤအခြေအနေ ဤနွေးထွေးမှုလေးကို လိုချင်ရုံ သက်သက်လေး
 ပါ။ ကောင်း တရားပါတယ်နော် ။ ညွှီအတွက်ကတော့ ကောင်းပေးလိုက်
 သောအရာသည် အကွာအဝေးတစ်ခုတော့ ခြားနားပါလိမ့်မည်။ ပြီးတော့
 ညီနှင့်ကောင်းကြားက ကတိ။

“ကောင်း သားရေညလည်းနက်ပြီ အိပ်တော့နော်”

“ဟုတ်ကဲ့ မေကြီး”

မေမေက ကောင်းအခန်းမီးကို ပိတ်ကာထွက်သွားတော့သည်။

မေမေ ထွက်သွားပြီးမကြာခင်မှာပင်...

“ဒေါက် ဒေါက် ဒေါက်”

“မေကြီးလား ဝင်ခဲ့လေ”

ပေါ့ပါးလွန်းသောခြေသံ။ ဆုံခဲ့ဖူးသောခြေသံ။

ရင်ထဲမှာ ထိတ်ခနဲဖြစ်သွား၏။

သိလိုက်ပါပြီ။

ခန္ဓာကိုယ်တစ်ခုလုံးမှ သွေးကြောများမှာ နှလုံးသားတည့်တည့်
တွင် စုပေါင်းခုန်ဆောင့် နေကြသလို။

ပြတင်းပေါက်ဆီမှထိုးကျသော အလင်းရောင်တစ်စွန်းတစ်စ
ဖြင့် ဝင်လာသူကို မမျှော်လင့်ရဲစွာ ကြည့်လိုက်ရာ။

ရင်ဘတ်သည် ဟင်းလင်းပွင့်ထွက်သွားသလို ဖြန်းခနဲ။

မျှော်လင့်ပြီးသားဖြစ်သော်ငြား ထိတ်လန့်မြဲဖြစ်ပါသည်။

သူ...ရောက်လာပြီ။

အဲဒီနေ့က ဖေဖေပြန်လာမည့်နေ့ဖြစ်သည်။

ကောင်းသည် မည်သူမျှမတက်ရဲသော အပေါ်ထပ်ရှိဘိုးဘိုး၏ ပက်လက်ကုလားထိုင်လေးတွင် ဂီတာကြိုးညှိရင်း ဖေဖေအလာကို အသည်းအသန် မျှော်နေမိသည်။

“ဒို ရေမီ ဖာ ဒို ရေမီ ဖာ”

“ရှပ် ရှပ် ရှပ်”

ခြေသံတစ်ခုကို နီးနီးကပ်ကပ်ကြားလိုက်ရသလို..။

ပတ်ဝန်းကျင်တစ်ခုလုံးသည် အေးစိမ့်စိမ့်ဖြစ်သွားပြီး တုန်လှုပ်ခြောက်ခြားစရာကောင်းလာမှန်း သိလိုက်သည်။ သို့သော် မြေထောက်တွေက လှုပ်မရ လက်တွေကလည်း ကိုယ်နှင့် ကပ်ထား သလိုဖြစ်နေပြီး

ပါးစပ်ပါ ဖွင့်ဟမရတော့ပေ။ အိပ်မက်မက် ၍ ဘီးလူးစီးနေသလိုပင်။
 အလွန်ကြီးမား၍ မမြင်ရသော တိမ်စိုင်းတိမ်ခဲ တစ်ခုက ဂုတ်ပိုးပေါ်တွင်
 အဆမတန်စီးပိုးထားသလို ခံစားရ၏။ ပြီးတော့ ကောင်းလည်ပင်းကို
 ဖက်နွယ်လာသည့် ရေခဲတမျှ အေးစက်သော တွန့်လိမ်လိမ် လက်ချောင်း
 ရှည်ရှည်တွေ..။

စိတ်ကလေးက မခံနိုင်တော့ဘဲ အစွမ်းကုန်တွန်းလှန်ချင်လာ
 သဖြင့် ဖြေးဖြေးချင်းအားယူခေါင်းမော့ကာ ဇက်ကိုလှန်၍ ကြည့်လိုက်
 လျှင်...။

ကောင်းမျက်လုံးအစုံသည် မျက်သားဖြူများနှင့် ပြည့်ဝန်းနေ
 သော မျက်လုံးအိမ်တစ်လုံးနှင့် ဦးစွာဆုံဆည်းမိသွား၏။ သူကကောင်း
 ဂုတ်ပိုးပေါ်တွင် ကားယားထိုင်ကာ ငုံ့ကြည့်သဖြင့် သူ့မျက်လုံးများနှင့်
 ကောင်းမျက်လုံးများသည် လမ်းခုလတ်တွင်ပင် ပြောင်းပြန်ဆုံဆည်း
 မိကြသည်။ ထို့နောက် ထိုမျက်လုံးရော မျက်နှာရော လည်ဂုတ်ပေါ်မှ
 ခန္ဓာကိုယ်ဟု ထင်ရသည့်အရာပါ ကောင်းကိုယ်ပေါ်မှ တိမ်စိုင်းတစ်ခုလို
 တရွေ့ရွေ့မျောဆင်းသွားကြပြီး ကောင်းရေတည့်တည့်တွင် အရိုးအငွေ့
 လိုလို ပေါင်းစည်းသွားကြလေသည်။ ထို့နောက် လူရိပ်တစ်ခုလိုလိုဖြတ်

သွားတော့၏။

“ဟင် ဒါ ဒါ”

“ကောင်းကောင်းနောက်တစ်ယောက်”

ဒါပေမယ့် နှုတ်ခမ်းတွေက သွေးမရှိ

ခန္ဓာကိုယ်ကလည်း သွေးမရှိ

အဆိုးဆုံးက သူ့မျက်လုံးတွေ

တစ်ခုခုကို ဆွဲဖယ်နှုတ်ပစ်မလို အသင့်ပြင်ထားတဲ့ ရဲရဲနီမျက်

လုံးတွေ။

ထိုအရိပ်သည် ကောင်းအား စူးစူးရဲရဲကြည့်ပြီး

“သွားကြရအောင်”

သူ့...စကားပြောလိုက်သည်ဟုထင်မိသည်။ သို့သော် နှုတ်ခမ်း

တွေက မလှုပ်။

“သွားကြရအောင်”

ဟော...ထပ်ခေါ်နေပြန်ပြီ။

ကောင်းလိုက်သွားရမလားဟင်

ကောင်း လိုက်သွားချင်သွား

လိုက်သွားလိုက်ပါမယ်

ကောင်းရေ ဖေဖေပြန်လာပြီဟေ့

ဇေ့ဇေ့အသံကြားလိုက်သည်နှင့် နွံအိုင်ထဲတွင် နစ်သလို ရုန်းမရ
ကန်မရဖြစ်နေသော စိတ်သည်ပွင့်ထွက်သွားပြီး အောက်ထပ်သို့ ကရုန်
စိုင်း ပြေးဆင်းလာခဲ့တော့သည်။

အဲဒါပါပဲ

ဒါကတော့ကောင်းပြောပြချင်တဲ့ ကောင်းရဲ့ပုံပြင်ပေါ့။

ဟောသည် ကောင်းအိပ်ခန်းထဲမှာတော့ သူနှင့် ကောင်း၏
ဒုတိယအကြိမ်ဆုံဆည်းမှုဖြစ်သည်။

ဟုတ်သည်။ သွားရမည်ပေါ့။

သူခေါ်လျှင် ဘယ်သူကများ ငြင်းနိုင်ခဲ့လို့လဲ။

ဒီလူတစ်ခေါက်မလာခင်စင်ကြားတွင် ကောင်းဘာတွေလုပ်
ခဲ့သည် ဆိုတာကို သူသိအောင်ပြောပြရဦးမည်။

“ညီရေ ကတိအတိုင်းပေါ့ လာခဲ့ပါပြီ”

ကောင်းစောင့်မျှော်နေသောအရာသည် ထင်သည်ထက်ပင်
နောက်ကျနေသဖြင့် ပျော်ရွှင်ခဲ့ရပါသည်။

“သွားကြရအောင်”

ထိုသူက တတိယအကြိမ်မြောက် ခေါ်နေပြန်ပါပြီ။

ကောင်းသူ့ကိုမကြောက်ပါ သူခေါ်သောအရပ်ကို လိုက်ရမှာကို လည်းမကြောက်ပါ။ ကောင်းကြောက်တာကိုတော့ ဘယ်တော့မှဘယ်သူ့ ကိုမှ ပြောပြဖြစ်တော့မယ်မထင်ပါဘူး။

ကောင်းသူ့နားသို့ ဖြေးဖြေးချင်း တိုးကပ်သွားလိုက်သည်။ ကောင်းနာသီးဖျားလေးနှင့် သူ့နာသီးဖျားတို့ ထိလှထိခင်တွင်ကောင်း ပါးစပ်သည် အလိုအလျောက် ဖွင့်ဟသလိုဖြစ်လာပြီး အခိုးအငွေ့အချို့ ထွက်လာလေသည်။ ထိုအခိုးအငွေ့အလုံးစုံကို သူက ရှိုက်သွင်းလိုက်လျှင် ကောင်းခန္ဓာကိုယ်တစ်ခုလုံးမှ ခြေ လက် အသည်း နှလုံး ကျောက်ကပ် စသောအစိတ်အပိုင်းများသည် တစ်ခုချင်းတစ်ခုချင်း ပြတ်တောက် ဆွဲနှုတ်ပစ်လိုက်သကဲ့သို့ ဖြစ်ကာတရားလွန် နာကျင်လာတော့သည်။ “အားမေကြီးရယ်နာလိုက်တာ” ပြီး သူ့ညာဘက် ရင်အုံအရေပြားစကို ဗြိကန်မြည်အောင် ဆွဲခွါလှန်ပစ်လိုက်ပြီး ကောင်းကိုယ်ပေါ်သို့တစ်ရစ်ချင်း တစ်ပတ်ချင်း ခြုံလွှမ်းပေးလိုက်တော့သည်။

အေးစက်စွာ နက်ရှိုင်းစွာ မဲမှောင်လွန်းစွာ

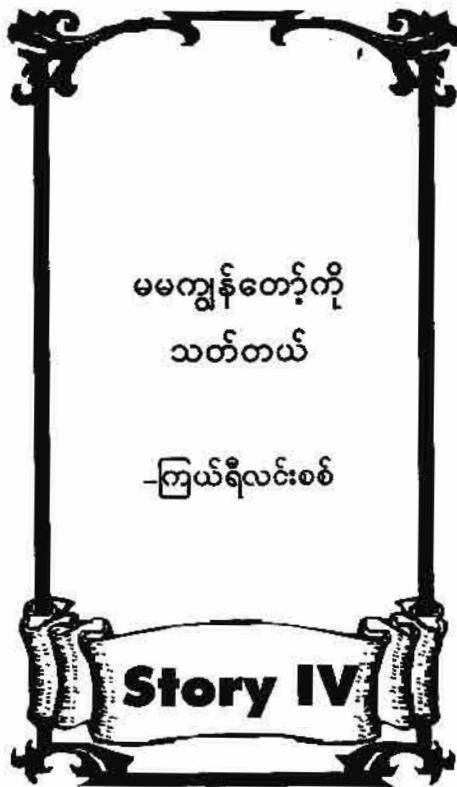

“သား သွားတော့မယ်နော် မေကြီး”

“သားပျော်ခဲ့ပါတယ် မစ္စတာအန်းရှောကြီးရယ်”

Story 4

မမကျွန်တော်ကိုသတ်တယ်

ကျွန်တော် မငိုဘူး မငိုဘူး

မမကို ချစ်လို့

ကျွန်တော် မမကို ချစ်တယ်

တကယ့်ကို ချစ်ခဲ့တာပါ

ဒါပေမယ့် မမက ကျွန်တော့်ကို ကျွန်တော့်ကို

ဒီစာကို မမရချိန်မှာ ကျွန်တော်ရှိနိုင်တော့မယ်မထင်ပါဘူး။

အဲဒီလိုပြောလိုက်လို့ မမရဲ့နီရဲရွန်းစိုတဲ့ နှုတ်ခမ်းလေးနဲ့တော့ "အို" ခနဲ့

အာမေဇိုတ် မပြုလိုက်ပါနဲ့နော်။ ကျွန်တော်ဆိုတဲ့ ကောင်က မမရဲ့အသက်

ရှုသံမျှင်းမျှင်းလေးကြားရင်တောင် ရောက်ရာအရပ်က လှည့်ပြန်လာ
နိုင်လို့ပါ။

ထားပါ ဒီစကားတွေ မမ မကြားချင်ဘူး

ကျွန်တော်သိတယ်

ဒါပေမယ့် သိတတ်စအရွယ်ကတည်းက ကျွန်တော့်ဘေးမှာ မမ
ရှိခဲ့ပြီး ကောင်းကင်တစ်ခုလို သိမ်မွေ့စွာ အုပ်မိုးကြင်နာပေးခဲ့တဲ့ ကျေးဇူး
ရှင်ကို ဒီစကားတွေ မပြောဘဲနဲ့ ဘယ်လိုများ ထွက်သွား ရပါ့မလဲ။ မမဟာ
ကျွန်တော် ခန္ဓာကိုယ် မမဟာကျွန်တော့်နှလုံးသား မမဟာကျွန်တော့်
ဥယျာဉ်မှူး။

ဒါနဲ့များတောင် ကျွန်တော်တို့ဘယ်လို ဘယ်လိုများဖြစ်လို့

အို မမရယ် မမ မကြားချင်မှန်းသိလျက်နဲ့ ဒါတွေပြောမိပြန်ပြီ။

ဒါပေမယ့် ထွက်သွားရတော့မယ့် လူတစ်ယောက်ရဲ့ နောက်ဆုံးစကား
တွေအဖြစ် သည်းခံပေးသွားပါဦးဗျာ ။

ကျွန်တော့်နှလုံးသားတွေ တကယ့်ကို တုန်ရီအက်ကွဲ ကြေမွနေ

ရပြီပဲ။

ဒီနှလုံးသားတွေက စတင်ရှင်သန်မယ် ဆိုကတည်းက မမတစ်

ယောက်အရှေ့မှာပဲ ပူဇွေးတုန်ရီတတ်တာမျိုးပါ။

ဒီနလုံးသားရဲ့ စေ့ဆော်မှုကြောင့် ကျွန်တော်ဟာ မမ ကြိုက်တဲ့ အရာမှန်သမျှကို ရူးသွပ်စွာ ရင်ခုန်မြတ်နိုးသူ ဖြစ်လို့လာခဲ့တယ်။

မမကြိုက်တဲ့ နှင်းဆီ ကျွန်တော် ကြိုက်တယ်။

မမကြိုက်တဲ့ ရေမွှေး ကျွန်တော် ဆွတ်တယ်။

မမကြိုက်တဲ့အရောင် ကျွန်တော်ဆင်တယ်။

ကုန်ကုန်ဗျာ ဆံပင်ရှည်ပျော့နွဲ့နွဲ့တွေကို မမသဘောကျမှန်း သိလို့ ကျွန်တော့်ဆံပင်တွေကိုပါ ခါးလယ်အထိ အရှည်ထားခဲ့တယ်။

အို မမရေ ဒီကောင်က အဲဒီလောက်တောင်ပါ။

မမကလေ ကျွန်တော့်ဆံပင်ရှည်တွေကို ဖွဖွလေးကိုင်ရင်း ကျွန်တော့်မျက်နှာကို ချစ်စရာကလေး လေးတစ်ယောက်ကို ငေးကြည့် သလိုစိတ်လွတ်လက်လွတ် ငေးကြည့်တတ်တယ်။ ပြီးတော့ ဒီကောင် အရမ်းမိုက်လာတာပဲ ဆိုပြီး ဖြတ်ခနဲ ငုံ့ငုံ့နမ်းတတ်တယ်။ မမကြောင့် ကျွန်တော့်ရင်ခုန်သံတွေ ကပိုကရိုဖြစ်ခဲ့ရတာ အကြိမ်ပေါင်းမနည်း တော့ဘူး။ အဲဒီ ကပိုကရိုခံစားမှုဟာ မှန်ထဲက ကိုယ့်အရိပ်ကို ကိုယ်ပြန်နမ်း မိသလိုကို တိကျသေချာနေတော့လည်း ကျွန်တော်ဟာ မမနဲ့ အမြဲတမ်း

တသားတည်း ကျမှာပဲလို့ ရိုးရှင်းစွာ ယုံကြည်ခဲ့ပါတယ်။

ဒါပေမယ့် အဲဒီယုံကြည်မှုကို ပျက်ယွင်းသွားစေမယ့်နေ့ကိုလည်း

ကျွန်တော်မှတ်မိသေးတယ်။

အဲဒီနေ့က ကျွန်တော်ရဲ့ ၁၈နှစ်ပြည့် ဇွေးနေ့

မမက ကျွန်တော့်ကို မွေးနေ့လက်ဆောင်အဖြစ် နှုတ်ခမ်းနီ

တစ်တောင့်နဲ့ ထဘီတစ်ထည် လက်ဆောင်ပေးခဲ့တဲ့နေ့။

ရယ်ရတယ်နော်။

ဘာသဘောလဲ မမရယ်။

အဲဒီသဘောကို စောကြာရင်းနဲ့ပဲ ကျွန်တော်ဟာ မမရဲ့ မျက်နှာ

ဖုံးအောက်က အနက်ရောင်တစ်စွန်းတစ်စကို အမှတ်မထင် တွေ့လာခဲ့ရ

တယ်။

မမဟာ ယောက်ျားတွေကို မုန်းတယ်။

သမီးဖြစ်သူကို တပါးသူတွေရဲ့ လက်ညှိုးထိုးစရာအဖြစ် အထီး

ကျန်ရှင်သန်ခိုင်းသွားတဲ့ ဖောက်ပြန်တဲ့ မမအဖေကိုလည်း မမ မုန်းတယ်။

မမဘဝမှာ အမျိုးသားဆိုတာဟာ မုန်းစရာ။

ယောက်ျားဆိုတာဟာ ရွံရှာစရာ သတ္တဝါ။

ဒါနဲ့များတောင် ကျွန်တော့်ကို မမပျိုးထောင်ခဲ့သေးတယ်နော်။
မမရဲ့အဘိဓာန်မှာယောက်ျား = အဆိပ်ဖြစ်ပါလျက်နဲ့ ကျွန်တော့်ကိုဘာလို့
ရေလောင်းပေါင်းသင်ပေးခဲ့တာလဲ။ ပြီးတော့ ချစ်တယ်လို့ပြောပြီးမှန်း
ရောင်ပြေးနေတဲ့ မမ မျက်ဝန်းတွေ။

အဲဒီမှာ ကျွန်တော်သိလိုက်တယ်။

ကျွန်တော်ဟာ မမရဲ့လက်စားချေမှု။ မမရဲ့ပစ်ကွင်း။

အိုဗျာ မမ သတ်စားဖို့မွေးထားတဲ့ တိရစ္ဆာန်တစ်ကောင်

ဟား ဟား ဟား မမသိအောင်တစ်ခုလောက်တော့ ပြောလိုက်
ချင်တယ်။

ကျွန်တော်ဟာ ယောက်ျား ယောက်ျားပါဗျ မိန်းမတစ်ယောက်
ရဲ့မာယာကွန်ယက်ကရုန်းမထွက်နိုင်လောက်အောင်တော့ မတုံးအသေး
ဘူး။

ဒါကြောင့်လည်း ကောင်မလေးကို ရွေးချယ်ဖြစ်ခဲ့တယ်။

ကောင်မလေးက မမလို နတ်သက်ကြွတဲ့ ကဗျာတစ်ပုဒ်တော့
မဟုတ်ပါဘူး။ မြေပြင်မှာ "ခ" နေတဲ့ စံပယ်ရိုင်းလေးပါ။ အဲဒီစံပယ်ရိုင်း
လေးကပဲ ကျွန်တော်ကိုပြန်လည် ကြည့်ရှုန်းစေခဲ့တယ်

မပြောနဲ့ မပြောနဲ့

မမပြောမှာ ကျွန်တော်သိတယ်

မင်းဟာ တခြားယောက်ျားတွေလိုပါပဲ

သစ္စာဖောက်တတ်တယ် သာယာတတ်တယ်

ယုတ်မာတယ် အောက်တန်းကျတယ်

အဲဒီလိုမှတ်လား

ဟုတ်တယ် ကျွန်တော်ဟာ သာယာတတ်တယ် ဒါပေမယ့်
ရိုးသားမှု တစ်ခုလည်းမှာပဲ တိမ်းညွတ်ခဲ့တဲ့ကောင်ပါ ဘာလို့လဲ သိလား၊

မမက ဝှက်ဖဲတစ်ချပ်လိုလို့လျှို့ဝှက်သိပ်သည်း မာယာများချိန်မှာ
ကောင်မလေးကတော့ ဖွင့်ထားတဲ့ ပြတင်းပေါက် တစ်ချပ်လိုပဲ ဒိုးယို
ပေါက် အေးမြနိုင်လွန်းတယ်။

ဒါပေမယ့် ဖူးစာမပါဘူးဆိုရမလား။ ကျွန်တော်တို့ရဲ့ ချစ်ခြင်
တရား ကမ်းပါးစားသွားတယ်။

မမ ဝမ်းသာသွားလား ဝမ်းသာမှာပါ

သည်လိုဖြစ်အောင်လည်း မမပဲ လုပ်ခဲ့တာမဟုတ်လား...။

အေးလေ မမ အသည်းနှလုံးမရှိတာ အခုမှ ကျွန်တော် သိတာမှ

မဟုတ်တာ။

ကျွန်တော်တို့ကို ခွဲပြီးတော့ မမကျေနှပ်သွားမယ် ထင်ခဲ့တာ။

တကယ်တမ်းကျ မမရဲ့ပြဇာတ်က အခုမှ စတာနော်။

လေးစားပါတယ် မမ လေးစားပါတယ်။

ပတ်ဝန်းကျင်အသိုင်းအဝိုင်းရှေ့မှာတော့ မမဟာ ပျောက်ကွယ်
 သွားတဲ့မောင်လေးကိုပဲ အပူတပြင်းလိုက်ရှာနေသလိုလို။ ချစ်ရတဲ့
 မောင်လေးကိုပဲ ရှာမတွေ့လို့ မပဏ္ဍမြေလူး ရင်ကွဲနာပဲ ကျနေသလိုလို။
 နှင်းဆီမေက သူ့မောင်လေးကို တအားချစ်တာ ..။ ကောင်လေးပျောက်
 သွားတော့ သူ့ခဏှာ ဗုန်းဗုန်းလဲပဲဆိုတဲ့ စကားမျိုးတွေကို မမကြားချင်ခဲ့
 တာမဟုတ်လား။

သွား သွားစမ်းပါ

ဘယ်သူမှ အမှန်တရားကို မသိနိုင်ခဲ့ပါဘူး

မမရဲ့အလွန်လှပသော နှင်းဆီဖူးရောင်မျက်နှာလေးအောက်က

အင်မတန် ဆိုးညစ်တဲ့အမှန်တရားကို ဘယ်သူမှ မသိနိုင်ခဲ့ကြဘူး။

ဆိုးဝါးလွန်းတဲ့ အမှန်တရားကတော့ ဟောဒီတိုက်ကြီးရဲ့ မြေတိုက်
ခန်းထဲမှာ လျှို့ဝှက်စွာ လဲလျောင်းနေတယ်လေ။ အကြီးမားဆုံး ရာဇဝတ်
မှုကို ဘယ်သူမှမသိအောင် မျက်နှာလှလှလေးနဲ့ ကျွမ်းကျွမ်းကျင်ကျင်
လှည့်စားနိုင်ခဲ့တာ မမရဲ့ မှော်ပါပဲ။

လမ်းပေါ်ကတွေ့ရာလူကို လက်မောင်းလိုက်ဆွဲရင်း “မောင်လေး
ပျောက်သွားလို့ တွေ့ရင်ပြောပါနော်” လို့ သနားစဖွယ် ပြောတတ်တာ
မမရဲ့ အရူးကွက်နင်းတဲ့ စတိုင်ပေါ့။

ကျွန်တော်မငိုဘူး မငိုဘူး မမကိုချစ်လို့

ဒါတင်ပဲလား ဟင့်အင်း

တချို့အချိန်ဆို နံငယ်ပိုင်းသာ ကျန်တော့တဲ့ ခန္ဓာကိုယ်ပေါ်က
ဒဏ်ရာ ဗလပွကို ကြည့်ရင်း မမ တသိမ့်သိမ့်ရယ်တယ်။

“မင်း ဒီလိုဘဝနဲ့ မနေသင့်ဘူး မဟုတ်လား တကယ်ဆို
မင်းကယောက်ျားပဲမိန်းမတစ်ယောက်ရဲ့ အနှိပ်စက်ခံအဖြစ် တစ်သက်လုံး
နေသွားတော့ မလို့လား ”

လို့ မေးတတ်သေးတယ်

ကျွန်တော်သိပါတယ်

မမ ကျွန်တော့်ကို သေစေချင်တယ်ဆိုတာ

မမဖြစ်စေချင်တဲ့အရာ ဖြစ်ရအောင် ကျွန်တော့်ကို ဖိအားပေး
ခိုင်းနေတယ်ဆိုတာ အာရုံတွေမသဲကွဲတာတောင် ကျွန်တော်သေသေ
ချာချာ သိနေပါသေးတယ်။

တခါတလေတော့ ဘဝမှာ အခါခါထုထောင်းခံရလို့ နာကျင်
ဟန်စွက်နေတဲ့မျက်နှာနဲ့...။

“ငါက မင်းနဲ့မခွဲနိုင်ပဲ မောင်လေးရယ် ငါတစ်ယောက်
ထဲမှမနေနိုင်ပဲ တောက် ဒီလိုကောင်မမျိုးက ငါ့နေရာဝင်ယူသွားတာ
ငါတော့လုံးဝနားမလည်နိုင်ဘူးမင်းလူဖြစ်ငါ့အတွက်ဆိုတာသတ်မှတ်ပြီး
သားပဲလေ”

ဒီစကားကိုတော့ စီးကရက်တစ်လိပ် ခပ်ဖွာဖွာရှူရှိုက်ရင်း
မှေးစင်းစင်းမျက်လုံးတွေနဲ့ ကြက်သီးထစဖွယ် ကြည့်လို့ မမဆိုတယ်။

“မင်းရဲ့ဒီမျက်လုံး ဒီနှုတ်ခမ်းတွေကို ဘယ်သူမှမပေး
နိုင်ဘူး”

“မင်းအကြည့်မင်းအသံမင်းဟန်ကို ဘယ်သူ့ကိုမှခံစား
ခွင့်မပေးနိုင်ဘူး”

“ဟား ဟား ဟား”

မမတစ်ယောက် သွေးပျက်သွားပြီလား

မမအတ္တကြီးတယ်။ မမရှူးသွပ်တယ်

ဒီစကားကို စိတ်ထဲကပဲ ကျွန်တော် ပြန်ပက်နိုင်ခဲ့တာပါ

ဒါပေမယ့် အဲဒီအချိန်မှာပဲ ကျွန်တော့်အတွက် လွတ်မြောက်မှု

အလင်းရောင် တောက်ပလာခဲ့တယ်။

ဒီတစ်ခါတော့ ယောက်ျားတစ်ယောက်ကို မမ ထပ်မံနှိပ်စက်

နိုင်တော့မှာ မဟုတ်ပါဘူး။

ဘာလို့လဲဆိုတော့ မမရဲ့ ထောင်ချောက်ကို တစ်စုံတစ်ဦးက

ရိပ်မိသိရှိသွားပြီး သတင်းပို့နိုင်ခဲ့လို့ပေါ့။

မကြာခင်မှာပဲ

ဒီမြေအောက်ခန်းကို သူတို့ရောက်လာကြတော့မှာ

ဒါကပဲ ကျွန်တော်တို့ နှစ်ယောက်အတွက် မျှတတဲ့ အဆုံးသတ်

ဖြစ်မယ်ထင်တယ်။

ဒါကပဲ ကျွန်တော်ရဲ့ တစ်ခုတည်းသော လက်စားချေမှု ဖြစ်မယ်

ထင်တယ်။

ဒါပေမယ့် မမရေ

ကျွတ် မမနဲ့ပတ်သက်ရင် အမြဲသုံးရတဲ့ ဒါပေမယ့် ဆိုတဲ့

အဲဒီစကားလုံးကို ကျွန်တော် မုန်းတယ်

ခုလည်း လာပြန်ပြီ ဒါပေမယ့်

ရှေ့ကစကားတွေ အကုန်လုံးကို ကပြောင်းကပြန် လုပ်ပစ်တဲ့

တန်ဖိုး ဖျက်ပစ်တဲ့ ဒါပေမယ့်

ဟုတ်တယ်

ဒါပေမယ့် ကျွန်တော် ဘာလို့ မပျော်တာလဲဟင်

တကယ်ဆို ကျွန်တော် ပျော်လိုက်သင့်တာ

သေချာတယ်

မမဟာ ကျွန်တော့် နှလုံးသားထောင့်မှာ လှောင်လှောင်ပြောင်

ပြောင် တည်ရှိနေဦးမှာပဲ။

ကျွန်တော်ဟာ မမကို ဘယ်တော့မှ မုန်းလို့ရမယ် မထင်ပါဘူး

ဒီလိုပဲ မမကလည်း ကျွန်တော့်ကို အမြဲလိုချင်နေမှာပါပဲ

ကျွန်တော်တို့ နှစ်ယောက်ကိုလည်း ဘယ်တော့မှ ဘယ်သူမှ ခွဲလို့ရမယ်

မထင်ပါဘူး မင်းကဘာလို့ အဲဒီလောက် သေချာနေသလဲလို့ မမေးခိုက်နဲ့

တော့မမရယ်

မသိချင်ဟန်များ ဆောင်နေတာလားဟင်

ကျွန်တော်ဟာ မမ မမဟာ ကျွန်တော်ပဲလေ

မမနဲ့ ကျွန်တော်ဟာ တစ်သွေးတည်း တစ်သားတည်းတစ်

ယောက်ထဲရယ်ပါ။

တကယ်တော့ မမရယ်

မမဟာလေ ရေထဲကကိုယ့်အရိပ်ကိုကိုယ်ပြန်လည်စွဲလန်းမိတဲ့

အထီးကျန်နာဆီးဆပ် (Narsissus) လိုပါပဲ။

ဒါဆို မြေအောက်ခန်းထဲက သံကြိုးသံကွင်းအထပ်ထပ် သွေး

အလိမ်းလိမ်းနဲ့ လူစဉ်မမှီသတ္တဝါသာသာ ကောင်လေးကဘယ်သူလဲ

ဟင်။

စီးကရက်တွေ ရှူရိုက်ရင်း မမ ရွန်းရွန်းစားစားကြည့်ခဲ့တဲ့ မမရဲ့

ချစ်ရည်လူးခြင်းကိုခံရတဲ့ အဲဒီကောင်လေးက ဘယ်သူလဲဟင်။ မမ

ဖန်ဆင်းထားတဲ့ ကျွန်တော်အတုများလား။

သေချာတာတော့ ကျွန်တော်မဟုတ်ဘူးဆိုတာပဲ။

ကျွန်တော်ဆိုတဲ့ကောင်က မမရဲ့စိတ်ကူးထဲကနေ ထွက်လာလို့ရတဲ့

ကောင်မှ မဟုတ်ပဲလေ။

ဒါကို ချစ်ရတဲ့ မမရော သိရဲ့လားဟင်

တကယ်တော့ မမရေ

မမဟာလေ ရေကြည်ကြည်ထဲမှာ ပွင့်အာနေတဲ့ ကြာပန်းလေး

လိုပါပဲ။

ရေပြင်မှာ ထင်ဟပ်တဲ့ ကိုယ့်အရိပ်ကိုကိုယ် ပြန်လည်တောင့်တ

ရင်းစွဲလန်းရှူးသွပ်ရရှာတဲ့ သနားစရာ ပန်းရိုင်းလေးတစ်ပွင့်မျှပါ။

စာဖတ်ပရိတ်သတ်များအတွက်

အမြဲတမ်းကြိုးစားနေမည့်

ကြယ်ဂိုလင်းစစ်

စာရေးဆရာမ ကြယ်နီလင်းစစ်၏ ပေဖော်ဝါနီလတွင်

ဆက်လက်ထွက်ရှိမည့် လုံးချင်းဝတ္ထု

အိပ်မက်မက်တမ်း

✦ ကြယ်နီလင်းစစ်

Professional publishing house
No. 167, ground floor, 48 upper
street, botataung, township.

☎ 01 8610164, 📞 09 73127877

အိမ်မက်မက်တမ်း

- * အိမ်မက်ဆိုတာကို လူတိုင်း မက်စူးကြမှာပါ။
- * အိမ်မက်ဆိုတာတွေထဲက အိမ်မက်မက်တမ်းဆိုတာရာ ကြားစူးကြပါ
သလား . . .
- * အိမ်မက်မက်ရင်းနဲ့ ပိမ်းကစားစူးကြပါသလား . . .
- * အိမ်မက်မက်ရင်း တမ္ဘာသစ်တစ်ခုကိုသာ မှာတွေ့မည်ဆိုပါလျှင် . . .
- * ဘဝတစ်ခုကို အိမ်မက်ထဲမှာ မှာတွေ့မည်ဆိုပါလျှင် . . .
- * ခင် . . . ဒီစာအုပ်ကို ဝတ်ကြည့်လိုက်ပါ
- * အိမ်မက်မက်တမ်း ကစားကြရအောင်ပါ။

စာရေးဆရာမ ကြယ်စိုလင်းစစ်၏ မတ်လတွင်

ဆက်လက်ထွက်ရှိမည့် လုံးချင်းဝတ္ထု

ပီ င လ် ဆို ပီ ပုံ ဖြ င ည

★ ကြယ်စိုလင်းစစ်

professional publishing house
No. 167, ground floor, 48 upper
street, botataung, townshio.

01 8610164 ,

09 73127877

မိန်းမတစ်ယောက်၏ ပုံပြင်ဥ

- ✧ မိန်းမတစ်ယောက်ဟာ ချစ်မိတ်ဆွေတွေအားလုံးကိုလျှင် . . .
- ✧ ချစ်မိတ်ဆွေအား အချိန်တွေကို အလုပ်မဝင်လို့ ခင်မင်ပါသလဲ
- ✧ ချစ်မိတ်ဆွေအား စာတိုစာတို ပုံပြင်တွေပြောရင်း
- ✧ ရှင်သန်လွတ်မြောက်ဖို့ အခွင့်အရေးတစ်ခုပေးခဲ့ပါတယ်
- ✧ ခင်မင်ချစ်ရော ပုံပြင်တွေပြောဖို့ အခက်ရှင်သန်ဖို့
- ✧ အယ်လီ ပုံပြင်မျိုး ပြောချင်ပါသလဲ
- ✧ အယ်လီပုံပြင်မျိုး ပြောဖို့ခင်းစားထားပါသလဲ
- ✧ တွေးပါ၊ ခင်းစားပါ . . .
- ✧ ပုံပြင်တွေပြောရင်း အခက်ချမ်းသာခွင့်ရသွားသော . . .
- ✧ မိန်းမတစ်ယောက်၏ ပုံပြင်အနုအနစ် အချစ်ဇာတ်လမ်း . . .